102E JAARGANG NUMMER 7 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN ▪ JULI 2002

LIAHONA

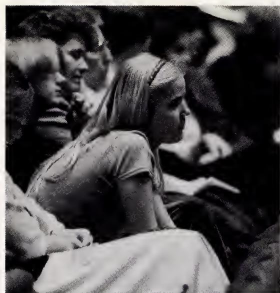
Grant Romney Clawson, *De Millennial Lion House*

Het Lion House is in 1856 in Salt Lake City gebouwd en vernoemd naar president Brigham Young — die bekend stond als de leeuw van de Heer. Hij kreeg die titel toen hij in Nauvoo een uitermate krachtige toespraak had gehouden; ouderling Wilford Woodruff schreef naar aanleiding daarvan in zijn dagboek: 'De leeuw heeft vanavond weer gebruld.'

102E JAARGANG NUMMER 7 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN ▪ JULI 2002

LIAHONA

SPREKERS IN ALFABETISCHE VOLGORDE

REGISTER OP ONDERWERP

Juli 2002 102e jaargang Nummer 7
LIAHONA 22987-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf:
Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editeur: Dennis B. Neuenschwander
Adviseurs: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Directie afdeling leerplannen:
Hoofddirecteur: Ronald L. Knighton
Directeur redactie: Richard M. Romney
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:
Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Assistent-hoofdredacteur: Jenifer L. Greenwood
Redacteur: Roger Terry
Assistent-redacteur: Lisa Ann Jackson
Redactiemedewerkster: Susan Barrett
Assistent publicaties: Collette Nebeker Aune

Afdeling vormgeving:
Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Senior vormgever: Sharri Cook
Vormgever: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Productiemanager: Jane Ann Peters
Productie: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Kelli L. Pratt, Rolland F. Sparks, Kari A. Todd, Claudia E. Warner
Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Abonnementen (in VS):
Directeur: Kay W. Briggs
Distributiemanager: Kris Christensen

Vertaling:
CPB Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette aanleveren.

Abannementenadministratie:
Klantenservice: Monique ten Bosch
Distributiecentrum Frankfurt
Tel. 0049 6172 492859
Fax 0049 6172 492860

Abonnementsprijs:
EUR 15,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:
Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek Kerknieuws naar: *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of e-mail naar cur-liahona-imag@ldschurch.org

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albaans, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Haïtiaans, Hiligaynon, Hongaars, Ilokano, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thais, Tongaans, Tsjechisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

Far Readers in the United States and Canada:
July 2002 Vol. 102 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

OPNAMEN CONFERENTIE VERKRIJGBAAR

Bij de distributiecentra zijn in verschillende talen opnamen van de conferentiebijeenkomsten verkrijgbaar, in het algemeen binnen twee maanden na de conferentie. Zie deze uitgave, blz. 126, voor informatie over DVD's van de algemene conferentie.

CONFERENTIETOESPRAKEN OP INTERNET

De conferentietoespraken vindt u op de officiële website van de kerk: **www.lds.org.**

HUISONDERWIJS EN HUISBEZOEK

Kies als huisonderwijs- of huisbezoekboodschap een toespraak die het best aansluit op de behoeften van het gezin dat u bezoekt.

OP DE OMSLAG

Voor: foto Craig Dimond. *Achter:* foto: Jed Clark.

FOTO'S CONFERENTIE

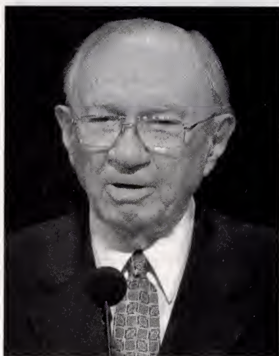
De foto zijn genomen door Craig Dimond, Jed Clark, Kelly Larsen, Ellie Carter, Robert Casey, Tamra Ratieta, Allexis Duce, Mark Hedengren, Richard Romney, Arnie Angle en Casey McFarland.

Zaterdagmorgenbijeenkomst
6 april 2002

De kerk gaat voorwaarts

President Gordon B. Hinckley

'Geen enkele andere kerk die in Amerika is opgekomen, is zo snel gegroeid of heeft zich zo wijd verbreid. (…) Het is een ongeëvenaard fenomeen.'

Geliefde broeders en zusters, het is fijn om weer met u bijeen te zijn in een grote wereldconferentie van de kerk.

Vandaag is het tot op de dag 172 jaar geleden dat Joseph Smith en de zijnen bijeenkwamen in de onopvallende houten woning op het land van de boerderij van Peter Whitmer, in het rustige plaatsje Fayette (New York), en de Kerk van Christus stichtte.

Sinds dat bescheiden begin is er iets echt opmerkelijks gebeurd. Dit werk heeft al een grote geschiedenis. Onze mensen hebben alle soorten lijden doorstaan. Hun offers zijn onbeschrijflijk. Hun werk was zo groot dat het ongelooflijk is. Maar uit al die enorme opoffering en dat werk is iets heerlijks voortgekomen. Wij staan nu op de top van de jaren en kijken om ons heen.

Uit die oorspronkelijke zes leden is een grote familie gelovigen voortgekomen, elf miljoen mensen sterk. Uit dat oorspronkelijke stille plaatsje is een beweging ontstaan die nu over ruim 160 landen over de hele wereld verspreid is. Dit is de op vier na grootste kerk van de Verenigde Staten geworden. Dat is een opmerkelijke ontwikkeling. Er wonen meer leden van de kerk buiten dit land dan erin. Dat is ook opmerkelijk. Geen enkele andere kerk die in Amerika is opgekomen, is zo snel gegroeid of heeft zich zo wijd verbreid. In deze wijdverbreide kerk bevinden zich leden uit vele landen die veel verschillende talen spreken. Het is een ongeëvenaard fenomeen. Nu het tapijt van het verleden is uitgerold, is er een prachtig patroon te voorschijn gekomen. Dat komt tot uiting in het leven van een gelukkig en fijn volk. Dat is een voorteken van geweldige dingen die nog moeten komen.

Toen onze mensen 155 jaar geleden voor het eerst in deze vallei arriveerden, hadden ze een profetisch visioen van de toekomst. Maar soms vraag ik me af of ze echt aanvoelden wat een enorme omvang die droom zou krijgen.

De hoofdzetel van de kerk bevindt zich in deze stad, die onlangs de gastheer van de 19e Olympische Winterspelen was. We hadden een bewuste beslissing genomen om die kans niet te gebruiken als een tijd of plek om actief zendingswerk te verrichten, maar we hadden er vertrouwen in dat er voor de kerk iets geweldigs zou voortkomen uit dit belangrijke evenement. De mooie gebouwen die we hier hebben — de tempel, de Tabernakel, dit fantastische Conferentiecentrum, het Joseph Smith Memorial Building, de familiehistorische faciliteiten, het bestuursgebouw van de kerk, het kantoorgebouw van de kerk, onze welzijnsfaciliteiten, samen met de talrijke kerken in deze vallei — konden niet over het hoofd gezien worden door de mensen die hier en in

Het Tabernakelkoor vergast een volledig gevulde zaal op muziek tijdens een bijeenkomst van de 172ste algemene aprilconferentie.

naburige steden over straat liepen. Zoals Mike Wallace eens tegen mij heeft gezegd: 'Deze gebouwen duiden allemaal op iets dat solide is.'

En daarnaast hadden we volledig vertrouwen in onze mensen, duizenden mensen, die vrijwilliger werden bij deze grote onderneming. Zij bleken betrouwbaar te zijn; zij bleken prettig in de omgang te zijn; ze bleken kennis te hebben; zij bleken gedienstig te zijn. Het unieke en kenmerkende vermogen van onze mensen om de talen van de wereld te spreken, zou een groot voordeel blijken te zijn dat nergens anders te vinden was.

Nu, het is allemaal prima gegaan. De bezoekers kwamen met honderdduizenden. Sommige wantrouwend en aarzelend, met oude en verkeerde beelden nog in gedachten. Zij kwamen met het idee dat ze in ongewenste situaties zouden kunnen verzeilen door in de val te lopen van godsdienstfanaten. Maar ze troffen iets aan dat ze niet verwacht hadden. Ze ontdekten niet alleen het prachtige landschap hier, met zijn schitterende bergen en valleien, ze troffen niet alleen de fijne geest aan van de internationale spelen die op hun best waren, maar ze troffen schoonheid aan in deze stad. Ze troffen gastheren en -vrouwen aan die hoffelijk en gedienstig waren en hen maar al te graag van dienst waren. Ik wil niet suggereren dat een dergelijke gastvrijheid alleen onder onze mensen te vinden is. De hele gemeenschap verenigde zich in een groot gebaar van gastvrijheid. Maar uit dit alles kwam iets geweldigs voor deze kerk voort. Vertegenwoordigers van de media, vaak zo hard en gevoelloos, spraken en schreven met slechts enkele uitzonderingen zowel lovende als juiste woorden over de unieke cultuur die ze hier aantroffen, over de mensen die zij tegenkwamen en met wie zij omgingen, en over de gastvrijheid die ze voelden.

Dat beeld werd via de tv naar miljoenen mensen over de hele aarde uitgezonden. Kranten en tijdschriften publiceerden het ene na het andere verhaal.

Duizenden, tienduizenden, liepen over Temple Square, bewonderden het majestueuze huis des Heren, zaten in de Tabernakel en luisterden naar de ongeëvenaarde muziek van het koor. Nog eens duizenden vulden dit enorme Conferentiecentrum om een prachtige productie over de kerk en haar wereldwijde zending te bekijken. Nog eens duizenden bezochten

het centrum voor familiegeschiedenis. De mensen van de media werden ontvangen in het Joseph Smith Memorial Building. Wij werden geïnterviewd voor tv, radio en door journalisten uit vele delen van dit land en vele andere landen in de hele wereld. Er is mij meegedeeld dat er alleen al in de Duitse pers bijna vierduizend artikelen over de kerk verschenen.

Georgie Anne Geyer, een vooraanstaand auteur die columns schrijft voor veel verschillende kranten, zegt het volgende: 'Hoe is het mogelijk dat een grotendeels mormoonse staat zoiets stoutmoedigs onderneemt als gastheer te zijn van internationale sterren? Zou de wereld wel graag komen naar een staat waarvan de grootste godsdienst zijn leden vraagt zich te onthouden van alcohol, tabak en zelfs cafeïne, drie hoofdbestanddelen van internationale conferenties?' Vervolgens haalt ze Raymond T. Grant, artistiek directeur van het Olympic Arts Festival, aan. Hij had het over de openingsceremonie en zegt dan: 'Weet u, 98 procent van de hele bezetting bestond uit vrijwilligers, en dat is enorm veel. In feite hebben de meesten helemaal geen betaling ontvangen. Dat is een buitengewoon verhaal, en ik zie daar een direct verband in met de mormoonse cultuur. Als katholieke jongen uit New York vond ik het interessant dat Brigham Young, de stichter van de mormoonse nederzettingen in Utah, het allereerst een theater liet bouwen.' Hij somde verder op: De staat heeft zes dansgezelschappen; er worden in Utah meer piano's en harpen verkocht dan elders in de Verenigde Staten; het Mormoons Tabernakelkoor heeft [360] leden; en de oudste Steinway-dealer in Utah is daar al in 1862 gevestigd. De uitgaven per hoofd van de bevolking in Utah aan studenten is een van de laagste, maar men heeft de beste tentamenresultaten. 'Het was fascinerend voor me om iets meer te weten te komen over deze cultuur.' Mevrouw Geyer besloot haar verhaal met: 'Het is eenvoudigweg de mengeling van een serieuze, rechtschapen godsdienst, van gezinnen die de hoogste cultuurniveaus aankweken en daarin volharden, van de meest geavanceerde moderne techniek, en van een in het algemeen verstandige organisatie en bestuur. Kortom, het is een moderne mengeling van het oude Amerika.' ('Salt Lake City and State of Utah Reveal Themselves to the World', *Salt Lake Tribune*, vrijdag 15 februari 2002.)

Als ik er de tijd voor had, dan zou ik u veel citaten voorlezen uit de loftuitingen van ervaren journalisten uit de hele wereld.

Was er ook iets negatiefs? Natuurlijk. Maar dat bleef tot een minimum beperkt. We hadden persoonlijke gesprekken met presidenten van landen, ambassadeurs, vooraanstaande mensen uit de zakenwereld en andere terreinen.

In 1849, twee jaar nadat onze mensen hier waren gearriveerd, en na de ontdekking van het goud in Californië, waren velen ontmoedigd. Ze hadden gezwoegd om hun levensonderhoud aan de dorre grond te onttrekken. Sprinkhanen hadden hun oogsten verzwolgen. De winters waren koud. Velen wilden naar Californië gaan om rijk te worden. President Young stond voor ze en moedigde ze aan om te blijven, met de belofte: 'God zal het klimaat verzachten en we zullen hier een stad bouwen en een tempel voor de allerhoogste God. Wij zullen onze nederzettingen uitbreiden naar het oosten en westen, naar het noorden en naar het zuiden, en we zullen honderden steden en kleinere plaatsen bouwen, en duizenden heiligen uit de landen van de aarde zullen hier bijeenkomen. Dit wordt de grote verzamelplaats van de volken. Koningen en keizers en de edelen en wijzen van de aarde zullen ons hier bezoeken.' (Preston Nibley, *Brigham Young: The Man and his Work* [1936], blz. 128.)

We hebben in deze afgelopen periode de vervulling gezien van die profetie. Het behoeft geen uitleg als ik zeg dat ik blij ben met wat er gebeurd is. Die bezoekers hebben de kenmerkende cultuur van deze gemeenschap geproefd. Wij geloven dat die cultuur het behouden waard is. Ik prijs en dank de mensen die in groten getale hebben meegedaan en zo gul met hun tijd zijn geweest, en ik prijs en dank alle anderen die eraan hebben meegewerkt om er een fijne en heel belangrijke gebeurtenis van te maken.

Nu wil ik het nog even over twee andere kwesties hebben.

Toen ik het over Brigham Young had, moest ik denken aan het permanente studiefonds dat we hebben gesticht. Het is nog maar een jaar geleden dat ik daar voor het eerst melding van heb gemaakt tijdens onze algemene conferentie. Er zijn bijdragen van gulle heiligen der laatste dagen binnengekomen, waarmee dit fonds een solide basis heeft gekregen. We zullen nog meer nodig hebben, maar we hebben nu al gezien dat er veel goeds uit deze onderneming zal voortkomen. Jonge mannen en vrouwen die het in hun deel van de wereld economisch moeilijk hebben, jonge mensen die voor het merendeel teruggekeerde zendelingen zijn, worden in staat gesteld om een goede opleiding te krijgen waarmee ze kunnen uitstijgen boven de wanhopige situatie van armoede waarin hun familie al generaties verkeert. Ze zullen trouwen en vaardigheden gebruiken waarmee ze in aanmerking komen voor een goede baan, en ze zullen hun plaats in de gemeenschap innemen om een grote maatschappelijke bijdrage te leveren. Ze zullen ook in de kerk groeien, verantwoordelijke functies vervullen en

kinderen grootbrengen die hun leven in geloof zullen leiden.

Ik heb alleen maar tijd om één brief voor te lezen. Hij komt van een jonge man die van dit zegenrijke programma profiteert.

Hij schrijft: 'Het is zo fijn dat ik niet alleen maar hoef te dromen van mijn opleiding of toekomst. De Heer heeft de weg vrijgemaakt en ik ben er al mee bezig! Momenteel ga ik naar een vooraanstaand technisch instituut in mijn land, waar ik studeer voor computertechnicus. (...) Door naar school te gaan, ontdek ik mijn vaardigheden. De discipline die ik op zending heb geleerd, helpt mij om te slagen. (...) Geen enkele jonge man heeft zich ooit zo gezegend gevoeld als ik. Het permanente studiefonds heeft mijn geloof in de Heer Jezus Christus gesterkt. Meer dan ooit voel ik de verantwoordelijkheid die het evangelie mij geeft om mij erop voor te bereiden een beter lid te worden, een betere leider en een betere vader. (...) Mijn lieve moeder, die zich zoveel opoffering heeft getroost, wordt zo emotioneel dat ze huilt als ze haar avondgebed doet, vanwege haar dankbaarheid tegenover de Heer. (...) Nu zie ik ook al voor me dat ik mijn dorp tot zegen ben. Ik zie de kerk voor me met leiders die een stabiele financiële basis hebben en het werk van de Heer met al hun macht, verstand en kracht kunnen steunen. Ik zie dat het de kerk goed gaat. Ik ben enthousiast om een eigen gezin te stichten en hen te leren dat we zelfredzaam kunnen zijn. Daarom moet ik mijn opleiding afmaken. Daarna zal ik de lening snel afbetalen om mijn medemens te helpen. (...) Ik ben de Heiland dankbaar voor zijn barmhartigheid. Hij steunt ons echt met zijn liefde.'

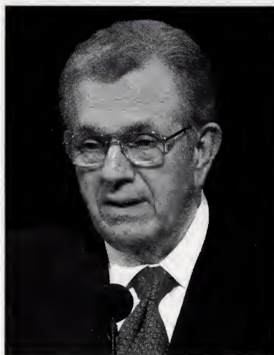
En zo gaat het, broeders en zusters. Dit grote werk vindt zijn weg over de aarde en we zijn er nu zo'n 2400 jongeren mee tot zegen. Anderen krijgen die zegen ook.

Moge de Heer ieder van u zegenen, nu we ons verheugen in de kans om betrokken te zijn bij dit grote werk in deze schitterende tijd, waarin het werk van God voortgaat. Dat bid ik nederig in de naam van onze Verlosser, de Heer Jezus Christus. Amen. □

Kinderen

President Boyd K. Packer
Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Er staat in wat we geloven, er staat in waarin wij onderwijzen, adviezen, geboden en zelfs waarschuwingen dat we kinderen moeten beschermen, liefhebben, verzorgen en hun moeten "leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen".'

Vele jaren geleden, in Cuzco, hoog in het Andesgebergte in Peru, hielden ouderling A. Theodore Tuttle en ik een avondmaalsdienst in een lange, smalle ruimte waarvan de deur op de straat uitkwam. Het was avond en erg koud.

Terwijl broeder Tuttle sprak, verscheen er een jongetje van ongeveer zes jaar in de deuropening. Behalve een gescheurd shirt dat tot op zijn knieën kwam, had hij niets aan.

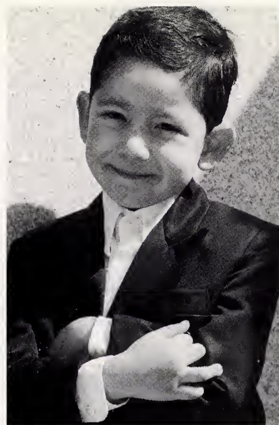
Aan onze linkerhand stond een tafeltje met een schaaltje brood voor het avondmaal. Dit haveloze straatjongetje zag het brood en schuifelde er langs de muur naar toe. Hij was bijna bij de tafel toen een vrouw aan het gangpad hem zag. Met een strenge hoofdbeweging stuurde ze hem naar buiten. Ik gromde van binnen afkeurend.

Later kwam het jongetje terug. Hij schuifelde langs de muur en keek van het brood naar mij. Hij was weer bijna op de plek waar de vrouw hem kon zien. Ik strekte mijn armen naar hem uit, en hij kwam naar me toe rennen. Ik zette hem op mijn knie.

Vervolgens zette ik hem, bijna symbolisch, op de stoel van president Tuttle. Na het slotgebed verdween hij tot mijn spijt in het duister.

Toen ik thuiskwam, vertelde ik president Spencer W. Kimball over hem. Hij werd geraakt en sprak erover tijdens een conferentie. Hij sprak er met anderen over en zei geregeld tegen mij: 'Die ervaring is belangrijker dan je je kunt voorstellen.' Ik ben dat straatjongetje nooit vergeten. Ik heb in Zuid-Amerika vaak in de menigten naar hem gezocht. Als ik aan hem denk, denk ik ook aan anderen zoals hij.

Na de Tweede Wereldoorlog hoorde ik op een treinstation in het zuiden van Japan iemand op het raam van de trein tikken. Daar stond een jongetje met zo'n gescheurd shirt, een lap om zijn gezwollen kaak en zijn hoofd vol korsten. Hij had een roestig blikje in zijn hand en een lepel, het symbool van een bedelend weeskind. Toen ik de deur probeerde te openen om hem wat geld te geven, reed de trein net weg. Ik zal dat hongerige jongetje, dat met zijn blikje in de kou stond, nooit vergeten.

Er lag een jongetje uit groep drie met koorts en een loopneus in een ziekenhuis voor Indianen. Ik opende een pakje van zijn moeder, die honderden kilometers bij hem vandaan in het reservaat zat. In een kartonnen doosje, met een sticker van een autobedrijf, dat ze waarschijnlijk in een handelsnederzetting op de kop had getikt, zaten stukjes schapenvlees en wat zelfgebakken brood — een kerstcadeautje voor haar zoontje.

Op het nieuws zag ik onlangs die lange, bekende rij vluchtelingen. Zoals altijd liepen er kinderen tussen die andere kinderen droegen. Een kind zat bovenop een grote bundel die haar moeder op haar rug droeg. Toen ze langzaam voorbijkwamen, keek ze in de camera. Die grote zwarte ogen in dat zwarte gezichtje leken wel te vragen: 'Waarom?' Kinderen zijn het verleden, het heden en de toekomst. Zij zijn volmaakt en waardevol. Als er een kind wordt geboren, begint de wereld opnieuw onschuldig.

Ik denk voortdurend aan de kinderen, de jongeren en hun ouders, en ik bid voor hen.

Onlangs woonde ik een avondmaalsdienst van gehandicapte kinderen bij. Sommige kinderen waren doof, anderen blind of anderszins in hun ontwikkeling beperkt. Naast elk kind zat een tiener als metgezel. Ze zongen en speelden muziek voor ons. Op de eerste rij zat een meisje dat opstond en alles in gebarentaal voor de doven vertolkte.

Jenny gaf een kort getuigenis. Toen spraken haar ouders. Ze vertelden over het enorme verdriet toen zij hoorden dat hun kind nooit een normaal leven zou kunnen leiden. Ze vertelden over de eindeloze, dagelijkse beproevingen die daarop volgden. Als anderen staarden of lachten, sloeg Jenny's broers een arm om haar heen om haar te beschermen. Toen vertelde haar moeder ons over de liefde en de absolute vreugde die Jenny in het gezin heeft gebracht.

Die ouders hebben geleerd dat 'de zegening na vele moeilijkheden' komt (LV 103:12). Ik zag dat ze door tegenspoed met elkaar verbonden waren en in zuiver goud waren veranderd — ware heiligen der laatste dagen.

Ze vertelden dat Jenny vaders adopteert. Dus toen ik haar een hand gaf, zei ik: 'Ik ben een grootvader.' Ze keek me aan en zei: 'Ja, dat kan ik zien!' Er staat niets in de Schriften, er staat niets in onze publicaties, er staat niets in onze beginselen waaruit blijkt dat ouders of andere mensen hun eigen of andermans kinderen mogen verwaarlozen of mishandelen.

Maar in de Schriften, in onze publicaties en in onze beginselen staan adviezen, geboden en zelfs waarschuwingen dat we kinderen moeten beschermen, liefhebben, verzorgen en hun moeten 'leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen' (Mosiah 4:15). Het is volkomen ondenkbaar dat we ze in de steek zouden laten.

Onder de krachtigste waarschuwingen en de ernstigste straffen in de openbaringen bevinden zich die met betrekking tot kinderen. Jezus heeft gezegd: 'Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee' (Matteüs 18:6).

In de tijd van de profeet Moroni begrepen sommige mensen niet dat kleine kinderen 'onberispelijk voor God worden bevonden' (Mosiah 3:21) en 'levend in Christus' zijn (Moroni 8:12), en zij wilden kleine kinderen dopen. Mormon zei dat zij 'de barmhartigheden van Christus [verloochenden], en zijn verzoening en de kracht van zijn verlossing waardeloos [achtten]' (Moroni 8:20).

Mormon berispte hen scherp en zei dat 'hij, die denkt, dat kleine kinderen de doop nodig hebben, in de bittere gal en in de banden der ongerechtigheid is; want hij heeft geloof, hoop noch naastenliefde; daarom, indien hij zou worden weggenomen, terwijl hij dergelijke gedachten koestert, moet hij ter helle nederdalen. (...) Zie, ik spreek met vrijmoedigheid, met gezag van God' (Moroni 8:14, 16).

Pas als een kind de jaren van verantwoordelijkheid bereikt, die door de Heer op acht jaar zijn gesteld (zie LV 68:27), is het nodig dat het gedoopt wordt. Vóór die tijd zijn zij onschuldig.

Kinderen mogen niet veronachtzaamd of verwaarloosd worden. Ze mogen absoluut niet misbruikt of mishandeld worden. Kinderen mogen door een echtscheiding niet vervreemden of in de steek gelaten worden. Ouders hebben de verantwoordelijkheid om voor hun kinderen te zorgen.

De Heer heeft gezegd: 'Alle kinderen hebben aanspraak op hun ouders voor hun onderhoud, totdat zij meerderjarig zijn' (LV 83:4).

We moeten voor hun lichamelijke, geestelijke en emotionele welzijn zorgen. In het Boek van Mormon staat: 'En gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongerig of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten en de duivel dienen, die de meester der zonde is, of de boze geest, van wie door onze vaderen is gesproken, en die een vijand van alle gerechtigheid is' (Mosiah 4:14).

Niets is te vergelijken met een vader met verantwoordelijkheidsbesef die dat op zijn beurt aan zijn kinderen leert. Niets is te vergelijken met een moeder die aanwezig is om

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium (links), president Gordon B. Hinckley, en president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, vóór het begin van een conferentiebijeenkomst.

hen te troosten en hun zelfvertrouwen te geven. Liefde, bescherming en genegenheid zijn alle van onschatbare waarde.

De Heer heeft gezegd: 'Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen' (LV 93:40).

Maar al te vaak staat een ouder alleen voor de opvoeding van de kinderen. De Heer heeft zo zijn manieren om die ouder te versterken om alleen tot stand te brengen wat eigenlijk de verantwoordelijkheid van twee ouders is. Als een ouder de kinderen opzettelijk in de steek laat, maakt hij of zij een ernstige fout.

Ik denk vaak aan een andere jongen. We ontmoetten hem tijdens de diploma-uitreiking in een afgelegen stad in Argentinië. Hij was goed gekleed en zag er verzorgd uit.

De cursisten liepen door het middenpad en kwamen het podium op. Er waren drie hoge treden. Hij kon de eerste trede niet op omdat zijn benen te kort waren. Hij was een lilliputter.

Toen zagen we dat er twee stevige jongemannen achter hem liepen die hem ieder aan een kant beetpakten en hem netjes op het podium tilden. Toen de bijeenkomst was afgelopen, tilden ze hem weer naar beneden en liepen ze met hem mee de zaal uit. Het waren zijn vrienden die over hem waakten. Zonder de hulp van zijn vrienden kon deze jongen de eerste trede niet op.

Nieuwe leden komen als geestelijke kinderen in de kerk. Zij hebben iemand nodig — een vriend — om hen op te tillen.

Als de treden na de doop alleen toegankelijk zijn voor mensen met lange, sterke benen, negeren we wat de Heer in de openbaringen heeft gezegd. De profeten hebben gezegd dat we 'leraars behoren te zijn [die] de eerste beginselen van de uitspraken Gods [verkondigen]; [want zij hebben] nog melk nodig (en) geen vaste spijs. (...) Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad' (Hebreeën 5:12, 14).

De apostel Paulus heeft geschreven: 'Melk heb ik u gegeven, geen vast voedsel, want dat kondt gij nog niet verdragen. Ja, dat kunt gij ook nu [nog] niet' (1 Korintiërs 3:2).

Vlak voordat de kerk in 1830 werd georganiseerd, waarschuwde de Heer in een openbaring: 'Want zij kunnen nu geen vaste spijs verdragen, doch moeten met melk worden gevoed; daarom moeten zij deze dingen niet weten, opdat zij niet omkomen' (LV 19:22).

We moeten oppassen dat we die eerste trede niet te hoog maken of ontwerpen voor mensen met sterke, lange benen, en de anderen achterlaten zonder een vriend die hen kan optillen.

Toen de discipelen de mensen bestraften die kleine kinderen meebrachten, zei Jezus: 'Laat de kinderen geworden [geworden betekent toestaan] en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het koninkrijk der hemelen' (Matteüs 19:14).

Toen de discipelen vroegen wat voor mensen zij moesten zijn, zette Jezus een kind in hun midden (zie Matteüs 18:2–3). Tenzij we 'als een kindeke worden, [kunnen wij] geenszins het koninkrijk van God beërven' (3 Nephi 11:38).

In mijn verstand, hart en ziel maak ik mij zorgen over kinderen en hun ouders.

In de loop der jaren heb ik me afgevraagd wat president Kimball bedoelde toen hij me aan dat straatjongetje in Cuzco hielp herinneren en zei: 'Die ervaring is belangrijker dan je je kunt voorstellen.' Op een dag voegde hij eraan toe: 'Je had een hele natie op je schoot.' Op mijn 77ste begrijp ik nu wat president Kimball zag; ik weet wat hij bedoelde. Die jongens in Cuzco en Japan, en alle anderen kinderen op de wereld, hebben veel invloed op wat ik denk en voel, en waar ik het vurigst om bid. Ik denk voortdurend aan kinderen en

hun ouders die strijden om hun kinderen in deze gevaarlijke tijd op te voeden.

Net als de andere algemene autoriteiten heb ik over de hele wereld gereisd. Net als zij heb ik verantwoordelijke functies gehad in het onderwijs, in de zakenwereld, bij de overheid en in de kerk. Ik heb boeken geschreven, en net als zij heb ik onderscheidingen, titels, certificaten en gedenkplaten ontvangen. Dergelijke onderscheidingen horen er nu eenmaal bij en zijn onverdiend.

Als ik de waarde ervan probeer vast te stellen, heb ik de meeste waardering voor — meer dan alle andere bij elkaar — de manier waarop onze zoons en dochters hun man of vrouw en kinderen behandelen en hoe onze kleinkinderen op hun beurt hun kinderen behandelen.

Als we onze relatie met onze hemelse Vader proberen te begrijpen, hebben mijn vrouw en ik als ouders en grootouders het belangrijkste van onze kinderen geleerd.

Deze zegen is als gave van mijn vrouw tot mij gekomen. De Heer heeft het volgende over dergelijke vrouwen gezegd: '[Een man krijgt een vrouw] om zich overeenkomstig mijn gebod te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen, en ter vervulling der belofte, die door mijn Vader werd gegeven vóór de grondlegging der wereld, en voor haar verhoging in de eeuwige werelden, opdat zij de zielen van mensen mogen baren; want hiermede wordt het werk van mijn Vader voortgezet, opdat Hij moge worden verheerlijkt' (LV 132:63).

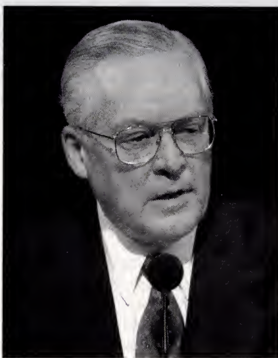
Met zulke vrouwen als moeder van kinderen kunnen we begrijpen waarom de Heer heeft geopenbaard dat 'grote dingen van hun vaderen mogen worden verlangd' (LV 29:48).

Ik getuig dat het evangelie waar is, en dat het de macht heeft om kinderen tot zegen te zijn. Ik bid vurig dat de kinderen en jongeren en hun ouders de gave van de Heilige Geest zullen ontvangen, dat die tot leidraad en bescherming zal zijn, dat die tot hun hart zal getuigen dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, de Eniggeborene van de Vader. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De wet van tiende

Ouderling Earl C. Tingey
van het Presidium der Zeventig

'De Heer heeft de wet van tiende als de wet van inkomsten van zijn kerk ingesteld. (…) Het is ook een wet waardoor we onze trouw aan de Heer kunnen tonen.'

Afgelopen Kerstmis kreeg ik een bijzonder geschenk van mijn moeder. Ze had een boekje, dat ik op mijn tiende voor het eerst in 1944 van mijn ouders had gekregen, al die jaren zorgvuldig bewaard.

Dit is het boek. Het is een verslagboekje waarin ik wekelijks mijn inkomsten en uitgaven leerde noteren.

Bij de week van 29 juli 1944 staat bijvoorbeeld dat ik aan het begin van de week 24 dollar en 5 cent had en 7 dollar met werk op de boerderij van mijn ouders verdiende. Mijn uitgaven waren: 5 cent voor snoep, 3 dollar 45 cent voor een aankoop, 20 cent voor de film, en 2 dollar 37 voor kleren. Ik zette ook 20 dollar op een spaarrekening en betaalde 70 cent tiende. Aan het eind van de week had ik dus nog 4 dollar 28 over.

Ik weet nog dat ik met mijn vader overlegde of ik geen opslag kon krijgen van mijn 25 cent per uur. Maar als ik er nu aan denk dat de film 20 cent kostte en snoep maar 5 cent, besef ik dat ik waarschijnlijk al te veel betaald kreeg.

Toen ik dit boekje van ruim 50 jaar geleden doorbladerde, zag ik dat ik in de jaren 1944 en 1945 elke week 10 procent van mijn inkomen van die week aan tiende had betaald. Bij december 1944 stond dat ik dat jaar 12 dollar 35 aan tiende had betaald — een eerlijke tiende.

Zo heb ik tiende leren betalen.

Mijn vrouw en ik hebben onze kinderen geleerd dat het belangrijk is dat ze elke week hun tiende apart leggen van hun zakgeld of van het geld dat ze verdiend hadden met babysitten of klusjes. Ze deden hun tiende in een doosje. En op vastenzondag gaven ze hun tiende aan de bisschop. Ze ontdekten ook de waarde van geld door een behoorlijke portie van hun inkomsten op te sparen voor een zending of een opleiding.

Onze kleinkinderen doen nu hetzelfde.

Laten we onze kinderen dit beginsel bijbrengen en zorgen dat zij zien dat wij tiende betalen. President Joseph F. Smith heeft gezegd: 'Zodra onze kinderen oud genoeg zijn om iets te verdienen, moeten we hun tiende leren betalen, opdat hun namen in het boek van de wet van de Heer geschreven mogen worden.'[1]

Toen ik klein was, leerden we in het jeugdwerk het volgende versje:

'Wat is tiende?
Dat is niet moeilijk, dat zul je zien:
Tien cent van een dollar
en een cent van elke tien.'

De leer van tiendebetaling loopt als een rode draad door de Schriften. Abraham betaalde tiende aan Melchizedek.[2] De kinderen van Israël werd opgedragen om hun tiende aan de Heer te brengen.[3] De waarschijnlijk meest geciteerde verzen over tiende in het Oude Testament staan in Maleachi: 'Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij. En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? In de tienden en de heffing. (...)

'Breng de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.'[4]

De hoeveelheid tiende die we betalen is de meest volmaakte en billijke regeling die ik ken. Het is een tiende deel van ons inkomen. Iedereen, van arm tot rijk, betaalt hetzelfde percentage. Christus leerde ons dat beginsel met het verhaal van het penningske van de weduwe:

'En [Jezus] (...) ging tegenover de offerkist zitten en zag met aandacht, hoe de schare kopergeld wierp in de offerkist. En vele rijken wierpen er veel in.

'En er kwam een arme weduwe, die er twee koperstukjes in wierp, dat is een duit.

'En Hij riep zijn discipelen en zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft het meeste in de offerkist geworpen van allen, die er iets in geworpen hebben.

'Want allen hebben er in geworpen van hun overvloed, maar zij heeft van haar armoede erin geworpen, al wat zij had, haar ganse levensonderhoud.'[5]

Een duit was een heel klein muntje. Het was het kleinste koperen muntje dat de Joden hadden. De waarde was een zesenveertigste deel van een Romeinse, zilveren penning.

In deze bedeling heeft de Heer de wet van tiende als de wet van inkomsten van zijn kerk ingesteld. Zonder die wet zouden we de eeuwige doeleinden van de Heer niet kunnen uitvoeren. Het is ook een wet waardoor we onze trouw aan de Heer kunnen tonen en kunnen bewijzen dat we bepaalde voorrechten, verordeningen en zegeningen waardig zijn.

Leden en bezoekers arriveren voor een bijeenkomst van de algemene conferentie bij het Conferentiecentrum.

Ik was onlangs in Independence (Missouri) en voelde de behoefte om een ritje van een uur naar het noorden te maken, naar Far West. De heiligen der laatste dagen vestigden zich in 1836 in Far West als een veilige haven voor vervolging. Far West werd het centrum van de county met naar schatting drie- tot vijfduizend inwoners. Het was enige tijd de hoofdzetel van de kerk. Mijn voorouders hebben daar gewoond.

Toen ik in Far West aankwam en om me heen keek, zag ik alleen maar golvende landerijen. Ik zag geen stad, geen straten of gebouwen. Er was slechts een vredige, grasrijke plek voor de tempel. Daarop lagen vier hoekstenen, omgeven door een bescheiden hek.

In 1838 werden de heiligen uit Far West verdreven. Joseph Smith en anderen werden gearresteerd en naar de nabijgelegen gevangenis van Liberty gebracht. Daar verkommerden zij gedurende zes maanden onder de meest verschrikkelijke omstandigheden. Mijn voorouders hebben in Far West vreselijk geleden en zijn bijna omgekomen.

Terwijl ik daar in Far West stond en me voorstelde hoe het eens geweest was, pakte ik mijn Schriften en las afdeling 119 van de Leer en Verbonden. Deze openbaring is op 8 juli 1838 te midden van al die vervolging bij monde van Joseph Smith gegeven: 'En dit zal de aanvang zijn van het vertienden van mijn volk.

'Hierna moeten allen, die aldus zijn vertiend, jaarlijks één tiende van al hun inkomsten betalen; en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hen

zijn, voor mijn heilige priesterschap, zegt de Here.'[6] Ik bedacht dat de wet van tiende niet op een ongunstiger moment door de leden van de kerk ontvangen had kunnen worden dan toen. Maar ze ontvingen hem, en de leden begonnen deze nieuwe wet na te leven in een periode waarin ze hun bezittingen kwijt raakten en in sommige gevallen het leven lieten. Toen ik Far West bezocht, kreeg ik een sterker en dieper geestelijk getuigenis van de wet van tiende dan ik ooit tevoren had gehad.

Ik zou graag een advies geven aan de vele duizenden mensen die momenteel lid van de kerk worden als gevolg van de ijverige inspanningen van onze zendelingen. Oefen uw geloof. Betaal tiende. Deze wet is misschien anders dan wat u vóór uw doop gewend was, maar niets van wat u als bekeerling doet, zal u vollediger voorbereiden op de heerlijke zegeningen die u wachten — namelijk de tempelzegens — dan tiende betalen.

Nu een klein advies aan de zendelingen. Onderwijs uw onderzoekers op zo'n manier in de tiende dat ze een getuigenis van dit fantastische evangeliebeginsel zullen krijgen.

De moeder van Joseph F. Smith stond bekend als 'weduwe Smith'. Ze was de weduwe van Hyrum Smith, die samen met Joseph Smith als martelaar was gestorven. Zij berispte de jonge man die de tiende in ontvangst moest nemen eens omdat hij zei dat zij vanwege haar armoede geen tiende zou moeten betalen. Ze zei: 'Wil je me een zegening onthouden? Als ik geen tiende betaalde, zou ik verwachten dat de Heer me zijn zegeningen onthield. Ik betaal mijn tiende niet alleen omdat het een wet van God is, maar ook omdat ik er een zegening voor verwacht. Als ik deze wet en andere onderhoud, verwacht ik dat ik het goed zal hebben en voor mijn gezin zal kunnen zorgen.'[7] Had zij het goed? Haar zoon en haar kleinzoon werden president van de kerk, en onder haar huidige nakomelingen bevinden zich een lid van het Quorum der Twaalf Apostelen en vele andere belangrijke kerkleiders.

Joseph F. Smith heeft eens over zijn moeder gezegd dat ze tiende betaalde 'van haar schapen en haar vee, iedere tiende pond boter, haar tiende kip, een tiende deel van haar eieren, haar tiende varken, haar tiende kalf, haar tiende veulen — een tiende deel van alles wat ze had.'[8] Ik legde de wet van tiende eens uit aan een groep kerkleiders in Afrika. Een broeder zei: 'Ouderling Tingey, hoe kan ik tiende betalen als ik geen inkomen heb?' Ik stelde een paar vragen en stelde vast dat hij een groot gezin met zeven of acht kinderen had en werkeloos was. Ik vroeg hem hoe hij zijn gezin te eten gaf. Hij zei dat hij een moestuintje had en ganzen fokte. Ik vroeg: 'Wat doen de ganzen?' Hij antwoordde: 'Ze leggen eieren.' Ik zei: 'Stel u voor dat u op een goede morgen tien eieren in de nesten van uw ganzen vond.' Er ging hem een lichtje op. 'Ik zou daar een van aan de gemeentepresident kunnen geven', antwoordde hij. Hij had het begrepen en hij kon nu een eerlijke tiendebetaler worden.

Door onze tiende te betalen en onze kinderen dat bij te brengen, creëren we een gezin dat diep geworteld is in het sluiten en naleven van tempelverbonden. De meest heerlijke zegeningen die we in dit leven en in de eeuwigheid ontvangen, vloeien voort uit de zekerheid dat onze gezinsleden voor alle eeuwigheid aan elkaar verzegeld zijn. Sommigen zijn zich misschien bewust dat zij zichzelf die voorrechten onthouden doordat ze geen tiende betalen. Wie zich in die situatie bevinden, adviseer ik geloof te oefenen, de Heer daarmee te beproeven en tiende te betalen.

Een bijzondere rust die alle begrip te boven gaat, zal op u en uw gezin neerdalen als u een eerlijke tiende betaalt. U zult merken dat al uw zorgen aangaande financiën en onderhoud van uw gezin zullen afnemen. U zult merken dat uw hemelse Vader van u houdt.

Ik ben dankbaar dat mijn ouders me hebben geleerd tiende te betalen. Ik getuig nederig dat tiende betalen een waar beginsel van het evangelie van Jezus Christus is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. *Gospel Doctrine*, 5de druk, (1939), blz. 231.
2. Zie Genesis 14:20.
3. Zie Deuteronomium 12:6.
4. Maleachi 3:8, 10.
5. Marcus 12:41–44.
6. LV 119:3–4.
7. *Gospel Doctrine*, blz. 229.
8. *Gospel Doctrine*, blz. 229.

Innerlijke kracht ontwikkelen

Mary Ellen W. Smoot
Onlangs ontheven als algemeen ZHV-presidente

'Hoe bekeren u en ik ons zo tot de waarheid, worden we zo vol geloof, zo vol vertrouwen op God, dat we beproevingen de baas kunnen en er zelfs sterker door worden?'

Namens mijn raadgeefsters en het algemeen ZHV-bestuur groeten wij de leden van de kerk wereldwijd en in het bijzonder de vrouwen, die door hun getrouwheid en toewijding hun tijd en talenten offeren om individuen en gezinnen overal ter wereld tot zegen te zijn.

In de zegen die president Gordon B. Hinckley me gaf toen ik werd aangesteld, sprak hij over de hulp die de ZHV kan geven. Hij zei: 'Dit is een fantastische organisatie, misschien wel de grootste en oudste van haar soort in de wereld. Haar zending is: goed doen en helpen wie noodlijdend zijn, opleiding, huiselijkheid en andere vaardigheden stimuleren in het leven van vrouwen overal ter wereld.'

Als gids hebben we de ZHV-verklaring, de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven, en het huisbezoek. Die middelen zijn zorgvuldig geëvalueerd en staan nu de zusters ter beschikking om hun innerlijke kracht door middel van dienstbetoon en eenheid te vergroten.

Om de innerlijke kracht waarover ik het heb, te verduidelijken wil ik het verhaal vertellen over Susanna Stone Lloyd die in 1856, toen ze 26 was, Engeland verliet en alleen naar Utah reisde. Ze was het enige lid van de kerk in haar familie en maakte deel uit van het handkarrenkonvooi Willie. Zoals zoveel andere pioniers doorstond ze honger, ziekte en uitputting.

Bij aankomst in de Salt Lake Valley kocht Susanna een spiegel om zich toonbaarder te maken. Ze deed haar uiterste best, maar ze vertelt: 'Ik zal nooit vergeten hoe ik er uitzag. Sommige oude vriendinnen herkenden me niet.'[1] Ze had haar oude spiegel voor een stuk bizonvlees aan een indiaan verkocht en dus niet vaak naar zichzelf gekeken. Nu herkende ze haar eigen spiegelbeeld niet. Ze was iemand anders, innerlijk en uiterlijk. Op de route met rotsige bergkammen en uiterste ontberingen ontstond een diepe overtuiging. Haar geloof was beproefd, haar bekering concreet. Ze was bijgeschaafd op manieren die de beste spiegel niet kon weergeven. Susanna had gebeden om kracht en die gevonden — diep van binnen.

Dat is het soort innerlijke kracht waarover ik wil spreken. Hoe bekeren u en ik ons zo tot de waarheid, worden we zo vol geloof, zo vol vertrouwen op God, dat we beproevingen de baas kunnen en er zelfs sterker door worden?

Je hoeft niet oud te zijn om te weten dat het leven bijna nooit loopt zoals je gedacht had. Iedereen krijgt met tegenspoed en verdriet te maken. Kent u mensen die niet iets aan zichzelf of hun omstandigheden willen veranderen? En toch weet ik zeker dat u er veel kent die in geloof voortgaan. U wordt tot die mensen aangetrokken en geïnspireerd, zelfs gesterkt door hun voorbeeld.

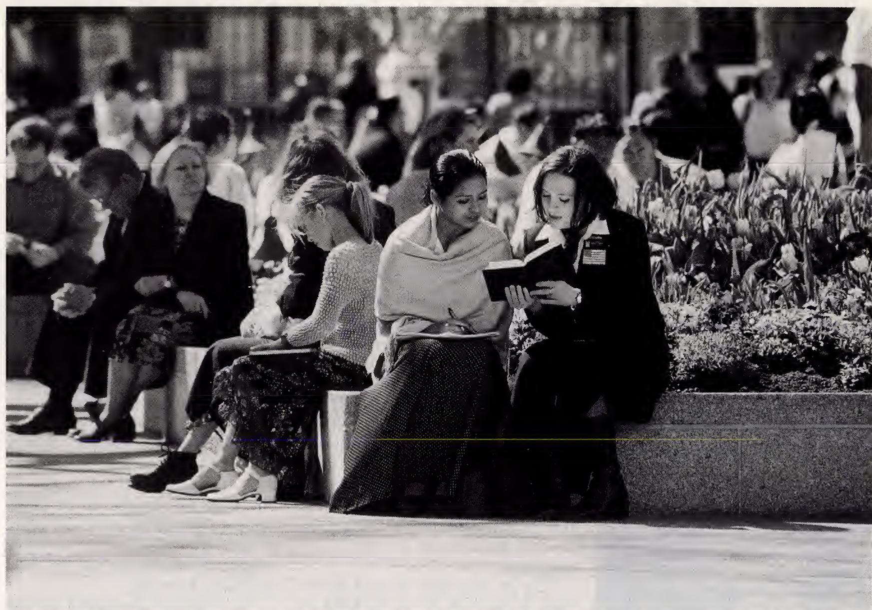
De afgelopen vijf jaar heb ik met zusters van Afrika tot Spanje gesproken, die op hun manier pioniers zijn. Ik heb me verbaasd over hun innerlijke kracht, en de diepte van hun getuigenis heeft me geïnspireerd. Het zijn zusters die leven volgens de waarheden die de ZHV-verklaring bevestigt.

De verklaring herinnert ons aan wie we werkelijk zijn en waarom we doen wat we doen. Naarmate we leven volgens de regels ervan, zullen we innerlijk sterker worden. We zullen weerspiegelen wat we geloven. Vasten, gebed en schriftstudie hebben invloed op onze band met de Heiland. Graag breng ik nog twee manieren onder uw aandacht waarop we innerlijke kracht kunnen ontwikkelen:

DIENEN

Als we ons werkelijk bekeerd hebben, verleggen we onze aandacht van onszelf naar anderen. We kunnen innerlijk sterker worden door dienstbetoon. De tegenstander vindt niets fijner dan dat we afgeleid worden door zelfzuchtige aangelegenheden en begeerten. Maar wij weten wel beter. Door dienstbetoon blijven we op koers.

Tijdens vrouwenconferenties, bijeenkomsten ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven, en het allerbelangrijkste, in uw eigen gezinnen ben ik geïnspireerd door uw toewijding.

Nog maar een paar weken geleden kreeg ik een telefoontje van de president van het gebied Europa-Midden. Hij vertelde dat de leden en de zendelingen in Albanië en Moldavië het zo koud hadden, en hij vroeg zich af of de ZHV hun misschien quilts kon sturen. Stel u voor hoe blij ik was toen ik sprak met de afdeling humanitaire hulp en ontdekte dat we duizend quilts konden schenken. Binnen een paar dagen waren ze verpakt en verstuurd. De zendingspresident schreef: 'De leden hier waren ontroerd dat andere leden aan hen dachten.' Dank u voor uw onbaatzuchtig dienstbetoon.

Zusters, neem de aanbevolen onderwerpen voor de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven onder de loep en zoek manieren om geestelijke kracht op te bouwen, vaardigheden te ontwikkelen, gezin en familie te sterken en het evangelie door te geven. Op die manier worden we minder in beslag genomen door onze problemen en vertrouwen we meer op God.

EENHEID

Nog een manier waarop we innerlijke kracht kunnen ontwikkelen, is door in onze gezinnen, ringen, wijken en presidiums naar eenheid te streven. De Heer heeft zelf gezegd: 'Indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet.'[2]

Eenheid in doel, gedachte en gevoel zijn verheven eigenschappen. Als we onze verschillen terzijde kunnen schuiven en elkaars kracht waarderen, gebeuren er belangrijke zaken. De profeet Joseph Smith heeft ons aangespoord: 'Wees niet bekrompen in uw visie ten aanzien van de deugd van uw naaste. (. . .) U moet elkaar meer ruimte geven.'[3] Zo'n edelmoedige geest bevordert de eenheid.

Ik heb ringen en wijken bezocht die één zijn. De presidiums van de hulporganisaties steunen elkaar en werken samen; ze steunen hun priesterschapsleiders en streven er samen naar gezinnen tot Christus te brengen. Omdat het koninkrijk van God voortgaat, moeten we samenwerken bij het redden van zielen.

Als algemeen ZHV-presidium zijn we dankbaar voor het nieuwe accent op het onderwijs tijdens het huisbezoek.[4] De nieuwe vorm van de boodschap biedt zusters de kans uit hun Schriften en de leringen van het Eerste Presidium en andere algemene autoriteiten te lezen over een beginsel van het evangelie. De zusters wordt verzocht elkaar deelgenoot te maken van inzichten en ervaringen omtrent de manier waarop het beginsel hun tot zegen is geweest.

Zusters, als u die formule hanteert, zult u zich meer één voelen met uw collega en met degenen die u bezoekt. U wordt geestelijk sterker.

Wie van ons, ongeacht onze omstandigheden, kan het zich veroorloven haar leven te verdoen

voor de spiegels van zelfmedelijden en ontmoediging? Ja, zoals de apostel Paulus zei, behoren we ons allemaal van tijd tot tijd te 'beproeven'.[5] We moeten ons allemaal bekeren, zwaktes onderkennen en meer tot Christus komen. Net als Susanna moeten we misschien onze spiegel verkopen om de vlakten van pijn, verdriet en ontmoediging over te steken. Maar als we dat doen, zullen we door God gegeven krachten ontdekken die we anders niet gekend zouden hebben.

President Joseph F. Smith heeft met veel gevoel gesproken over de innerlijke kracht van pioniersvrouwen. Hij heeft gezegd: 'De dood deerde hen niet. Ontbering deed ze niets. Kou, regen of hitte deed ze niets. Al wat zij voelden, wisten en verlangden, was de zege van Gods koninkrijk en van de waarheid die de Heer ze had gegeven.' En vervolgens, met alle oprechtheid van een profeet van God, voerde hij aan: 'Maar waar zijn die vrouwen nu?'[6]

Ik ben hier vandaag om tot u te getuigen dat er over de hele wereld zulke vrouwen zijn in de ZHV van de kerk. Ik ben uiterst dankbaar dat ik de gelegenheid heb gehad om in onze tijd die vrouwen te zien die 'sterk [zijn] geworden in de kennis der waarheid.'[7] Met mijn hele hart weet ik dat de Heer 'zwakke dingen sterk (...) [kan] doen worden.'[8] Ik weet dat dit zijn werk en zijn koninkrijk is. Ik weet dat we de Heiland kunnen weerspiegelen door de manier waarop we verkiezen te leven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

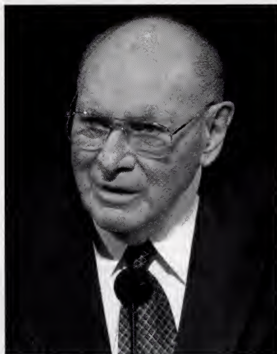
NOTEN

1. *Journey to Zion: Voices from the Mormon Trail*, samengesteld door Carol Cornwall Madsen, [1997], blz. 634.
2. LV 38:27.
3. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, samengesteld door Joseph Fielding Smith (1976), blz. 228.
4. Zie 'Met het oog op deze tijd', *Liahona*, februari 2002, blz. 18–23.
5. 1 Korintiërs 11:28.
6. *Leringen van kerkpresidenten — Joseph F. Smith* (1998), blz. 189.
7. Alma 17:2.
8. Ether 12:27.

'Volg Mij'

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wie in geloof hun netten verlaten en de Heiland volgen, zullen vreugde ondervinden die hun begrip te boven gaat.'

Ze waren vissers voordat ze geroepen werden. Ze wierpen hun netten uit in de Zee van Galilea. Maar Petrus en Andreas hielden daarmee op toen Jezus van Nazaret dichterbij kwam, hen in de ogen keek en de simpele woorden 'Komt achter Mij' sprak. Matteüs schrijft dat de twee vissers 'terstond hun netten [lieten] liggen en [Hem] volgden.'

Vervolgens benaderde de Zoon des Mensen twee andere vissers, die in een boot met hun vader netten zaten te repareren. Jezus riep hen en 'zij lieten dan terstond het schip en hun vader achter en volgden Hem.'[1]

Heeft u zich ooit afgevraagd hoe het was om in de tijd van de Heiland te leven? Als u daar toen geweest was, zou u dan gehoor hebben gegeven aan zijn oproep: 'Volg Mij'?

Misschien is de vraag zo realistischer: 'Als de Heiland u nu zou roepen, zou u dan net zo gewillig zijn om uw netten achter te laten en Hem te volgen?' Ik weet zeker dat velen dat wel zouden doen.

Maar voor enkelen zou het misschien niet zo'n gemakkelijke beslissing zijn. Sommigen hebben gemerkt dat het niet zo gemakkelijk is om netten te verlaten, wegens de aard van die netten.

Er zijn netten in vele maten en soorten. De netten die Petrus, Andreas, Jakobus en Johannes verlieten, waren tastbare voorwerpen — hulpmiddelen waarmee ze de kost verdienden.

Soms zien we deze vier mannen als eenvoudige vissers die niet veel opofferden toen ze hun netten verlieten en de Heiland volgden. Ouderling James E. Talmage maakt daarentegen in het boek *Jezus de Christus* duidelijk dat Petrus, Andreas, Jakobus en Johannes partners in een bloeiend bedrijf waren. Zij 'hadden eigen boten en hadden andere mensen in dienst.' Volgens ouderling Talmage was Simon Petrus 'welgesteld; de Heer ontkende niet dat de opoffering van zijn wereldse goederen (...) groot was (...).'[2]

Later raakte een rijke jongeling die beweerde dat hij alle geboden vanaf zijn kinderjaren had gehoorzaamd, gevangen in het net van rijkdom. Toen hij de Heiland vroeg wat hij nog meer kon doen om het eeuwige leven te verwerven, zei de Meester: 'Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij.' Toen de jongeling dit hoorde, 'ging hij bedroefd heen, want hij bezat vele goederen.'[3]

Een net is in het algemeen een middel om iets te vangen. In een wat beperktere maar belangrijkere betekenis kunnen we een net definiëren als alles wat ons verleidt, of ons verhindert de oproep van Jezus Christus, de Zoon van de levende God, te volgen.

In die zin kan ons werk een net zijn, of onze hobby's, onze pleziertjes en vooral onze verleidingen en zonden. Kortom, een net kan alles zijn wat ons wegtrekt van onze relatie met onze Vader in de hemel of van zijn herstelde kerk.

Laat me u een eigentijds voorbeeld geven. Een computer kan een nuttig en onmisbaar hulpmiddel zijn. Maar als we toelaten dat het onze tijd met nutteloze, onproductieve en soms destructieve bezigheden opslokt, wordt het een verstrikkend net.

Velen van ons kijken graag naar sportwedstrijden, maar als we wel de prestaties van onze favoriete spelers kunnen opsommen maar tegelijkertijd verjaardagen of gedenkdagen vergeten, ons gezin verwaarlozen, of gelegenheden voor christelijk dienstbetoon aan ons voorbij laten gaan, dan is sport misschien ook een verstrikkend net.

Sinds de dagen van Adam heeft de mens in het zweet zijns aanschijns zijn dagelijks brood verdiend. Maar als ons werk ons dusdanig opeist dat de geestelijke aspecten van het leven worden verwaarloosd, is werk soms ook een verstrikkend net.

Sommigen zijn verstrikt in het net van extreme schulden. Het net van de rente houdt ze gevangen en vereist dat ze hun tijd en energie verkopen om aan de eisen van de schuldeisers te voldoen. Zij geven hun vrijheid op en worden slaaf van hun eigen mateloosheid.

Het is onmogelijk de vele netten op te noemen die ons kunnen verstrikken en ons ervan weerhouden de Heiland te volgen. Maar als we oprecht zijn in ons verlangen Hem te volgen, moeten we de verstrikkende netten van de wereld terstond verlaten en Hem volgen.

Ik ken geen andere periode in de geschiedenis van de wereld die zo vol was met zo'n verscheidenheid aan verstrikkende netten. Onze tijd wordt zo gemakkelijk gevuld met afspraken, bijeenkomsten en taken. We kunnen heel gemakkelijk in een zo groot aantal netten gevangen raken dat zelfs de gedachte om eruit los te breken al bedreigend en beangstigend kan zijn.

Soms hebben we het gevoel dat we belangrijker worden naarmate we het drukker hebben — alsof de mate van 'druk hebben' onze waarde bepaalt. Broeders en zusters, we kunnen een heel leven vullen door in een koortsachtig tempo rond te rennen en hele lijsten af te strepen met zaken die uiteindelijk niet echt van belang zijn.

Dat we veel doen, is misschien niet zo belangrijk. Dat we de energie van ons verstand, ons hart en onze ziel op zaken van eeuwig belang richten — dat is essentieel.

Als het geschreeuw en lawaai van het leven om ons heen raast, horen we roepen: 'kom hier', en: 'ga daarheen'. Te midden van het lawaai en de verlokkende stemmen die om onze tijd en belangstelling wedijveren, staat een eenzame figuur aan de oever van de zee van Galilea en roept ons rustig toe: 'Volg Mij.'

Wij kunnen gemakkelijk uit balans raken. Ik herinner me een paar jaren die uitermate moeilijk voor mij waren. We hadden inmiddels een gezin met zeven kinderen. Ik was als raadgever in de bisschap werkzaam geweest en kreeg nu de heilige roeping van bisschop van onze wijk. Ik probeerde ons bedrijf goed te laten lopen en dat vergde lange werkdagen. Ik uit mijn waardering voor mijn vrouw. Zij heeft altijd gezorgd dat ik de Heer kon dienen.

Er was gewoon te veel te doen in de beschikbare tijd. Ik wilde niets belangrijks aan de kant zetten en besloot dus vroeger op te staan, voor de zaak te zorgen, dan de nodige tijd uit te trekken om een goede vader en echtgenoot te zijn, en een getrouw lid van de kerk. Het

was niet makkelijk. Soms als de wekker 's ochtends afging, deed ik met moeite een oog open en wierp hem een dreigende blik toe in de hoop dat hij zou ophouden.

Niettemin, de Heer was barmhartig en met zijn hulp vond ik de energie en tijd om alles te doen wat ik beloofd had. Hoewel het moeilijk was, heb ik nooit spijt gehad van de keuze om naar de oproep van de Heiland te luisteren en Hem te volgen.

Denk aan wat we Hem verschuldigd zijn. Jezus is 'de opstanding en het leven; wie in [Hem] (...) gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven.'[4] Er zijn hele rijke mensen die er toch alles voor over zouden hebben om slechts een paar extra jaren, maanden of zelfs dagen aan hun sterfelijk leven toe te voegen. Wat zouden wij voor het eeuwige leven over moeten hebben?

Er zijn mensen die alles wat ze hebben, zouden opgeven om vrede te kunnen ervaren. 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt,' verkondigde de Heiland, 'en Ik zal u rust geven.'[5] Maar de Heiland belooft hun die zijn geboden onderhouden en tot het einde toe volharden niet alleen rust, maar het eeuwige leven, 'welke gave de grootste van alle gaven Gods is.'[6]

Dankzij de Heiland zullen wij altijd leven. Onsterfelijkheid betekent dat we nooit zullen sterven. Maar het eeuwige leven betekent voor altijd leven in een verheerlijkte sfeer, in gezelschap van hen die ons dierbaar zijn, omgeven door diepe liefde, intense vreugde en heerlijkheid.

Met geen enkel geldbedrag kan men die verheerlijkte staat kopen. Het eeuwige leven is een geschenk van een liefhebbende hemelse Vader dat iedereen kan krijgen die gehoor geeft aan de oproep van de Man van Galilea.

Helaas zijn velen te zeer verstrikt in hun netten om aan die oproep gehoor te geven. De Heiland legde uit: 'Gij gelooft niet, omdat gij niet tot mijn schapen behoort. (...) Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij.'[7]

Hoe kunnen we de Heiland volgen? Door geloof te oefenen. Door in Hem te geloven. Door in onze hemelse Vader te geloven. Door te geloven dat God met de mens op aarde spreekt.

We volgen de Heiland door ons van onze zonden te bekeren — door berouw over onze zonden te voelen en ze na te laten.

We volgen de Heiland door in het doopwater af te dalen en vergeving van onze zonden te ontvangen, door de gave van de Heilige Geest te ontvangen en toe te laten dat Hij ons door zijn invloed inspireert, onderricht, leidt en troost.

Hoe kunnen we de Heiland volgen? Door Hem te gehoorzamen. Hij en onze Vader in de hemel hebben ons geboden gegeven — niet om ons te straffen of te kwellen, maar om ons een volheid van vreugde te laten ervaren, zowel in dit leven als in de eeuwigheid die volgt, voor altijd en eeuwig.

Als we ons daarentegen vastklampen aan onze zonden, ons plezier en soms zelfs aan wat we als verplichtingen beschouwen; als we de invloed van de Heilige Geest weerstaan en de woorden van de profeten terzijde leggen, dan staan we aan de oever van ons *eigen* Galilea, stevig verstrikt in onze netten. Dan zijn we niet in staat die achter te laten en de levende Christus te volgen.

Maar de Heiland roept eenieder van ons. Zullen we de stem van de Zoon van God herkennen? Zullen we Hem volgen?

Mag ik een woord van waarschuwing uitspreken? Er zijn er die denken dat, als we de Heiland volgen, ons leven vrij zal zijn van zorgen, pijn en angst. Dat is niet waar! De Heiland zelf werd een Man van smarten genoemd.[8] De eerste discipelen die Jezus volgden, ondergingen zware vervolging en beproevingen. De profeet Joseph Smith vormde daarop geen uitzondering. En dat geldt ook voor de eerste heiligen in deze laatste bedeling. En ook vandaag is het al niet anders.

Ik heb de kans gehad om te praten met een vrouw die de oproep van de Heiland hoorde toen ze achttien jaar was. Haar vader was een hoogwaardigheidsbekleder in een andere kerk. Hij werd boos op haar en verbood haar zich te laten dopen. Hij liet haar weten dat ze, als ze lid werd van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, uit de familie gebannen zou worden.

Hoewel het offer enorm was, gaf die jonge vrouw gehoor aan de oproep van de Heiland en daalde af in het doopwater.

Haar vader kon haar besluit echter niet aanvaarden en probeerde haar te dwingen om afstand te doen van haar nieuwe geloof. Hij en zijn vrouw bespotten haar wegens haar besluit om lid van de kerk te worden en eisten dat ze haar dwaling zou

Het Joseph Smith Memorial Building, vanaf de oostkant van de Salt Laketempel over de spiegelvijver heen gezien.

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen; en de ouderlingen L. Tom Perry, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard en Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen zitten op het podium met hun gezicht naar de aanwezigen.

erkennen en haar nieuwe geloof prijsgeven.

Ondanks hun woede, verbittering en verontwaardiging bleef zij sterk in haar geloof. Ze verdroeg de verbale en emotionele mishandeling in de wetenschap dat ze de oproep van de Heiland had gehoord en dat ze Hem zou volgen, wat de gevolgen ook zouden zijn.

Uiteindelijk vond die jonge vrouw een veilige haven, een toevluchtsoord bij een aardig gezin van de kerk, ver van de dreigementen en het getier van haar vader.

Ze maakte kennis met een getrouwe jonge man, ze trouwden in de tempel en genieten de bijzondere zegeningen die met een tempelhuwelijk gepaard gaan.

Nu behoort ze tot de menigte mensen die zoveel geofferd hebben om aan de oproep van de Heiland gehoor te geven.

Nee, ik zeg niet dat de weg gemakkelijk zal zijn. Maar ik getuig tot u dat zij die in geloof hun netten verlaten en de Heiland volgen, geluk zullen ondervinden die hun begrip te boven gaat.

Wanneer ik contact heb met de leden van deze kerk — zowel jong als oud — voel ik me bemoedigd en heel dankbaar voor de getrouwheid van hen die de oproep van de Heiland hebben gehoord en Hem zijn gevolgd.

Bijvoorbeeld, de staalarbeider die de Heiland volgt. Al drie decennia lang, dag in dag uit, pakt hij zijn Schriften in de lunchpauze hoewel zijn collega's hem belachelijk maken. De weduwe van zeventig jaar die aan haar rolstoel gekluisterd is en iedereen die haar bezoekt, opvrolijkt en vertelt hoe gezegend zij is, volgt de Heiland. Het kind dat door gebed met de Meester van het heelal wil communiceren, volgt de Heiland. Het rijke lid dat gul aan de kerk en aan zijn medemensen geeft, volgt de Heiland.

Zoals Jezus Christus tweeduizend jaar geleden aan de kust van de Zee van Galilea stond, zo staat Hij vandaag bij ons en richt dezelfde oproep die Hij tot die getrouwe vissers richtte, nu tot allen die zijn stem willen horen: 'Volg Mij!'

Wij hebben netten die verzorgd moeten worden en netten die gerepareerd moeten worden. Maar als de Meester van de oceaan, de hemel en aarde ons 'Volg Mij' toeroept, moeten we de verstrikkende, wereldse netten verlaten en in zijn voetstappen treden.

Broeders en zusters, ik verkondig met blijde stem dat het evangelie hersteld is! De hemelen zijn voor de profeet Joseph Smith opengegaan, en hij zag God, de Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, en sprak met Hen. Onder goddelijke leiding en met onderricht door hemelse wezens zijn eeuwige waarheden weer aan de mens gegeven.

In onze tijd hebben we weer een geweldige levende profeet die dagelijks van die heilige waarheden getuigt. President Gordon B. Hinckley bekleedt het heilige ambt van spreekbuis van onze Heer en Heiland Jezus Christus. Naast hem staan zijn edele raadgevers. Bovendien zijn er het Quorum der Twaalf Apostelen, de Quorums de Zeventig en miljoenen leden waar ook ter wereld, die hem bijstaan, en hun stem verheffen om het heerlijke, vreugdevolle nieuws van de herstelling van het evangelie dat opnieuw aan de mens is gegeven!

Jezus Christus is 'de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door [Hem].'[9] Als zijn bijzondere getuige getuig ik vandaag tot u dat de dag zal komen dat iedere man, iedere vrouw en ieder kind in de liefdevolle ogen van de Heiland zal kijken. Op die dag zullen we zeker weten wat ons besluit om Hem terstond te volgen waard was.

Dat wij de oproep van de Meester allemaal mogen horen, terstond onze verstrikkende netten verlaten en Hem met blijdschap volgen, is mijn vurig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

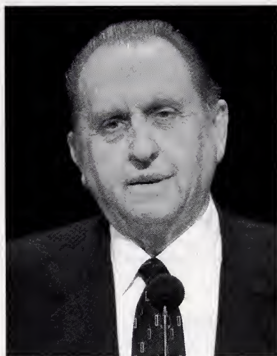
NOTEN

1. Zie Matteüs 4:18–22.
2. *Jesus the Christ* (1916), blz. 218.
3. Matteüs 19:21–22.
4. Johannes 11:25.
5. Matteüs 11:28.
6. LV 14:7.
7. Johannes 10:26–27.
8. Zie Jesaja 53:3; Mosiah 14:3.
9. Johannes 14:6.

Verborgen wiggen

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Laten we niet de grieven en de boosheid van onze tijd aan toekomstige generaties doorgeven. Laten we verborgen wiggen wegnemen die ons alleen maar zullen schaden.'

In april 1966 hield ouderling Spencer W. Kimball tijdens de algemene aprilconferentie van de kerk een gedenkwaardige toespraak. Hij citeerde een verhaal van Samuel T. Whitman, met de titel 'Vergeten wiggen'. Ook ik heb besloten om Samuel T. Whitman vandaag aan te halen, gevolgd door voorbeelden uit mijn eigen leven.

Whitman heeft geschreven: 'Die winter vernietigde de ijzel over het algemeen niet zoveel. Toegegeven, er kwamen wat kabels naar beneden en er was een plotselinge piek in ongelukken op de snelweg. (...) Maar normaal gesproken had de grote notenboom makkelijk het gewicht kunnen dragen dat zich op zijn uitgestoken takken afzette. Het was de ijzeren wig in zijn hart dat de schade veroorzaakte.

'Het verhaal van de ijzeren wig was jaren eerder begonnen toen de boer met het witte haar die nu het land bewoonde waarop de boom stond, nog een jongen was op de boerderij van zijn vader. 'De zagerij was toen nog maar pas uit de vallei verhuisd en de kolonisten vonden nog steeds her en der stukken gereedschap en ander materiaal. (...)

'Die dag was het de wig van een houthakker — breed, plat en zwaar, ruim dertig centimeter lang, en afgerond door krachtige klappen — die de jongen in de zuidelijke weide gevonden had. Een houthakkerswig, die gebruikt wordt om een boom te helpen vellen, wordt in een zaagsnede geplaatst en vervolgens wordt er met een voorhamer op geslagen om de snede te verbreden. (...) 'Omdat hij al laat was voor het eten, had de jongeman de wig (...) tussen de wortels van de jonge notenboom gelegd die zijn vader bij het hek aan de voorkant van het huis geplant had. Hij zou de wig na het eten meteen in de schuur leggen, of later als hij weer eens die kant op ging. Dat was hij echt van plan, maar hij deed het niet.

'De wig lag daar nog steeds tussen de wortels van de boom toen hij volwassen werd. Hij lag er nog, nu stevig vastgeklemd, toen hij trouwde en de boerderij van zijn vader overnam. Hij was half overgroeid op de dag dat de dorsploeg de maaltijd gebruikte onder de boom. (...) De boom was er helemaal overheen gegroeid en de wig zat er nog steeds in toen de ijzel kwam.

'In de ijskoude stilte van die winternacht (...) brak een van de drie voornaamste delen van de stam af van de boom en viel met een knal op de grond. Daardoor werd de rest zo uit zijn evenwicht gebracht dat die ook spleet en omviel. Toen de ijzel eenmaal weg was, was er geen twijgje meer van de eens zo trotse boom over.

'De volgende morgen kwam de boer al vroeg naar buiten om te rouwen om zijn verlies. (...) Toen viel zijn blik op iets in de versplinterde restanten. "De wig", mompelde hij in zelfverwijt, "die ik in de zuidelijke weide gevonden had." Eén blik zei hem waarom de boom omgevallen was. Daar de boom om de wig heen gegroeid was terwijl die met de zijkant naar boven stond, had de wig verhinderd dat de vezels van de boom zich met elkaar verweefden zoals ze horen te doen.'[1]

Broeders en zusters, er zijn verborgen wiggen in het leven van velen die wij kennen, en misschien zelfs wel in ons eigen gezin.

Ik wil u het verhaal vertellen van een levenslange vriend die inmiddels is heengegaan. Hij heette Leonard. Hij was geen lid van de kerk, hoewel zijn vrouw en kinderen dat wél waren. Zijn vrouw was jeugdwerkpresidente geweest en zijn zoon had een eervolle zending vervuld. Zijn dochter en zijn zoon waren ieder getrouwd in een plechtige tempelceremonie en ze hadden allebei kinderen.

Iedereen die Leonard kende, vond hem aardig, en ik ook. Hij steunde zijn vrouw en kinderen in hun kerkroepingen. Hij woonde samen met hen veel evenementen van de kerk bij. Hij leidde een goed en rein leven, en was zelfs uitermate dienstbaar en vriendelijk voor anderen. Zijn gezinsleden, en ook vele anderen, vroegen zich af waarom Leonard zijn hele leven verstoken was gebleven van de zegeningen die het evangelie de leden biedt.

Toen Leonard op hogere leeftijd was, ging zijn gezondheid achteruit. Uiteindelijk werd hij in het ziekenhuis opgenomen, en het leven begon uit hem weg te stromen. In wat later mijn laatste gesprek met Leonard bleek te zijn, zei hij: 'Tom, ik ken je al

vanaf je jeugd. Ik wil je graag vertellen waarom ik nooit lid van de kerk ben geworden.' Vervolgens vertelde hij wat zijn ouders vele, vele jaren geleden overkomen was. Tegen hun zin kwam de familie op een gegeven moment tot de conclusie dat hun boerderij verkocht moest worden, en er werd een bod op gedaan. Toen vroeg een boer van een aangrenzende boerderij om de boerderij in plaats daarvan aan hem te verkopen — zij het tegen een lager bedrag — en zei: 'We zijn zulke goede vrienden. Op deze manier, als jullie boerderij in mijn bezit is, kan ik er tenminste goed voor zorgen.' Uiteindelijk stemden de ouders van Leonard in, en de boerderij werd verkocht. De koper — de buurman — had een verantwoordelijke functie in de kerk, en het vertrouwen dat dit inboezemde, droeg er mede toe bij dat de familie besloot om de boerderij aan hem te verkopen, ook al kregen ze daardoor niet zoveel geld van de verkoop als wanneer ze aan de eerste kandidaat-koper hadden verkocht. Niet lang na de verkoop verkocht de buurman zijn eigen boerderij en de van Leonards familie gekochte boerderij samen, waardoor de waarde en dus ook de verkoopprijs hoger was. De oude vraag waarom Leonard nooit lid was geworden van de kerk, was beantwoord. Hij had altijd gevonden dat zijn familie door de buurman bedrogen was.

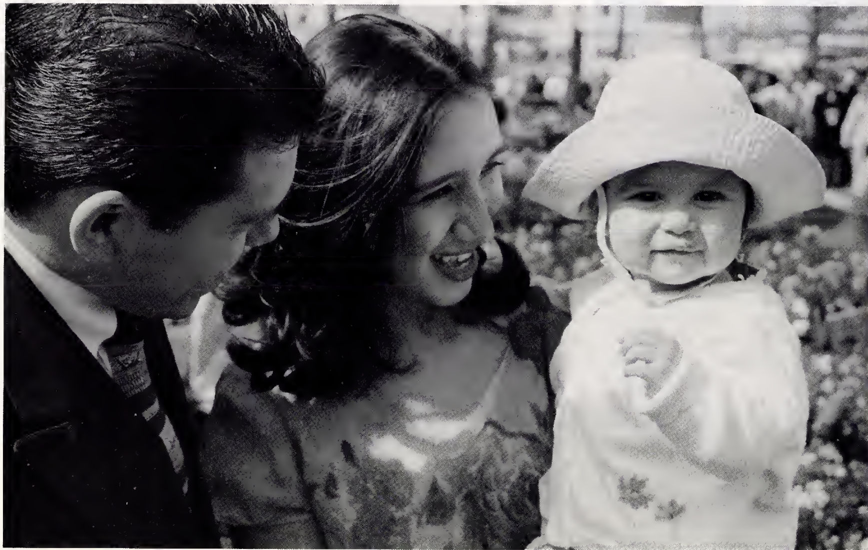
Na ons gesprek vertrouwde hij me toe dat hij het gevoel had dat er eindelijk een zware last van hem was afgevallen, en dat hij nu was voorbereid om zijn Schepper te ontmoeten. Het tragische ervan was dat een verborgen wig Leonard ervan had weerhouden om tot hogere niveaus te stijgen.

Ik ken een familie die uit Duitsland naar Amerika geëmigreerd is. Ze vonden de Engelse taal moeilijk. Ze hadden maar weinig bezittingen, maar ze waren allemaal gezegend met de wil om te werken en met liefde voor God.

Hun derde kind werd geboren, leefde slechts twee maanden, en overleed. De vader was meubelmaker en hij maakte een prachtig kistje voor het lichaam van zijn dierbare kind. De dag van de begrafenis was somber, een weerspiegeling van het verdriet dat zij wegens hun verlies voelden. De familie liep naar de kerk, de vader droeg het kistje, en er was een aantal vrienden bijeengekomen. Maar de deur van de kerk was op slot. De drukke bisschop was de begrafenis vergeten. Pogingen om hem te bereiken, haalden niets uit. De vader wist niet wat hij moest doen, nam het kistje onder zijn arm en liep met zijn familie in de stromende regen weer huis.

Als de familie een minder sterk karakter had gehad, hadden ze de bisschop hier de schuld van kunnen geven en bittere gevoelens koesteren. Toen de bisschop van het drama hoorde, bezocht hij de familie en bood zijn excuses aan. Terwijl aan zijn gezicht nog te zien was hoe gekwetst hij was, maar met tranen in zijn ogen, aanvaardde de vader het excuus, en de twee omarmden elkaar in een geest van wederzijds begrip. Er bleef geen verborgen wig achter die verder gevoelens van boosheid kon veroorzaken. Liefde en aanvaarding overheersten.

De geest moet vrij zijn van sterke touwen en gevoelens die nooit zijn

opgelost om de stuwende kracht van het leven de kans te geven de ziel te laten drijven. In veel families zijn er gekwetste gevoelens en aarzeling om te vergeven. Het maakt niet uit wat de kwestie was. We mogen niet toestaan dat het ons blijft schaden. Beschuldigingen houden de wonden open. Alleen vergeving geneest. George Herbert, een dichter uit het begin van de zeventiende eeuw, heeft eens geschreven: 'Hij die niet kan vergeven, vernielt de brug die hij zelf moet oversteken als hij ooit de hemel wil bereiken, want iedereen heeft vergeving nodig.'

Mooi zijn de woorden die de Heiland sprak toen Hij op het punt stond te sterven aan het wrede kruis. Hij zei: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'[2]

Er zijn mensen die moeite hebben om zichzelf te vergeven en die zich blijven blindstaren op hun zogenaamde zwakheden. Ik ken een mooi verhaal van een godsdienstig leider die een stervende vrouw bezocht. Hij probeerde haar te troosten, maar dat hielp niet. 'Ik ben verloren', zei ze. 'Ik heb mijn leven verknoeid en al het leven om mij heen. Er is geen hoop voor mij.'

De man zag een foto van een mooi meisje in een lijst op het dressoir staan. 'Wie is dat?' vroeg hij.

Het gezicht van de vrouw klaarde op. 'Dat is mijn dochter, het enige mooie in mijn leven.'

'En zou u haar helpen als ze in moeilijkheden was, of een vergissing had begaan? Zou u haar vergeven? Zou u nog van haar houden?'

'Natuurlijk!' riep de vrouw uit. 'Ik zou alles voor haar doen. Waarom vraagt u zoiets?'

'Omdat ik u wil zeggen,' zei de man, 'dat uw hemelse Vader, figuurlijk gesproken, úw foto op zijn dressoir heeft staan. Hij heeft u lief en wil u helpen. Doe een beroep op Hem.'

Een verborgen wig die haar geluk in de weg had gestaan, werd verwijderd.

In een tijd van gevaar, of beproeving, brengt die kennis, die hoop, dat begrip troost aan hen die zorgen of verdriet hebben. De hele boodschap van het Nieuwe Testament ademt een geest van bewustwording uit voor de ziel van de mens. Schaduwen van wanhoop worden verdreven door stralen van hoop, verdriet maakt plaats voor vreugde, en het gevoel verloren te gaan in de menigten van het leven, verdwijnt door de zekere kennis dat onze hemelse Vader Zich ons bewust is.

De Salt Lake-tempel en een beeld van een moeder met kinderen symboliseren allebei het belang van het eeuwige gezin.

De Heiland bevestigde die waarheid toen Hij zei dat er zelfs geen musje op de grond valt zonder dat onze Vader dat merkt. Vervolgens besloot Hij die prachtige gedachte met de woorden: 'Weest dan niet bevreesd: gij gaat vele mussen te boven.'[3]

Enige tijd geleden las ik het volgende persbericht van Associated Press in de krant: Een oudere man onthulde op de begrafenis van zijn broer, met wie hij sinds zijn vroege volwassenheid een eenkamerhuisje had gedeeld in de buurt van Canisteo (New York), dat ze na een ruzie de kamer met een krijtstreep in tweeën hadden gedeeld en dat geen van hen sinds die dag de streep had overschreden of ook maar een woord tegen de ander had gezegd — en dat was 62 jaar geleden. Wat een krachtige en vernietigende verborgen wig.

Zoals Alexander Pope heeft geschreven: 'Vergissen is menselijk, vergeven is goddelijk.'[4]

Soms kunnen we zo makkelijk beledigd raken. En bij andere gelegenheden zijn we te koppig om een oprechte verontschuldiging te aanvaarden. Wie onderwerpt zijn ego, trots en gekwetste gevoelens, en stapt naar voren met: 'Het spijt me echt! Laten we weer vrienden zijn. Laten we niet de grieven en de boosheid van onze tijd aan toekomstige generaties doorgeven.' Laten we verborgen wiggen wegnemen die ons alleen maar zullen schaden.

Waar komen verborgen wiggen vandaan? Sommige komen van onopgeloste geschillen, die leiden tot boze gevoelens, gevolgd door berouw en spijt. Andere vinden hun oorsprong in teleurstelling, jaloezie, twistgesprekken en ingebeelde gekwetste gevoelens. We moeten ze oplossen — we moeten ze wegnemen en ze niet laten doorwoekeren, etteren en uiteindelijk vernietigen.

Een meer dan negentig jaar oude, lieve dame bezocht mij eens en vertelde onverwachts over enkele dingen die zij betreurde. Ze zei dat een boer van een aangrenzende boerderij, met wie haar man en zij af en toe meningsverschillen hadden gehad, haar eens had gevraagd of hij een kortere weg over haar grond mocht gebruiken om zijn eigen land te bereiken. Ze was even stil en zei toen met bevende stem: 'Tommy, ik liet hem niet over ons land gaan, maar eiste van hem dat hij te voet een lange omweg maakte naar zijn eigen land. Ik was fout en ik heb er spijt van. Hij is er niet meer, maar ik

Leden en bezoekers van de conferentie lopen door de hekken die naar het balkon voeren van het Conferentiecentrum.

zou willen dat ik tegen hem kon zeggen: "Het spijt me." Ik zou willen dat ik een tweede kans kreeg.'

Terwijl ik naar haar luisterde, moest ik denken aan de woorden van John Greenleaf Whittier: 'Van alle droevige woorden van tong of pen, zijn dit de droevigste: "Had ik maar...."'[5]

Uit 3 Nephi in het Boek van Mormon komt deze geïnspireerde raad: 'Er zal geen woordenstrijd onder u zijn (...). Want voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten. Ziet, het is niet mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitsen; maar dit is mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan.'[6]

Ik wil afsluiten met een verhaal over twee mannen die wat mij betreft helden zijn. Hun heldendaden zijn echter niet voor het oog van de natie verricht, maar in een rustige vallei die we kennen als Midway (Utah).

Vele jaren geleden werkten Roy Kohler en Grant Remund samen in hun kerkroepingen. Ze waren de beste vrienden. Ze bewerkten de grond en waren tevens melkveehouder. Maar toen sloeg een misverstand enigszins een kloof tussen ze.

Later, toen Roy Kohler ernstig ziek werd, kanker bleek te hebben en nog maar kort te leven had, bezocht ik Roy en zijn vrouw, en gaf hem een zalving. Toen we naderhand samen praatten, zei broeder Kohler: 'Ik zal u een van de fijnste ervaringen van mijn leven vertellen.' Toen vertelde hij over zijn misverstand met Grant Remund en de daaropvolgende vervreemding. Hij zei daarover: 'We wilden niets meer met elkaar te maken hebben.'

Roy vervolgde: 'Ik had net ons hooi voor de komende winter opgeslagen, toen het hooi op een avond door zelfontbranding hooi vlam vatte, waardoor het in rook opging, maar ook de schuur en alles wat erin stond tot de grond toe afbrandde. Ik was er kapot van', zei Roy. 'Ik wist niet wat ik toen moest doen. Het was een donkere avond, je zag alleen de dovende sintels van het vuur. Toen zag ik over de weg, uit de richting van Grand Remunds huis, de lichten van trekkers en andere zware machines op me afkomen. Toen de groep "redders" onze inrit inreed en aankwam waar ik stond te huilen, zei Grant: "Roy, je hebt heel wat rommel op te ruimen. Mijn jongens en ik zijn er. Laten we aan de slag gaan."' Samen pakten ze de klus aan. De verborgen wig die hen enige tijd uiteen gehouden had, was voorgoed verdwenen. Ze werkten de hele nacht door, en zelfs daarna nog, terwijl vele anderen uit de gemeenschap ook hulp boden.

Roy Kohler is heengegaan en Grant Remund is ouder aan het worden. Hun zoons hebben samen in dezelfde bisschap gezeten. Ik stel de vriendschap van die fantastische families echt zeer op prijs.

Mogen wij altijd een goed voorbeeld zijn in ons gezin en getrouw zijn in het onderhouden van alle geboden, zodat we geen verborgen wiggen in stand zullen houden, maar denken aan de aansporing van de Heiland: 'Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.'[7]

Dat is mijn smeekbede, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Conference Report, april 1966, blz. 70.
2. Lucas 23:34.
3. Matteüs 10:31.
4. *An Essay on Criticism* (1711), deel 2, regel 525.
5. 'Maud Muller', *The Complete Poetical Works of Whittier* (1892), blz. 48.
6. 3 Nephi 11:28–30.
7. Johannes 13:35.

Zaterdagmiddagbijeenkomst
6 april 2002

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij, broeder Monson, verzocht de algemene autoriteiten, de gebiedszeventigen en de leden van de algemene presidiums van de hulporganisaties van de kerk ter steunverlening aan u voor te stellen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie er niet mee instemt, maakt dat kenbaar.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen; Boyd Kenneth Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen; en de volgende broeders als lid van dat quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de ouderlingen Gerald N. Lund en William R. Walker steun te verlenen als nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen voor Kay H. Christensen, Clayton S. Huber, David López, Hyde M. Merrill, Adelson de Paula Parrella, en R. Gordon Porter te ontheffen als gebiedszeventigen. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor de volgende gebiedszeventigen steun te verlenen: D. Allen Andersen, David S. Baxter, C. Elmer Black jr., G. Lynn Brenchley, Ildefonso de Castro Deus Neto, Clayton M. Christensen, Ernesto A. Da Silva, Hector A. Dávalos, James Dunlop, James M. Dunn, I. Lee Ence, Carlos R. Fernandez, John R. Gibson, Stephen W. Hansen, Emmanuel A. Kissi, B. Renato Maldonado, Jeffrey J. Marchant, Gerald A. Mead, Hyae-Kee Min, Rodrigo Myrrha, Masayuki Nakano, Yasuo Niiyama, Carlos L. Pedraja, Carlos A. Perez, D. Chad Richardson, Maury W. Schooff, M. Gonzalo Sepúlveda, T. LaMar Sleight, John C. Taggart, Anthony R. Temple. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor Mary Ellen Wood Smoot, Virginia Urry Jensen, en Sheri L. Dew met een woord van dank en waardering te ontheffen als

Organist Richard Elliott begeleidt het Tabernakelkoor tijdens de zaterdagmorgenbijeenkomst van de conferentie.

het algemeen ZHV-presidium. We ontheffen ook alle leden van het algemeen ZHV-bestuur. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor Bonnie Rae Dansie Parkin steun te verlenen als de nieuwe algemeen ZHV-presidente, met Kathleen Hurst Hughes als eerste raadgeefster en Anne Clark Pingree als tweede raadgeefster. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie er niet mee instemt, maakt dit kenbaar.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten, gebiedszeventigen en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, steun te verlenen. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie er niet mee instemt, maakt dit kenbaar.

Naar het zich laat aanzien, president Hinckley, is de steunverlening unaniem bevestigend geweest.

Dank u, broeders en zusters, voor uw geloof en gebeden. □

Verslag van de afdeling verificatie van de kerk

Voorgelezen door Wesley L. Jones
Directeur afdeling verificatie van de kerk

Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Geachte broeders, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft een afdeling verificatie die zelfstandig en onafhankelijk van alle andere afdelingen en ondernemingen functioneert. De directeur van afdeling verificatie rapporteert rechtstreeks en geregeld aan het Eerste Presidium. Het personeel van de afdeling verificatie bestaat uit bevoegde accountants, bevoegde interne verificateurs en andere bekwame en gekwalificeerde werknemers.

Het Conferentiecentrum is helemaal gevuld voor een bijeenkomst van de conferentie.

Daartoe gemachtigd door het Eerste Presidium is de afdeling verificatie van de kerk bevoegd tot het verifiëren van alle kerkelijke afdelingen en ondernemingen, waar ook ter wereld. De afdeling verificatie heeft daarvoor de beschikking over verslagen, personeel, eigendommen en systemen om de bijdragen, uitgaven en middelen te kunnen verifiëren. De risicofactoren bepalen de inroostering en uitvoering van verificaties.

De kerkelijke uitgaven in het jaar 2001 waren goedgekeurd door de raad voor tiendebesteding. Deze raad bestaat uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschap, zoals door openbaring voorgeschreven. Het bestedingscomité en het begrotingscomité beheren, middels de afdelingen begroting en financiën, de uitgaven binnen de goedgekeurde begrotingen. De administratie van de goedgekeurde begrotingen is geverifieerd en gerapporteerd.

Gebaseerd op onze verificaties is de afdeling verificatie van de kerk van mening dat alle ontvangen bijdragen en uitgegeven gelden in alle ter zake doende opzichten in het jaar 2001 zijn beheerd in overeenstemming met de goedgekeurde budgettaire richtlijnen en vastgelegde richtlijnen en werkwijzen van de kerk.

De financiële transacties van met de kerk gelieerde organisaties, die gescheiden van de kerk opereren, zijn in het jaar 2001 niet door de afdeling verificatie geverifieerd. We doelen hier op organisaties zoals Deseret Management Corporation en haar dochterondernemingen en Brigham Young University en andere instellingen voor hoger onderwijs. De financiële activiteiten in deze organisaties zijn echter wel geverifieerd door onafhankelijke accountantskantoren. Bovendien heeft de afdeling verificatie vastgesteld dat de resultaten van deze verificaties zijn doorgenomen met het verificatiecomité van elke organisatie.

Met de meeste hoogachting,
AFDELING VERIFICATIE
Wesley L. Jones
Directeur
1 april 2002 □

Statistisch rapport 2001

Voorgelezen door F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Broeders en zusters, op aanwijzing van het Eerste Presidium is het volgende rapport opgesteld over de groei en de status van de kerk per 31 december 2001.

AANTAL UNITS

Ringen 2 607
Districten 618
Zendingsgebieden 333
Wijken en gemeenten 26 084

LEDENTAL

Totaal aantal leden 11 394 522
Ingeschreven kinderen gedoopt 69 522
Bekeerlingen gedoopt 292 612

ZENDELINGEN

Voltijdzendelingen 60 850

TEMPELS

Tempels in 2001 ingewijd 5
[Montevideo (Uruguay), Winter Quarters (Nebraska), Guadalajara (Mexico), Perth (Australia), Columbia River (Washington)]
Aantal tempels in gebruik 107

VOORAANSTAANDE LEDEN DIE SINDS VORIG JAAR APRIL ZIJN OVERLEDEN

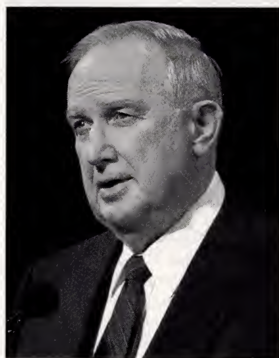
Ouderling Loren C. Dunn, emeritus algemeen autoriteit en president van de Boston-tempel (Massachusetts); *ouderling Merlyn R. Lybbert*, voormalig lid van de Zeventig; *ouderling George R. Hill III*, voormalig lid van de Zeventig; *Phyllis Nielsen Reeve*, echtgenote van Rex C. Reeve sr., emeritus algemeen autoriteit; *Avanelle Richards Osborn*, echtgenote van Spencer H. Osborn, voormalig lid van de Zeventig; *Naomi Ward Randall*, voormalig raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium en auteur van de lofzang 'Ik ben een kind van God'. □

Volledige bekering maakt gelukkig

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Uw geluk nu en voor eeuwig is afhankelijk van de mate waarin u zich bekeert en de verandering die dat in uzelf teweegbrengt.'

Ieder van ons heeft wel eens gemerkt dat sommige mensen consequent het goede doen. Ze lijken gelukkig, ja zelfs enthousiast over het leven. Als er moeilijke keuzen gedaan moeten worden, lijken ze altijd de goede te doen, zelfs als er verleidelijke alternatieven zijn. Wij weten dat zij ook onderhevig zijn aan verleiding, maar ze lijken er ongevoelig voor. En we hebben ook wel gemerkt dat andere mensen niet zo kloekmoedig zijn in hun beslissingen. In een sterk geestelijk milieu besluiten ze om zich te beteren, hun levenskoers te wijzigen, slechte gewoonten opzij te zetten. Ze zijn uiterst oprecht in hun voornemen om te veranderen, maar toch doen ze al gauw weer datgene waarvan ze besloten hadden om het achter zich te laten.

Wat is het verschil tussen de mensen uit deze twee groepen? Hoe kun je consequent de juiste keuzen doen? In de Schriften wordt dat uitgelegd. Denk eens aan de enthousiaste, onstuimige Petrus. Drie jaar lang had hij als apostel samengewerkt met de Meester, had hij wonderen gezien, karaktervormende leringen van de Heiland gehoord en individuele uitleg gekregen van gelijkenissen. Samen met Jakobus en Johannes maakte Petrus de glorieuze verheerlijking van Jezus Christus mee, en de bijbehorende bezoeken van Mozes en Elia.[1] Maar ondanks dat alles kon de Heiland zien dat Petrus nog niet consequent was. De Meester kende hem bijzonder goed, net als Hij ieder van ons kent. In de Bijbel lezen we:

'[En de Heer zei:] Simon, Simon, zie, de satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot *bekering* gekomen zijt, versterk dan uw broederen.

'Hij zeide tot Hem: Here, met u ben ik bereid ook gevangenis en dood in te gaan!'[2]

Van Petrus' gezichtspunt uit gezien, waren dit geen ijdele woorden. Hij meende oprecht wat hij zei, maar zou anders handelen. Later, op de Olijfberg, profeteerde Jezus tot zijn apostelen: 'Gij zult allen aanstoot aan Mij nemen, want er staat geschreven: Ik zal de herder slaan en de schapen zullen verstrooid worden.'

Nogmaals antwoordde Petrus: 'Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik *zeker* niet.'

Toen profeteerde de Meester ernstig: 'Voorwaar, Ik zeg u, heden, in deze nacht, voordat de haan tweemaal kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen.' Waarop Petrus nog vuriger antwoordde: 'Al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeker niet verloochenen.'[3]

Ik vind de teksten waarin beschreven wordt wat er toen gebeurde de ontroerendste in de Schriften. Het is een ontnuchterende herinnering voor ons allen dat weten wat het goede is, en zelfs vurig verlangen om het goede te doen, niet genoeg is. Vaak is het erg moeilijk om te doen waarvan wij heel goed weten dat we het zouden moeten doen. We lezen:

'(...) een slavin [zag] hem zitten en zij keek hem scherp aan en zeide: Ook die was bij Hem!

'Maar hij loochende het en zeide: Vrouw, ik ken Hem niet!

'En [...] een ander [zag] hem en zeide: Ook gij behoort tot hen! Maar Petrus zeide: Mens, ik niet.

'En [...] een ander [verzekerde] en zeide: Inderdaad, ook die *man* was bij Hem (...).

'Maar Petrus zeide: Mens, ik weet niet, wat gij zegt! En terstond, terwijl hij nog sprak, kraaide een haan.

'En de Here keerde Zich om en zag Petrus aan. En Petrus herinnerde zich het woord des Heren (...).

'En hij ging naar buiten en weende bitter.'[4]

Hoe pijnlijk de bevestiging van die profetie ook moet zijn geweest voor Petrus, zijn leven begon voorgoed te veranderen. Hij werd de standvastige, rotsvaste dienstknecht die na de kruisiging en herrijzenis van de Heiland essentieel was voor het plan van de Vader. Uit deze ontroerende tekst blijkt ook hoezeer de Heiland Petrus liefhad. Hoewel Hij Zich middenin een overweldigende, levensbedreigende situatie bevond, met de grote last van wat er zou komen op zijn schouders, draaide Hij zich toch om en keek naar

Petrus — de liefde van een leermeester die werd overgebracht op een geliefde leerling gaf moed en verlichting in een tijd van nood.

Daarna bereikte Petrus het volle potentieel van zijn roeping. Hij predikte met kracht en een onwankelbaar getuigenis, ondanks dreigementen, gevangenschap en lichamelijke afstraffingen. Hij was waarlijk bekeerd.

Soms wordt het woord *bekering* gebruikt om te beschrijven wat er gebeurt als een oprechte persoon besluit zich te laten dopen. Maar als we het goed gebruiken, betekent *bekering* veel meer, zowel voor het pasgedoopte lid als voor degene die al lang lid is.

President Marion G. Romney heeft met leerstellige duidelijkheid en nauwgezetheid uitgelegd wat bekering inhoudt:

'Bekering betekent zich afkeren van de ene overtuiging of gedragslijn en zich wenden tot een andere. *Bekering* is een geestelijke en morele verandering. Bekering impliceert niet uitsluitend dat men mentaal Jezus Christus en zijn leringen aanvaardt, maar tevens een motiverend geloof in Hem en zijn evangelie. Een geloof dat een verandering teweegbrengt, een ware verandering in iemands begrip van de betekenis van het leven en zijn trouw aan God, in interesse, gedachte en gedrag. In iemand die volledig tot bekering is gekomen, is het verlangen naar zaken die lijnrecht tegenover het evangelie van Jezus Christus staan, in feite dood gegaan. En daarvoor in de plaats is liefde voor God gekomen, met een vaste en stuwende vastberadenheid om zijn geboden te onderhouden.'

Om tot bekering te komen, moet u eraan denken dat u ijverig de kernwoorden toepast van 'liefde voor God, met een vaste en stuwende vastberadenheid om zijn geboden te onderhouden.' Uw geluk nu en voor eeuwig is afhankelijk van de mate waarin u zich bekeert en de verandering die dat in uzelf teweegbrengt. Hoe kunt u werkelijk tot bekering komen? President Romney beschrijft de stappen die u moet nemen:

'Lidmaatschap in de kerk en bekering zijn niet noodzakelijkerwijs synoniem. Tot bekering zijn gekomen en een getuigenis hebben zijn ook niet noodzakelijkerwijs hetzelfde. Een getuigenis krijgt men als de Heilige Geest degene die er oprecht naar streeft een overtuiging van de waarheid geeft. Een getuigenis dat in beweging is, geeft het geloof leven. Dat wil zeggen dat het aanzet tot bekering en gehoorzaamheid aan de geboden. Bekering is de vrucht of beloning van bekering en gehoorzaamheid.'[5]

Eenvoudig gezegd is ware bekering de vrucht van *geloof, bekering* en *consequente gehoorzaamheid. Geloof* komt door het woord van God[6] te horen en er gehoor aan te geven. Dan krijgt u van de Heilige Geest een bevestigend getuigenis van zaken die u op grond van *geloof* aanvaardt door ze bereidwillig te doen.[7] U ontvangt leiding om u te *bekeren* van fouten die voortkomen uit verkeerde dingen die u hebt gedaan of goede dingen die u niet hebt gedaan. Als gevolg daarvan wordt uw vermogen om te *gehoorzamen* groter. Die cyclus van *geloof, bekering* en *gehoorzaamheid*

leidt u tot een uitgebreidere bekering met alle bijbehorende zegeningen. Ware bekering sterkt uw vermogen om te doen waarvan u weet dat u het moet doen, wanneer u het moet doen, ongeacht de omstandigheden.

Over het algemeen vindt men dat de gelijkenis van de zaaier die Jezus gaf, beschrijft hoe het woord van de Heer dat verkondigd wordt, door verschillende personen ontvangen wordt. Denk eens even na hoe diezelfde gelijkenis op uzelf van toepassing is in verschillende omstandigheden in uw leven, wanneer u moeilijkheden doormaakt of sterk door anderen beïnvloed wordt. Het woord, of de leer, van de Heiland kan op verschillende manieren tot u komen: door andere mensen te observeren, door uw eigen gebed of overpeinzing van de Schriften, of door de leiding van de Heilige Geest. Onderzoek in gedachten uw leven terwijl ik de uitleg voorlees die Jezus zijn discipelen gaf van de gelijkenis van de zaaier. Kijk eens of er perioden zijn waarin u juiste leerstellingen niet kon ontvangen, omdat er geen voedingsbodem in u was, waardoor de beloofde vruchten van geluk, gemoedsrust en vooruitgang verloren gingen.

'De zaaier zaait het woord. [Sommigen] langs de weg [...], en zodra zij het horen, komt terstond de satan en neemt het woord, dat in hen gezaaid is, weg.'

Zou dat met ú kunnen gebeuren, in de verkeerde omgeving, of met de verkeerde vrienden?

'En [sommigen] [...] op steenachtige plaatsen [...], degenen die, zodra zij het woord horen, het terstond met blijdschap aannemen.

'Doch zij hebben geen wortel in zich, maar zijn mensen van het ogenblik; wanneer later verdrukking of vervolging komt [...], komen zij terstond ten val.'

Hebt u zich wel eens in omstandigheden bevonden waarin iemand iets ongepasts voorstelde en u niets deed om er tegenin te gaan?

'[Sommigen] die in de dorens gezaaid worden: dit zijn zij, die het woord horen, maar de zorgen van de wereld [...] en de begeerten naar al het andere komen erbij en verstikken het woord en het wordt onvruchtbaar.'

Zijn er tijden geweest dat u iets zo graag wilde dat u een uitzondering op uw normen rechtvaardigde?

'[Sommigen] die in goede aarde gezaaid zijn: zij, die het woord horen en in zich opnemen en vrucht dragen, dertig- en zestig- en honderdvoud.'[8]

Ik weet dat dit de manier is waarop u uw leven wilt leiden. Hoe volledig u de leringen van de Heiland bereidwillig omarmt, bepaalt hoeveel vruchten, in de vorm van zegeningen, u in uw leven zult oogsten. Uit deze gelijkenis blijkt dat de mate waarin u bereidwillig gehoorzaamt aan dat waarvan u weet dat u het moet doen, en de beredenering weerstaat die ertoe kan leiden dat u iets anders doet, bepaalt hoe waarlijk u tot bekering bent gekomen, en derhalve hoe volledig de Heer u kan zegenen.

Ware bekering levert de vruchten op van blijvend geluk dat wij zelfs kunnen genieten als de wereld in beroering is en de meeste mensen helemaal niet gelukkig zijn. In het Boek van Mormon lezen we over een groep mensen in moeilijkheden:

'Nochtans vastten en baden zij dikwijls, en werden sterker en sterker in hun ootmoed, en steeds standvastiger in het geloof van Christus, zodat hun ziel met blijdschap en vertroosting werd vervuld, ja, zodat hun hart werd gereinigd en geheiligd, welke heiliging geschiedde, omdat zij hun hart aan God hadden gewijd.'[9]

President Hinckley heeft verklaard dat ware bekering het verschil maakt.[10]

Om de zegeningen te ontvangen die ons beloofd zijn voor ware bekering, weet u welke veranderingen u moet aanbrengen. De Heiland heeft gezegd:

'Wilt gij nu niet tot Mij wederkeren, en u van uw zonden bekeren en tot inkeer worden gebracht, opdat Ik u moge genezen?

'(...) indien gij tot Mij wilt komen, zult gij het eeuwige leven hebben.'[11]

Ik getuig dat de Heilige Geest u, als u om leiding bidt, zal helpen met vaststellen welke veranderingen u moet aanbrengen om volledig tot bekering te komen. De Heer kan u dan overvloediger zegenen. Uw geloof in Hem wordt dan versterkt, uw vermogen om u te bekeren vergroot, en uw kracht om te gehoorzamen zal worden versterkt. De Heiland leeft. Hij heeft u lief. Doet u uw best, dan helpt Hij u. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

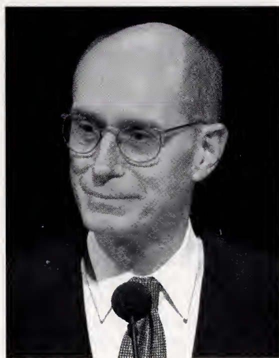
NOTEN

1. Zie Matteüs 17:3, 1 Koningen 17:1, LV 110:13.
2. Lucas 22:31–32; cursivering toegevoegd.
3. Zie Marcus 14:27, 29–31.
4. Lucas 22:56–62.
5. Verslag van de conferentie in het gebied Guatemala, 21 en 22 februari 1977, blz. 8–9.
6. Zie Romeinen 10:17; Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 7e editie, blz. 99.
7. Ether 12:6.
8. Marcus 4:14–20.
9. Helpman 3:35.
10. Instructiebijeenkomst voor regionaal vertegenwoordigers, 6 april 1984, geciteerd in W. Mack Lawrence, *De Ster*, juli 1996, blz. 70.
11. 3 Nephi 9:13–14.

Oprechte vrienden

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'We worden allemaal beproefd. En allemaal hebben we oprechte vrienden nodig die van ons houden, naar ons luisteren, ons de weg wijzen, en getuigen van de waarheid.'

Elk jaar komen honderdduizenden kinderen van onze hemelse Vader in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Voor de meesten vereist dat een grote verandering in hun leven. Allemaal hebben ze een heilig verbond gesloten met grote beloften en met een plechtige gelofte om te volharden. Dat verbond is zo belangrijk dat onze hemelse Vader de zegen en de moeilijkheid ervan aan de profeet Nephi heeft beschreven: 'En ik hoorde de stem van de Vader, die zeide: Ja, de woorden mijns Geliefden zijn waar en getrouw. Die volhardt tot het einde, zal zalig worden.

'Welnu, mijn geliefde broederen, hierdoor weet ik, dat indien iemand niet tot het einde toe volhardt in het volgen van het voorbeeld van de Zoon des levenden Gods, hij niet zalig kan worden.'[1] De Heiland waarschuwt ons dat het, als we het pad betreden en ver genoeg gaan en Hem dan teleurstellen en verloochenen, beter zou zijn geweest als we nooit waren begonnen.[2] Daaraan denk ik elke keer als ik spreek met nieuwe leden van de kerk. Die kans heb ik vaak, over de hele wereld. Ik zie hun vriendelijke gezichten, vaak vertellen ze me over een beproeving van hun geloof, en dan fluisteren ze dringend: 'Bid alstublieft voor me.' Op zulke momenten voel ik weer het gewicht van de opdracht die de levende profeet van de Heer ons allemaal heeft gegeven. Het is de eenvoudige belofte die we in het water van de doop hebben gedaan om 'elkanders lasten te dragen.'[3] Dat houdt in dat we vriendschap sluiten.

De volgende woorden van president Hinckley stimuleren mij: 'Ik hoop, ik bid, ik smeek u, ieder van u, om elk nieuw lid van de kerk op te nemen. Sluit vriendschap met hen. Zorg dat ze blijven.'[4] President Hinckley kan niet voor elk nieuw lid een vriend zijn. U kunt dat wel, ten minste voor één. U hoeft slechts iets te voelen van wat zij voelen en iets van wat de Heiland voor hen voelt. Luister eens naar wat een jongeman, Nkosiyabo Eddie Lupahla in Afrika, over zijn vriend schrijft en denk u in wat hij gevoeld moet hebben.

'Tweeënhalf jaar voordat ik in 1999 lid werd van de kerk, kreeg ik bezoek van mijn goede vriend, Mbuti Yona. We waren vanaf ons vijfde tot ons twaalfde jaar vrienden geweest, daarna scheidden onze wegen toen we naar verschillende scholen gingen.

'Mbuti had zich in april 1999 laten dopen, en vier weken later kwam hij bij me thuis om me over het evangelie te vertellen. Ongeacht de geruchten over de kerk was ik onder de indruk van de "medeheiligen" die me bij mijn eerste bezoek hartelijk verwelkomden. Diezelfde zondag stelde mijn vriend me aan de zendelingen voor. We maakten een afspraak voor de lessen. Mijn vriend was bij elke les aanwezig, en hij bleef me uitnodigen voor de activiteiten. Ik genoot echt van het gezelschap van mensen met dezelfde waarden, interesses, normen en doelen. In diezelfde periode begon ik de instituutlessen van de kerk bij te wonen. Het leek allemaal heel gewoon: donderdagavond [half zes] — zendelingenles, daarna instituut.

'Ik heb veel geleerd op het instituut, en ik genoot vooral van de lessen "Een celestiaal huwelijk volbrengen". Het eerste trimester eindigde in mei, kort nadat ik erbij was gekomen, en ik was teleurgesteld. Maar gelukkig kon ik de lessen van het tweede trimester volgen: "Leringen van de levende profeten". Toen ik het instituut volgde, kocht ik de vier standaardwerken. Ik leerde steeds meer in de kerk, regel op regel, voorschrift op voorschrift; hier wat en daar wat. Op 17 september 1999 heb ik me laten dopen, door iemand net wie ik in het instituut vriendschap had gesloten.

'Ik ben dankbaar voor het instituut. Het heeft me niet alleen gevormd, maar daardoor kan ik ook op zending, waarop ik me vijf maanden na mijn doop ben gaan voorbereiden. Ik ben vóór mijn zending al gezegend met veel kansen om te dienen en te onderwijzen.

'Ik ben mijn vriend dankbaar. Ik hoop dat hij beseft wat hij voor me heeft gedaan. We zijn allebei op zending geweest, ik naar Durban (Zuid-Afrika), hij naar Kaapstad (Zuid-Afrika). Er is slechts een vriend nodig om iemands leven zo indringend te veranderen.'[5]

Dat verhaal lijkt niets wonderbaarlijks te hebben. Maar het is een wonder op zich, van wijsheid die het verstand van de mens te boven gaat.

Misschien wist hij wat zijn vriend nodig had, omdat hij hetzelfde pad had bewandeld, of misschien was het hem wel geopenbaard. En daarom wist hij hoe hem het beste terzijde kon staan.

Hij stelde zijn vriend voor aan de zendelingen. Hij was erbij toen zijn vriend gedoopt werd en de gave van de Heilige Geest ontving. Hij nam zijn vriend al vóór zijn doop mee naar het instituut, waar hij de Schriften kon bestuderen, zodat hij gevoed kon worden met het goede woord van God. Zelfs al vóór de doop zorgde hij dat zijn vriend deze belofte ontdekte: 'Daarom zeide ik tot u: Verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen.'[6] Die woorden zullen hem ertoe hebben aangezet om de Schriften te kopen, en dat deed hij.

Bij de doop ontving broeder Lupahla de gave van de Heilige Geest, die constant zijn metgezel zou zijn zolang hij de gedragsnormen naleefde. Dat gaf hem de zekerheid van de belofte: 'Want ik zeg u nogmaals, dat indien gij door de poort zult ingaan, en de Heilige Geest ontvangt, deze u alles zal tonen, wat gij moet doen.'[7] De Heilige Geest zal hem hebben ingefluisterd dat hij zich op een zending moest voorbereiden, en dat deed hij.

We weten niet welke vrienden vóór en na zijn doop met hem in de avondmaalsdiensten waren, maar sommigen moeten hem hartelijk begroet hebben, net als bij zijn eerste bezoek. Daar hernieuwde hij zijn verbond dat hij altijd de Heiland indachtig zou zijn en zijn geboden zou onderhouden, en kreeg hij weer de belofte dat de Heilige Geest met hem zou zijn. We weten niet welke rol zijn vrienden hadden in zijn roepingen om te dienen en te spreken. Maar we weten zeker dat ze hem bedankt hebben en verteld hebben wanneer zij de Geest voelden in zijn dienstbetoon en zijn onderwijs.

We kunnen iets te weten komen over zijn privé-leven. Denk eraan dat hij schreef dat hij steeds meer leerde. Hij schreef dat hij meer 'in de kerk [leerde], regel op regel, voorschrift op voorschrift, hier wat en daar wat.' Hij zei dat hij gevormd was door zijn ervaringen in het instituut van de kerk. We weten uit de Schriften waardoor die veranderingen in hem veroorzaakt werden. Hij moet gebeden hebben met geloof in de Heiland. Hij kreeg een getuigenis en leiding door de Geest. En hij deed niet alleen waartoe hij geïnspireerd werd, maar hij vroeg God ook of de verzoening in zijn leven werkzaam mocht zijn.

Nephi beschrijft dat wonder van verandering en de oorzaak ervan: 'En nu, mijn geliefde broederen, bemerk ik dat gij nog in uw hart overlegt; en het doet mij leed, dat ik hierover moet spreken. Want indien gij naar de Geest zoudt willen luisteren, Die de mens leert te bidden, dan zoudt gij weten, dat gij moet bidden; want de boze geest leert een mens niet te bidden, maar leert hem dat hij niet moet bidden.

'Doch ziet, ik zeg u, dat gij steeds moet bidden en niet versagen; dat gij niets voor de Here moet doen, tenzij gij in de eerste plaats de Vader in de naam van Christus vraagt, of Hij uw handeling voor uw welzijn wil zegenen, opdat uw handeling voor het heil van uw ziel moge zijn.'[8] De Heilige Geest is Trooster en Gids. Maar Hij reinigt ons ook. Daarom is dienen in het koninkrijk zo belangrijk om te kunnen volharden. Wanneer wij worden geroepen om te dienen, kunnen we vol vertrouwen bidden dat de Heilige Geest onze metgezel zal zijn. Wanneer we in geloof vragen, zullen we veranderen, zowel voor het

De ouderlingen Henry B. Eyring, Jeffrey R. Holland en Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen kijken uit over de aanwezigen terwijl leden van het Eerste Presidium overleggen voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst.

welzijn van onze ziel als om ons sterk te maken voor de beproevingen die we allemaal moeten doormaken.

Er zijn grenzen aan wat vrienden kunnen doen om anderen te helpen die moeten volharden. De nieuwe leden moeten zelf bidden. Zij moeten vertrouwen op de kracht die zij zullen ontvangen in antwoord op hun gebed. Zij moeten zelf in geloof kiezen om zich te laten dopen en vertrouwen op hun volmaakte Vriend, de Heiland. Zij moeten er in geloof in Hem voor kiezen om zich te bekeren en nederig en boetvaardig te zijn.

Zij moeten ervoor kiezen de gave van de Heilige Geest te ontvangen. De woorden van de bevestiging als lid van de kerk zijn een uitnodiging: 'Ontvang de Heilige Geest.' En die keuze moet niet eenmaal worden gemaakt, maar elke dag, elk uur, elke minuut. Zelfs als de Heilige Geest ze aanzet tot bepaalde zaken, hebben ze de keuze om het wel of niet te doen. Zelfs als ze regelmatig in de Schriften lezen, moeten ze ervoor kiezen om zich te verheugen in de woorden van Christus. En zelfs verheugen alleen zal hen niet voeden zonder een gerichte keuze om te doen wat de woorden van Christus inhouden. Als geloof en gehoorzaamheid lang genoeg geoefend worden, wordt de Heilige Geest een constante metgezel, onze aard verandert, en wordt volharding een feit.

De leden moeten de keuzen doen, maar de oprechte vriend is essentieel. Er zijn belangrijke manieren waarop we de lasten van het nieuwe lid draaglijk kunnen maken. We kunnen liefhebben, luisteren, laten zien en getuigen.

Allereerst moeten we van ze houden. Dat is wat de Heiland doet. We kunnen het mét Hem en vóór Hem doen. Hij heeft het ons in zijn aardse bediening getoond. Hij heeft door voorschrift en voorbeeld laten zien dat we van zijn discipelen moeten houden.

'Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad.

'Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden.

'Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, wat Ik u gebied.

'Ik noem u niet meer slaven, want de slaaf weet niet, wat zijn heer doet; maar u heb Ik vrienden genoemd, omdat Ik alles, wat Ik van mijn Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt.'[9]

De Heiland waakt als een vriend over de worstelende leden. Hij heeft zijn leven gegeven voor ons allemaal. Hij houdt van ons en zal ons, als we getrouw zijn, de gave verlenen om een stukje van zijn liefde voor hen te voelen. Soms ben ik door de Heilige Geest gezegend dat ik de liefde van de Heiland voor een worstelend nieuw lid kon voelen. Ik weet dat het mogelijk is.

Ten tweede: we moeten met begrip en empathie naar het nieuwe lid luisteren. Daarvoor zijn geestelijke gaven nodig, want onze ervaring loopt zelden parallel aan de hunne. Alleen als het werkelijk zo is, kunnen we zeggen: 'Ik begrijp hoe je je voelt'. Maar de Heiland begrijpt het. Als u in geloof vraagt, staat Hij klaar om te zorgen dat u een vriend kunt zijn die zelfs iemand die u net ontmoet heeft, begrijpt. Voordat Hij was geboren, wisten profeten al wat Hij zou doen om te zorgen dat u een vriend voor Hem kon zijn: 'Hij zal uitgaan en pijnen en smarten en allerlei verzoekingen doorstaan; en dit geschiedt, opdat het woord moge worden vervuld, dat zegt: Hij zal de pijnen en krankheden van zijn volk op Zich nemen.

'En Hij zal de dood op zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op zich nemen, zodat naar het aardse lichaam zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden.'[10]

Ten derde: we moeten een voorbeeld zijn voor het nieuwe lid. We kunnen ons verheugen in het woord van God. We kunnen vragen om en leven voor het gezelschap van de Heilige Geest. We kunnen gehoorzaam zijn wegens ons geloof in Jezus Christus. En te zijner tijd kunnen we het voorbeeld worden van een discipel die wedergeboren is door de verzoening. Het gaat misschien geleidelijk. Misschien kunnen we het moeilijk in onszelf onderscheiden. Maar het gebeurt wel. En het geeft hoop aan het nieuwe lid en aan al degenen met wie we vriendschap sluiten op het pad naar het eeuwige leven.

Ten vierde: we moeten tot het nieuwe lid getuigen van de waarheid. Maar het moet oprecht zijn, en eenvoud is het beste. Het is vooral goed als het gaat over het bestaan en

de zending van de Heiland, over de liefde van onze hemelse Vader, en over de gaven en het gezelschap van de Heilige Geest. En het is van groot belang te getuigen dat de Vader en de Zoon aan de jonge Joseph Smith zijn verschenen en dat het volledige evangelie en de ware kerk hersteld zijn door hemelse boodschappers. De Heilige Geest zal bevestigen dat die eenvoudige uitspraken waar zijn.

Het nieuwe lid heeft die bevestiging steeds weer nodig, zelfs als we er niet zijn om te getuigen. Als zij ervoor kiezen om het gezelschap van de Heilige Geest te verwerpen, zullen zij niet volharden. Maar dat geldt voor ons allemaal, waar we ook zijn en hoe getrouw we ook geweest zijn. We worden allemaal beproefd. En allemaal hebben we oprechte vrienden nodig die van ons houden, naar ons luisteren, ons de weg wijzen, en getuigen van de waarheid zodat we het gezelschap van de Heilige Geest behouden. U moet zo'n oprechte vriend zijn.

Ik herinner me nog als de dag van vandaag welke vrienden lang geleden mijn leven positief beïnvloed hebben. Zij zijn er niet meer, maar de herinnering aan hun liefde, voorbeeld, geloof en getuigenis bouwt me nog steeds op. En uw vriendschap voor maar één nieuw lid kan, in dit leven en in het volgende, er de oorzaak van zijn dat honderden of zelfs duizenden van hun voorouders en nakomelingen u gezegend noemen.

Dit is de ware kerk van Jezus Christus. Hij leeft. Hij houdt van u, en Hij houdt van degenen die u moet helpen en die voor altijd uw oprechte vrienden zullen worden.

In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. 2 Nephi 31:15–16.
2. Zie 2 Nephi 31:14; LV 40:1–3; 41:5–6.
3. Mosiah 18:8.
4. Bijeenkomst in Edmonton (Alberta, Canada), 2 augustus 1998.
5. Privé-correspondentie.
6. 2 Nephi 32:3.
7. 2 Nephi 32:5.
8. 2 Nephi 32:8–9.
9. Johannes 15:12–15.
10. Alma 7:11–12.

Gehoorzaamheid door geloof

Ouderling R. Conrad Schultz
Van de Zeventig

'Gehoorzaamheid door geloof' is een kwestie van vertrouwen. De vraag is gewoon: vertrouwen wij onze hemelse Vader? Vertrouwen we onze profeten?

In deze wereld waarin wij leven, zijn zaken in werkelijkheid niet altijd wat ze lijken. We zijn ons de sterke krachten die aan ons trekken soms niet bewust. Schijn kan soms heel misleidend zijn.

Een paar jaar geleden had ik een ervaring met iets wat heel anders was dan het leek, en de gevolgen hadden tragisch kunnen zijn. Een neef van mijn vrouw en zijn gezin uit Utah waren bij ons op bezoek. Het was bij ons aan de kust van Oregon een rustige zomerdag en we waren in de oceaan aan het vissen. Het was gezellig en we waren met veel plezier zalm aan het vangen. Om de een of andere reden draaide ik me om en zag een enorme, bijna drie meter hoge golf op ons af komen. Ik kon nog net waarschuwen voordat de golf tegen de zijkant van de boot aanklapte. De boot kapseisde gelukkig niet, maar Gary, de neef van mijn vrouw, sloeg overboord. We droegen allemaal zwemvesten en met enige moeite brachten we de boot, half vol met water, naar de plek waar hij dreef, en trokken hem in de boot.

We waren geraakt door wat men een sluipgolf noemt. Zoiets komt niet vaak voor en is volkomen onvoorspelbaar. Later hoorden we dat er langs de kust van Oregon en Washington die dag vijf mensen verdronken waren bij nog drie bootongelukken. Ze waren allemaal het gevolg van dezelfde sluipgolf die om onduidelijke redenen aan het oppervlak van de oceaan was ontstaan. Op het moment dat we er op uit trokken, over de zandbank, was de oceaan glad en rustig en vertoonde geen tekenen van gevaar. Maar het bleek dat dat heel misleidend was en dat de oceaan helemaal niet zo was als hij leek.

Op onze reis door dit leven moeten we voortdurend alert zijn en uitkijken voor zaken die misleidend zijn; die niet werkelijk zijn wat ze lijken. Als we niet oppassen zijn de sluipgolven van het leven net zo dodelijk als die in de oceaan.

Een van de stiekeme listen van de tegenstander is dat hij ons laat geloven dat onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan de beginselen en geboden van God hetzelfde is als blinde gehoorzaamheid. Hij wil ons

Een gezin blijft staan voor het beeld van de *Christus* in het Bezoekerscentrum Noord op Temple Square.

laten geloven dat we onze eigen wereldse methoden en zelfzuchtige ambities moeten nastreven. Hij doet dat door ons te overtuigen dat de profeten blindelings volgen en de geboden blindelings gehoorzamen betekent dat we zelf niet meer nadenken. Hij verkondigt dat het niet intelligent is om iets simpelweg te doen gewoon omdat ons dat wordt opgedragen door een levende profeet of door profeten die vanuit de Schriften tot ons spreken.

Onze onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan de geboden van de Heer is geen blinde gehoorzaamheid. President Boyd K. Packer heeft hierover tijdens de conferentie van april 1983 het volgende gezegd: 'Heiligen der laatste dagen zijn niet gehoorzaam omdat ze daartoe gedwongen worden. Ze zijn gehoorzaam omdat ze bepaalde geestelijke waarheden kennen en hebben besloten, als uiting van hun eigen persoonlijke keuzevrijheid, om de geboden van God te gehoorzamen. (…) Wij zijn niet gehoorzaam omdat we blind zijn; wij zijn gehoorzaam omdat we kunnen zien.' ('Vrije wil en zelfbeheersing', *De Ster*, oktober 1983, blz. 126.)

We zouden het 'gehoorzaamheid door geloof' kunnen noemen. Door geloof maakte Abraham gehoorzaam Isaak klaar voor de offerande. Door geloof bouwde Noach gehoorzaam een ark. Door geloof haalde Nephi gehoorzaam de koperen platen. En door geloof springt een klein kind gehoorzaam vanaf een hoge plek in de sterke armen van zijn vader. 'Gehoorzaamheid door geloof' is een kwestie van vertrouwen. De vraag is gewoon: vertrouwen wij onze hemelse Vader? Vertrouwen we onze profeten?

Een andere manier waarop de tegenstander ons misleidt, is dat hij ons wil laten geloven dat de wijsheid en geleerdheid van de wereld de enige bron van kennis is die we moeten volgen. Jakob, de broer van de profeet Nephi, begreep dat plan van de tegenstander en waarschuwde ons ervoor:

'O, wat is het plan van de boze listig! O, wat zijn de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen omkomen' (2 Nephi 9:28).

Jakob zei niet dat we niet geleerd mochten zijn. Hij zei vervolgens dat het goed is om geleerd te zijn, op voorwaarde dat we naar Gods raadgevingen luisteren.

Sommige mensen vinden dat je mag kiezen welke geboden van God je volgt. Veel geboden noemen ze gemakzuchtig kleinigheden die wel uitgesteld mogen worden en die niet levensbedreigend of al te belangrijk schijnen. Zaken zoals bidden, de sabbat eren, de Schriften lezen, tiende betalen, naar de kerkdiensten gaan, en ga zo maar door.

Onze hemelse Vader communiceert heel duidelijk met zijn kinderen. In de leringen van het evangelie bestaat zo'n onduidelijk geluid, waarover de apostel Paulus spreekt, niet. (Zie 1 Korintiërs 14:8.) Wat de betekenis is van wat er gezegd wordt of wat de Geest ons ingeeft, staat buiten kijf. We worden niet in de steek gelaten. We hebben de Schriften, de profeten, en liefhebbende ouders en leiders.

Hoe komt het dat we soms afdwalen? Waarom laten we ons door de misleiding van de tegenstander beïnvloeden? Wat we moeten doen tegen die misleiding is gemakkelijk gezegd, maar soms moeilijk gedaan. President Harold B. Lee heeft het tijdens de conferentie van oktober 1970 gehad over de Heer, de tegenstander en onze bescherming tegen de misleidende macht van de tegenstander:

'Wij zullen het nog moeilijk krijgen voordat de Heer klaar is met deze kerk en met de wereld in deze bedeling, (…). De macht van Satan zal toenemen; we zien dat links en rechts (…). We moeten naar de woorden en geboden die de Heer via zijn profeet geeft, leren luisteren. (…) Sommige zaken zullen geduld

en geloof vergen.' (Conference Report, oktober 1970, blz. 152.)

Toen voegde president Lee daar nog een waarschuwing aan toe. Hij zei dat we dat wat van de bevoegde kerkleiders komt, misschien soms niet leuk vinden omdat het in strijd is met onze persoonlijke inzichten of ons sociale leven enigszins verstoort. Niettemin, als we ernaar luisteren en het toepassen alsof het uit de mond van de Heer zelf voortkwam, zullen we niet misleid worden en grote zegeningen genieten.

Dat brengt ons weer op gehoorzaamheid. Zo zal het altijd blijven. Het maakt deel uit van het plan van eeuwig geluk. Ik ken geen enkele andere lering die zo essentieel is voor ons welzijn in dit leven en het leven hierna. Alle Schriften spreken van gehoorzaamheid en er heeft nooit een apostel of profeet op aarde geleefd die niet het beginsel van gehoorzaamheid verkondigde.

Soms is het nodig dat we gehoorzaam zijn, zelfs al begrijpen we de reden voor een wet niet. Gehoorzaamheid vergt geloof. De profeet Joseph Smith heeft over gehoorzaamheid gezegd dat wat God ook vereist goed is, hoewel we de reden ervoor misschien pas veel later vernemen. (Zie *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, samengesteld door Joseph Fielding Smith [1976], blz. 256.)

Ik ben dankbaar dat wij op die bewuste zomerdag op de oceaan ons zwemvest aan hadden. Ik ben dankbaar dat de rampspoed die anderen door die sluipgolf ondervonden, ons bespaard is gebleven. Het is mijn gebed dat wij onze zwemvesten van gehoorzaamheid mogen blijven dragen zodat ons de rampspoed bespaard zal blijven, die zeker volgt als we misleid worden en op de verlokkingen van de tegenstander ingaan.

Ik getuig tot u dat onze Vader in de hemel leeft, dat Hij van ons houdt en dat wij door onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan zijn geboden eens weer bij Hem kunnen wonen en bij zijn Zoon Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gevoelig voor goddelijke raad

Ouderling Robert R. Steuer
van de Zeventig

'Als we gevoelig zijn voor goddelijke raad, stellen we de volledige kracht en de zegeningen van de verzoening in werking.'

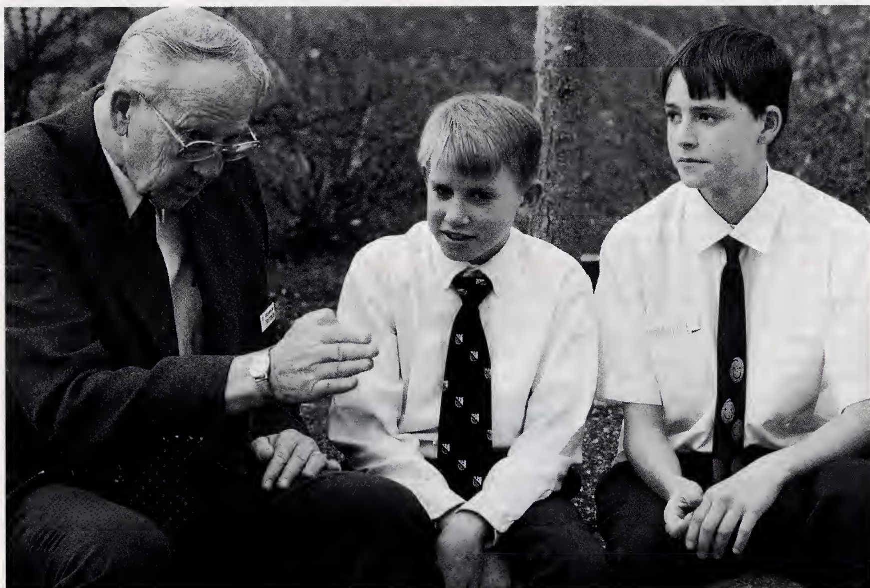

Ware discipelen van de Meester zijn gevoelig voor goddelijke raad. In slechts een paar woorden geeft Abraham ons veel inzicht in waarom hij zozeer gezegend werd. Hij 'verlangde onderricht te ontvangen, en de geboden van God te onderhouden'[1] Naar onderricht verlangen houdt meer in dan louter luisteren. Als ons verlangen naar onderricht sterker is dan onze drang om te blijven zoals we zijn, worden we gevoelig voor goddelijke raad.

Het is volgens president Brigham Young onze 'eerste en voornaamste plicht om de Heer te zoeken totdat wij het communicatiekanaal van God naar onze ziel openstellen.'[2] Kort na zijn dood verscheen Joseph Smith in een droom aan Brigham Young en droeg hem op: 'Zeg de mensen dat ze nederig en getrouw moeten zijn en ervoor moeten zorgen dat ze de Geest van de Heer houden, dan zal die hen ten goede leiden. Pas goed op en wend de stille, zachte stem niet af; hij zal u leren wat te doen en waarheen te gaan; het zal u de vruchten van het koninkrijk opleveren.'[3]

Hoe ontsluiten we die kracht van goddelijk raad in ons leven? Allereerst moeten we ons openstellen voor onderricht. Hoewel velen hongeren en dorsten naar gerechtigheid, kunnen anderen tot nederigheid worden gedwongen.[4] Sommigen van ons willen liever, in plaats van raad op te volgen of onszelf te veranderen, de regels veranderen. Naäman wilde beslist zijn melaatsheid kwijtraken, maar ging woedend weg toen de boodschapper van de profeet zei dat hij zich gewoon zevenmaal moest wassen in de Jordaan. Het was lastig, een kleinigheid, en hij vond dat de rivieren in zijn land beter waren dan de Jordaan. Maar zijn melaatsheid genas toen hij luisterde naar zijn dienaren, van gedachten veranderde en handelde 'naar het woord van de man Gods'.[5] Hem werd aangrijpend getoond dat er een profeet en een God in Israël waren. Ook wij moeten beseffen dat God bepalende wetten heeft en dat zijn wijsheid groter is dan de onze.[6] Zelfs Mozes zei toen hij Gods grootheid en kunde had gezien: 'De mens is niets, hetgeen ik nimmer had verondersteld.'[7]

Ten tweede moeten we ons verstand en ons hart afstemmen. Dat

bereiken we door bidden, overdenken en geestesarbeid.[8] Dat is echte arbeid. Het houdt in dat we actief zoeken, luisteren en de Schriften bestuderen. Wanneer we ons verootmoedigen en ons ontdaan hebben van hoogmoed, verzacht ons hart en kunnen we ons richten op hemelse raad en instructie. Lamoni's vader, de machtige Lamanitische koning, maakte die verandering in gezichtspunt door, en wierp zich zelfs ter aarde om te tonen hoezeer hij God wilde leren kennen. Hij zei: 'Ik zal al mijn zonden nalaten om U te kennen en opdat ik ten laatsten dage uit de doden moge worden opgewekt en zalig worden.'[9]

Ten derde moeten we gehoorzaam zijn aan de raad die we ontvangen. Alma zei: '(...) [Toets] mijn woorden en [oefen] een sprankje geloof (...).'[10] Nephi zei eenvoudig: 'Ik zal heengaan en doen (...).'[11] Wat een nederige en gehoorzame houding toen hij op raad van zijn vader de koperen platen ging halen, toen hem gezegd werd waar hij moest jagen en toen hij een schip moest bouwen.[12] In al die gevallen handelde hij in vertrouwen en ging hij door 'tevoren niet wetende'[13] wat hij moest doen of hoe het zou aflopen. Maar omdat wij keuzevrijheid hebben, is het leven soms een moeizame reis waarop we leren ons hart en verstand naar Gods waarheden te neigen. Niettemin is het zo, zoals president Thomas S. Monson heeft gezegd, dat 'de Heer van ons verwacht dat we nadenken. Hij verwacht dat we in actie komen. Hij verwacht dat we aan het werk gaan.'[14]

Gevoelig worden goddelijke raad is een leerproces: regel op regel. Bij dat proces zetten we gedachten en gevoelens om in daden. Maar wat worden we beloond voor het oefenen van ons geloof als we het communicatiekanaal met de Heer openen. De Heer heeft gezegd: '(...) Gezegend zijn zij, die naar mijn voorschriften luisteren, en het oor lenen aan mijn raad, want zij zullen wijsheid verwerven.'[15] Ook zei Hij: 'En een ieder die naar de stem des Geestes luistert, komt tot God, ja, tot de Vader.'[16]

Ik herinner me dat ik een aantal jaren geleden mijn schoonvader, een ervaren bisschop, vroeg naar dat kaartje dat hij altijd in zijn borstzak meedroeg. Hij antwoordde dat hij soms ingevingen of influisteringen kreeg. En dan wilde hij dat kaartje kunnen pakken en die gedachten opschrijven op het moment dat ze hem invielen. Dan probeerde hij er zo snel mogelijk naar te handelen. Het stemt mij nederig als ik eraan denk dat de stille, zachte stem ons altijd wil laten weten wat we moeten doen en waarheen we moeten gaan. De Heer zegt dat we, als we gehoor geven aan die influisteringen, er vaak meer krijgen. Als we ze niet opvolgen, krijgen we er uiteindelijk minder.

Doordat we gevoelig worden voor goddelijke raad, krijgen we een nog groter getuigenis van de zorg die onze hemelse Vader voor ons heeft. We weten zeker dat ons leven verloopt volgens zijn wil.[17] We hebben redenen om goed te doen, redenen om deugdzaam te zijn en redenen om ons gedrag te veranderen. Als we gevoelig zijn voor goddelijke raad,

stellen we de volledige kracht en de zegeningen van de verzoening in werking. We worden gevoelig voor de influisteringen van de Heilige Geest zodat Christus door de rechtvaardige beginselen die de profeten ons leren en de waarheden uit de aarde dieper in ons leven kan doordringen.[18] We worden zijn waarachtige discipelen.

Als we die waarheden met heel ons hart liefhebben, ontwikkelt zich een hechte band tussen ons en de Bron van waarheid zelf. 'Want ontwikkeling voegt zich bij ontwikkeling; wijsheid ontvangt wijsheid; waarheid omhelst waarheid [en] deugd bemint deugd. (…)'[19] Zo zullen we ontdekken dat waaraan we de meeste waarde hechten, datgene is wat we *van* de Heer geleerd hebben.

Ik getuig dat we bij monde van de profeet Joseph Smith talloze waarheidsgetrouwe openbaringen hebben ontvangen, die getuigen van het zoenoffer van Jezus Christus. Als we ervoor openstaan, zullen we duidelijker de openbaringen zien, horen en gehoorzamen die nog steeds voortduren door middel van onze levende apostelen, profeten, zieners en openbaarders. In de naam van Jezus Christus. Amen. ☐

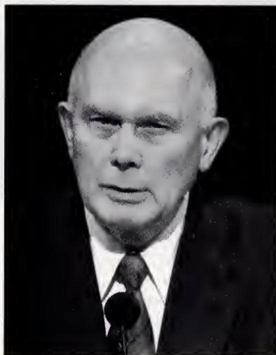
NOTEN

1. Zie Abraham 1:2
2. *Leringen van kerkpresidenten — Brigham Young* [1997], blz. 41.
3. Geciteerd door Brigham Young, *Leringen van kerkpresidenten — Brigham Young* [1997], blz. 41.
4. Zie Matteüs 5:6 en Alma 32:13.
5. Zie 2 Koningen 5:1–14.
6. Zie LV 93:30.
7. Mozes 1:10.
8. Zie Alma 17:5.
9. Alma 22:17–18.
10. Alma 32:27.
11. 1 Nephi 3:7.
12. Zie 1 Nephi 3:4, 16:23–32, 17:8–11.
13. 1 Nephi 4:6.
14. Zie Thomas S. Monson, 'De reddende hand', *Liahona*, juli 2001, blz. 58.
15. 2 Nephi 28:30.
16. LV 84:47.
17. Zie Joseph Smith, *Lectures of Faith* [1985], blz. 38.
18. Zie Mozes 7:62.
19. LV 88:40.

Het evangelie in ons leven

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Hij heeft ons zijn verzoening, zijn evangelie en zijn kerk gegeven, een heilige combinatie die ons de zekerheid geeft van de onsterfelijkheid en de mogelijkheid van het eeuwig leven.'

Enige jaren geleden heb ik genoten van een krantenstrip waarin een geestelijke in gesprek was met een hippie-achtig gekleed echtpaar op een motorfiets. 'Wij gaan *echt* naar de kerk', zei een van hen tegen de geestelijke. 'Dat doen we al jaren. (…) We zijn er alleen nog niet aangekomen.'[1]

Veel van onze familieleden en vrienden zijn nog niet in de kerk aangekomen. Misschien komen ze af en toe, maar ze ondervinden nog niet de volledige zegeningen van een actief kerklid. Anderen komen misschien wel regelmatig, maar komen hun beloften niet na en streven niet naar de persoonlijke, geestelijke wedergeboorte die volgt als we ons hart aan God overgeven. Zij allen lopen een aantal unieke zegeningen mis. En beiden dreigen de heerlijkste zegeningen in het komende leven mis te lopen.

De Heer heeft profeten en apostelen gegeven, zei Paulus, om 'de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon (…) [en] tot opbouw van het lichaam van Christus.' (Efeziërs 4:12.) Iemand die niet actief is in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en tegelijk streeft naar geestelijke bekering loopt ervaringen mis die essentieel zijn in het door God gevestigde, grote plan van gelukzaligheid. De leringen en het werk van de kerk zijn onontbeerlijk om het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. (Zie Mozes 1:39.)

Ik bid dat velen die mij horen een geestelijk getuigenis zullen krijgen van het belang van de zending van de kerk om de kinderen van God op te bouwen en te verhogen. Ik bid vooral dat sommigen die zich nog niet verheugen in de volledige zegeningen van actieve deelname in de kerk, dienstbetoon en toewijding, dat getuigenis krijgen en ernaar zullen handelen.

Ongeveer tien jaar geleden werd ik tijdens een ringconferentie in de Verenigde Staten voorgesteld aan een lid dat al vele jaren niet meer actief in de kerk was. 'Waarom zou ik weer actief worden?' vroeg dat lid mij. Ik antwoordde dat het, alles wat de Heiland voor ons gedaan heeft in

aanmerking genomen, makkelijk moest zijn om iets te offeren door Hem en onze naasten te dienen. Mijn vragensteller dacht daar even over na en had toen deze onvoorstelbare reactie: 'Wat heeft Hij voor mij gedaan?'

Dat onvoorstelbare antwoord heeft mij ertoe aangezet na te denken over wat mensen verwachten te ontvangen van Jezus Christus, van zijn evangelie en van zijn kerk. Ik moest denken aan een aantal anderen die zeiden dat ze niet meer naar de kerk gingen omdat de kerk 'niet in hun behoeften voorzag'. In welke behoeften zou de kerk volgens hun verwachtingen moeten voorzien? Als mensen gewoon op zoek zijn naar een bevredigende sociale ervaring, zouden ze teleurgesteld kunnen raken in een bepaalde wijk of gemeente en op zoek gaan naar andere contacten. Bevredigende, sociale ervaringen zijn in veel organisaties te vinden. Als zij slechts meer over het evangelie willen weten, kunnen ze dat doel nastreven aan de hand van de beschikbare lectuur. Maar zijn dat de belangrijkste doeleinden van de kerk? Is dat alles wat we van het evangelie van Jezus Christus kunnen ontvangen?

Iemand heeft gezegd dat wat we krijgen, afhangt van wat we zoeken. Mensen die alleen naar de kerk gaan om iets van tijdelijke aard te *krijgen*, kunnen teleurgesteld raken. De apostel Paulus schreef geringschattend over mensen die 'niet onze Here Jezus Christus, maar hun eigen buik (dienen)' (Romeinen 16:18). Mensen die naar de kerk gaan om aan hun naasten te *geven* en de Heer te *dienen*, zullen zelden teleurgesteld worden. De Heiland heeft beloofd: 'Wie zijn leven verliest om Mijnentwil, zal het vinden' (Matteüs 10:39).

De kerk biedt ons de gelegenheid om de Heer en onze medemens te dienen. Als we dat doen op de goede manier en om de juiste redenen, zullen wij voor dienstbetoon beloond worden, veel meer dan wat we hebben gegeven. Miljoenen dienen onzelfzuchtig en doeltreffend in de kerkorganisatie, en wie dat doen, ervaren de bekering die beschreven is door de profeet die ons dringend vroeg: 'Komt tot Christus en wordt in Hem volmaakt' (Moroni 10:32).

Mijn leven lang ben ik gezegend door mijn lidmaatschap en actieve deelname in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het is onmogelijk alle manieren te beschrijven waarop de kerk mij en mijn dierbaren tot zegen is geweest. Maar ik zal een paar voorbeelden geven, in de hoop dat ik daardoor overredingskracht toevoeg aan de besproken beginselen.

Als we elke week naar de kerk gaan, kunnen we deelnemen aan het avondmaal, zoals de Heer ons heeft geboden. (Zie LV 59:9.) Als we de juiste voorbereiding en houding hebben, wordt door deelname aan het avondmaal het reinigend effect van onze doop hernieuwd en komen we in aanmerking voor de belofte dat zijn Geest altijd bij ons zal zijn. Die Geest, de Heilige Geest, is gegeven om van de Vader en de Zoon te getuigen en om ons tot de waarheid te leiden. (Zie Johannes 14:26; 2 Nephi 31:18.) Getuigenis en waarheid, die onontbeerlijk zijn voor onze bekering, vormen de uitgelezen oogst van die wekelijkse hernieuwing van onze verbonden. In de alledaagse beslissingen van mijn leven en in mijn eigen geestelijke groei heb ik de vervulling van die belofte ondervonden.

Ik vind het jammer als een heilige der laatste dagen niet begrijpt welke prachtige zegen toevloeit aan degenen die zich houden aan het gebod om elke zondag hun sacramenten op te offeren. Wat is er in het leven — op de meren of stromen, op plaatsen van commerciële ontspanning of thuis in de zondagskrant — dat geeft wat vergelijkbaar is met die zegeningen? Er is geen recreatief vermaak dat de reinigende hernieuwing, de geestelijke leiding en groei kan evenaren die God beloofd heeft aan wie trouw deelnemen aan het avondmaal en Hem elke sabbat eren. Ik ben dankbaar voor de vervulling van die beloften, en ik bevestig dat ze ter beschikking staan aan iedereen.

Toen ik de leeftijd van verantwoordelijkheid bereikte en de gevolgen van zonde begreep en ondervond, gaven de leringen van het evangelie van Jezus Christus me

de vrede en de moed om voort te gaan in de wetenschap dat mijn zonden vergeven kunnen worden en dat er altijd hoop is en de kans op genade voor wie tekortschieten.

Toen ik de dood van dierbaren meemaakte, onder wie mijn vader, mijn moeder en mijn vrouw, hebben de troostrijke openbaringen van de Heilige Geest me de kracht gegeven om door te gaan. De Geest bevestigt dat tegenslagen een doel hebben, en Hij geeft de zekerheid van de opstanding en de realiteit van familiebanden die voor eeuwig verzegeld zijn.

Mijn hele leven ben ik gezegend door de leer en de leringen van het evangelie van Jezus Christus. Zoals in de Schriften staat, en ons geleerd wordt door de leiders en leerkrachten van deze kerk, is het evangelie een licht op mijn pad geweest en de stuwkracht voor mijn stoffelijke en geestelijke vooruitgang. Brigham Young heeft gezegd dat de evangeliewetten 'de mens leren om oprecht, eerlijk, kuis, ernstig, ijverig, zuinig te zijn en om van elk goed woord en werk te houden en ernaar te handelen, (...) ze verheffen de mens, [en] als ze volledig gehoorzaamd worden, brengen [ze] gezondheid en kracht voor het lichaam, duidelijke waarneming, kracht voor de verstandelijke vermogens en heil voor de ziel.'[2]

De vele zegeningen die ik heb ontvangen door de evangelieleringen, zijn die welke beloofd zijn voor het onderhouden van het woord van wijsheid. Voor mij waren dat onder andere gezondheid, kennis en de mogelijkheid om te 'lopen en niet moede [te] worden, wandelen en niet mat [te] worden', en dat 'de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden' (LV 89:18–21).

Door het evangelie leren we onze tiende en vastengaven betalen, en het verzekert ons van zegeningen. Ik getuig dat die beloften in mijn leven in vervulling zijn gegaan. Ik heb de vensters van de hemel open zien gaan en ik heb ongelooflijke stoffelijke en geestelijke zegeningen ontvangen. Onder meer dat ik kan zien hoe betrekkelijk onbelangrijk bezit, trots, bekendheid en macht van deze wereld zijn in de context van de eeuwigheid. Ik ben heel dankbaar voor de visie en de rust die het gevolg zijn van een op het evangelie gebaseerd begrip van het doel van het leven en hoe dat verband houdt met de eeuwigheid!

Vanaf mijn vroegste jeugd, in mijn opleiding, mijn huwelijk, mijn middelbare jaren en nog daarna heeft de kerk gezorgd dat ik een band kreeg met de beste mensen ter wereld. Leerkrachten en klasgenoten in de zondagsschool en van het jeugdwerk, de scouting en andere activiteiten voor de jeugd, in activiteiten van quorums, wijk en ring hebben me de mooist mogelijke voorbeelden en vrienden geschonken. Natuurlijk heeft onze kerk niet het alleenrecht op goede mensen, maar we hebben er wel opmerkelijk veel. Mijn betrekkingen in de organisaties van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen stellen mij in staat om goede mensen in andere kerken en organisaties te herkennen, te waarderen en mijn omgang met hen te verstevigen.

Omdat mijn vader stierf voordat ik acht was, had ik al vroeg een reden me af te vragen met welk doel de Heer me een band ontzegde die andere jongens wel hadden en vanzelfsprekend vonden. Zoals dat met veel andere problemen het geval is, heeft het perspectief van het evangelie van Jezus Christus die leegte opgevuld. Ik ben zo dankbaar dat mijn broer, mijn zus en ik zijn opgevoed door een moeder die weduwe was geworden en haar geloof en het tempelhuwelijk van onze ouders aanwendde om onze overleden vader dagelijks in ons leven aanwezig te laten zijn. We hadden nooit het gevoel dat we geen vader hadden. We hadden een vader, maar hij was een tijdje weg. Er zijn in dit leven maar een paar zaken belangrijker dan te weten wat je plaats in de sterfelijkheid en je potentieel in de eeuwigheid is. Huwelijken die voor eeuwig verzegeld zijn in een tempel van de Heer openen die mogelijkheid voor elk kind en elke volwassene.

In de loop van de jaren heb ik door mijn deelname in de kerk toegang gekregen tot de raad en de inspiratie van de leiders van de kerk over zaken die ik moet doen als echtgenoot, als vader en leider in mijn gezin. Steeds weer, in ring- en algemene conferenties, in priesterschapsquorums en in zondagsschoollessen ben ik onderwezen en geïnspireerd door fantastische en ervaren vaders, moeders en grootouders. Ik heb geprobeerd die leringen na te leven om meer te geven in de betrekkingen die in de eeuwigheid blijven bestaan. Ik geef een voorbeeld: ik heb de macht van een priesterschapszegen leren kennen — niet slechts een zalving, maar een zegen van troost en leiding, die een vader met het Melchizedeks priesterschap kan geven aan zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen. Omdat ik dat beginsel geleerd en toegepast heb, ben ik, en zijn mijn dierbaren, gezegend met de liefde en de band die slechts kan ontstaan als we het belang van het priesterschap van God in een eeuwig gezin aanvoelen.

Ik ben ook dankbaar voor de waarschuwingen in de Schriften en van kerkleiders voor zaken die we moeten mijden. Door die raad op te volgen, heb ik valkuilen kunnen vermijden waarin ik anders gevallen zou zijn en die me gevangen zouden houden. Alcohol, tabak, drugs, pornografie en gokken zijn slechts een paar voorbeelden van gevaarlijke stoffen en verslavende praktijken waarvoor we gewaarschuwd worden. Ik doe een beroep op allen — vooral op jonge mensen — om te luisteren naar en gehoor te geven aan de leringen van mensen die God geroepen heeft als je leiders en leerkrachten. Je wordt gezegend als je je eigen wijsheid of verlangens geen voorrang geeft boven de geboden van je Schepper en de waarschuwingen van zijn dienstknechten.

In de Schriften staat dat we de 'gehele wapenrusting' van God moeten aandoen opdat we 'de kwade dag [kunnen] weerstaan.' Zij beloven dat we door het 'borstschild der gerechtigheid' en 'het schild des geloofs' 'alle vurige pijlen van de goddelozen' kunnen uitblussen (LV 27:15–17).

Ik vraag u dringend om die leringen te gehoorzamen en een beroep te doen op die zegeningen. Die omvatten de persoonlijke, geestelijke bekering — de 'grote verandering (...) in ons hart' (Mosiah 5:2) — waardoor we kunnen worden wat onze hemelse Vader wil.

De leiders van deze kerk zeggen wat de Heiland gezegd heeft: 'Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft; indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek' (Johannes 7:16–17).

Met koning Benjamin zeggen ook uw leiders: 'Ik [zou] willen dat gij de gezegende en gelukkige toestand zoudt overdenken van hen, die de geboden Gods bewaren. Want ziet, zij worden in alles gezegend, zowel in het stoffelijke als in het geestelijke; en indien zij getrouw volharden tot het einde, worden zij in de hemel ontvangen, opdat zij daardoor met God in een staat van eeuwigdurende gelukzaligheid kunnen wonen' (Mosiah 2:41).

In een hedendaagse openbaring heeft de Heer gezegd: 'Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte' (LV 82:10).

Wat heeft onze Heiland voor ons gedaan? Hij heeft ons zijn verzoening, zijn evangelie en zijn kerk gegeven, een heilige combinatie die ons de zekerheid geeft van de onsterfelijkheid en de mogelijkheid van eeuwig leven. Ik getuig dat dit waar is, en ik getuig van God de Vader, de auteur van het plan, en van zijn Zoon Jezus Christus, de Verzoener die het allemaal mogelijk heeft gemaakt. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Calvin Grondahl, [Ogden, Utah] *Standard-Examiner*, 26 mei 1990.

2. Brief aan de redacteur van *Religio-Philosophical Journal*, 7 januari 1869, geciteerd in Jed Woodworth, 'Brigham Young and the Mission of Mormonism', *Brigham Young University Studies* 40, nr. 2 (2001), blz. 11.

Uw handelen toewijden

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het is begrijpelijk dat wij in ons peinzen en streven naar toewijding, innerlijk beven voor de eisen die er aan ons gesteld worden. Maar de Heer heeft ons getroost met deze woorden: "Mijn genade is u genoeg" (LV 17:8)'.

Ik richt mij tot hen die onvolmaakt zijn, maar die toch streven naar vooruitgang in het huisgezin des geloofs. Zoals altijd, ben ik zelf mijn onmiddellijke gehoor.

Wij zijn geneigd te denken dat toewijding alleen maar inhoudt dat we op goddelijke aanwijzing onze materiële bezittingen opgeven. Maar we tonen de allergrootste toewijding als we onszelf opgeven voor God. *Hart*, *ziel* en *verstand* waren de allesomvattende woorden waarmee Christus het eerste gebod omschreef, dat wij voortdurend en niet periodiek moeten naleven. (Zie Matteüs 22:37.) Als we het naleven, wordt vervolgens ons handelen gezegend en volledig toegewijd aan het blijvende welzijn van onze ziel. (Zie 2 Nephi 32:9.)

Een dergelijke volledigheid omvat het in onderwerping samenvallen van gedachten, woorden en daden — het absoluut tegenovergestelde van vervreemding. 'Want hoe kent iemand de Meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart?' (Mosiah 5:13.)

Velen negeren toewijding omdat het te abstract of te afschrikwekkend lijkt. De consciëntieuze mensen onder ons ervaren echter Gods ongenoegen doordat zij toestaan dat hun vooruitgang zich mengt met uitstel. Vandaar de liefdevolle raad die de juistheid van deze richting bevestigt, die aanmoedigt om voort te gaan op die weg, en die troost biedt als we voelen hoe moeilijk het is.

Geestelijke onderworpenheid wordt niet in een oogwenk bereikt, maar stap voor stap, en gebruik makend van opeenvolgende stapstenen, die sowieso bedoeld zijn om één voor één gebruikt te worden. Onze wil kan uiteindelijk 'geheel in de wil des Vaders opgaa[n]' als wij 'gewillig [worden ons] aan alles te onderwerpen, (...) evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt'. (Zie Mosiah 15:7; Mosiah 3:19.) Anders voelen wij, ook al streven we naar vooruitgang, toch nog de turbulentie van het deels van de juiste koers afwijken.

Voorbeelden van economische toewijding zijn relevant. Toen Ananias en Saffira hun bezittingen verkochten, hielden zij 'iets van de opbrengst achter'. (Zie Handelingen 5:1–11.) Zovelen van ons klampen zich stevig vast aan 'iets' bepaalds en behandelen onze bezetenheden zelfs als bezittingen. Daarom is, wat we verder ook al hebben gegeven, het laatste deel het moeilijkste om op te geven. Toegegeven, zelfs een voorwaardelijke overgave is nog prijzenswaardig, maar het lijkt veel op het excuus: 'Ik heb per giro al een bijdrage gegeven'. (Zie ook Jakobus 1:7–8.)

Wij kunnen bijvoorbeeld concrete vaardigheden of talenten hebben waarvan we onterecht denken dat ze op de een of andere manier ons bezit zijn. Als we ons daar meer aan vasthouden dan aan God, dan deinzen wij terug voor het eerste gebod, dat tot toewijding leidt. Daar God ons 'van dag tot dag bewaart door [ons] adem te verlenen', is het niet aan te bevelen om ons er zo stevig aan vast te houden dat we gaan hyperventileren! (Mosiah 2:21.)

Een ander struikelblok duikt op als we God overvloedig dienen met onze tijd en portemonnee, maar toch nog een deel van ons innerlijk achterhouden, wat aangeeft dat we toch nog niet helemaal de zijne zijn!

Sommigen van ons hebben het er moeilijk mee als bepaalde taken ten einde lopen. Johannes de Doper is echter een goed voorbeeld, want hij zei van Jezus' groeiende kudde: 'Hij moet wassen, ik moet minder worden' (Johannes 3:30). Als we onze taken onterecht beschouwen als de enige indicatie van de mate waarin God ons liefheeft, draagt dat alleen maar bij tot onze aarzeling om los te laten. Broeders en zusters, onze waarde als mens is al van Godswege vastgesteld als 'groot'; ze schommelt niet zoals de aandelenbeurs.

Andere stapstenen blijven ongebruikt omdat wij, net als de rijke jongeling, niet bereid zijn onder ogen te zien waar het ons nog aan ontbreekt. (Zie Marcus 10:21.) Daarmee onthullen wij dat er nog een restant aan egoïsme is.

Terugschrikken gebeurt op vele wijzen. Een voorbeeld: het terrestriale koninkrijk bevat de 'eerzamen', duidelijk niet hen die valse getuigenissen afleggen. Toch waren zij 'in het getuigenis van Jezus niet kloekmoedig' (LV 76:75, 79). De beste manier om kloekmoedig van Christus te getuigen, is steeds meer op Hem te gaan lijken, en het is toewijding die vormgeeft aan het patroon van navolging. (Zie 3 Nephi 27:27.)

Conferentiegangers kijken naar de waterval aan de zuidkant van het Conferentiecentrum.

In het overwinnen van de genoemde moeilijkheden is geestelijke onderworpenheid nuttig — soms stelt het ons in staat om zaken 'los te laten', zelfs het sterfelijk leven, en andere keren om 'vast te houden', en weer andere keren om de volgende stapsteen te gebruiken. (1 Nephi 8:30.)

Als wij een en ander niet in het juiste perspectief zien, dan kunnen de volgende paar meter een enorme afstand lijken. Hoewel zij zich wél bewust waren hoe God het oude Israël had geholpen om te ontvluchten aan de machtige farao en zijn legers, hadden de kortzichtige Laman en Lemuël niet genoeg geloof in God om hen te helpen met slechts een plaatselijke Laban.

Wij kunnen ook van de juiste koers afwijken als we hen die boven ons staan in ons werk of andere bezigheden, te graag willen behagen. Het behagen van 'andere goden' in plaats van de ware God is ook een overtreding van het eerste gebod. (Exodus 20:3.)

Soms verdedigen we zelfs onze eigenaardigheden alsof ze op de een of andere manier de basis van onze individualiteit zijn. In zekere zin is het discipelschap een 'contactsport', zoals de profeet Joseph heeft getuigd:

'Ik ben net als een reusachtige, ruwe steen (...) en ik word alleen gepolijst als de een of andere hoek eraf gewreven wordt door in contact te komen met iets anders, door het met grote snelheid te raken (...). Zo word ik een gladde, gepolijste schacht in de pijlkoker van de Almachtige.' (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, blz. 304.)

Daar de knieën zich vaak eerder buigen dan het verstand, ontzegt het achterhouden van 'iets' van het intellect aan Gods werk een deel van de beste intellecten onder de mensheid. Het is veel beter om zachtmoedig te zijn zoals Mozes, die zaken leerde die hij 'nimmer had verondersteld'

(Mozes 1:10). En toch is er droevig genoeg in het subtiele samenspel van keuzevrijheid en identiteit op de een of andere manier nog zoveel aarzeling. Het overgeven van het verstand is in feite een overwinning, want het laat ons kennismaken met Gods verruiming van vermogens en 'hogere' wegen! (Zie Jesaja 55:9.)

Ironisch genoeg kan buitensporige aandacht voor iets, zelfs voor goede zaken, onze toewijding aan God verminderen. Men kan bijvoorbeeld teveel met sport en lichaamsverheerlijking bezig zijn. Men kan de natuur respecteren, maar de God van de natuur verwaarlozen. Men kan zoveel achting hebben voor goede muziek dat men andere zaken buitensluit, en dat geldt ook voor zich teveel bezighouden met een zinvol beroep. Onder dergelijke omstandigheden laat men vaak de 'gewichtigste' zaken na (1 Korintiërs 2:16; Matteüs 23:23). Alleen de Allerhoogste kan ons volledig leiden naar het hoogste goed dat u en ik kunnen doen.

Alles is afhankelijk van de twee grote geboden, heeft Jezus verklaard, en niet andersom! (Zie Matteüs 22:40.) Het eerste gebod is niet ingetrokken alleen maar omdat we een minder goed te hard najagen, want wij aanbidden geen mindere goden.

Voordat we de vruchten oogsten van onze rechtschapen inzet, moeten we eerst Gods hand daarin erkennen. Anders luidt de beredenering: 'Mijn kracht en de sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verworven' (Deuteronomium 8:17). Of wij 'snoeven', zoals het oude Israël zou hebben gedaan (behalve het opzettelijk klein gehouden leger van Gideon), door te pochen: 'mijn eigen hand heeft mij verlost' (Richteren 7:2). Het aanprijzen van onze eigen 'hand', maakt het dubbel zo moeilijk om Gods hand in alles te erkennen! (Zie Alma 14:11; LV 59:21.)

Een van de grootsten aller tijden, Mozes, was in een plaats die Meriba heette moe van alle mensen die om water riepen. Toen deed Mozes een onverstandige uitspraak: 'Zullen wij [...] voor u water te voorschijn doen komen?' (Numeri 20:10–12; Deuteronomium 4:21; Psalm 106:33.) De Heer leerde Mozes door deze geschiedenis wat het probleem met het voornaamwoord was, en maakte hem verder groot. Wij zouden er goed aan doen om net zo zachtmoedig te zijn als Mozes. (Zie Numeri 12:3.)

Jezus is nooit, maar dan ook nooit, de juiste visie kwijtgeraakt! Hoewel hij rondging en zoveel goeds deed, wist Hij voortdurend dat Hem de verzoening wachtte, en Hij smeekte vol perspectief: 'Vader, verlos Mij uit deze ure! Maar hiertoe ben Ik in deze ure gekomen' (Johannes 12:27; 5:30; 6:38).

Hoe meer liefde, geduld en zachtmoedigheid wij ontwikkelen, hoe meer wij God en de mens te geven hebben. Bovendien is niemand precies in dezelfde kringen geplaatst als wij, met dezelfde kansen.

Toegegeven, de stapstenen brengen ons in onbekend gebied, wat wij misschien slechts met veel aarzeling verkennen. Daarom zijn degenen die de stapstenen met succes gebruikt hebben een goede motivatie voor de anderen onder ons, daar wij meestal meer aandacht besteden aan hen die wij in stilte bewonderen. De hongerige, verloren zoon herinnerde zich de menu's thuis, maar het waren de andere herinneringen die hem aantrokken toen hij besloot: 'Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan' (Lucas 15:18).

In ons streven naar de allergrootste onderwerping is onze wil toch eigenlijk alles wat we God kunnen geven. De gebruikelijke geschenken, en hun bijproducten, die we Hem geven, zouden terecht 'Retour Afzender' — met een hoofdletter 'A' — kunnen worden gestempeld. Zelfs als God dit als enige geschenk ontvangt, krijgen zij die in alles getrouw zijn in ruil daarvoor 'alles, wat [Hij] heeft' (LV 84:38). Wat een wisselkoers!

Intussen is de realiteit: God heeft ons ons leven, onze keuzevrijheid, talenten en kansen gegeven; Hij heeft ons onze bezittingen gegeven; Hij heeft ons de ons toegewezen tijd in het sterfelijk leven gegeven, compleet met de benodigde adem. (Zie LV 64:32.) Als we ons door zo'n visie laten leiden, zullen we ernstige

fouten vermijden die ontstaan door een en ander niet in het juiste perspectief te zien. Sommige van die fouten zijn soms veel minder grappig dan een octet aan te zien voor het Tabernakelkoor!

Geen wonder dat president Hinckley heeft beklemtoond dat wij een verbondsvolk zijn, waarbij hij de nadruk legde op de verbonden van het avondmaal, de tiende en de tempel, en opoffering 'het wezen van de verzoening' noemde. (Zie *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, blz. 147.)

De Heiland bereikte een adembenemend soort onderwerping toen Hij geconfronteerd werd met de kwelling en het lijden van de verzoening en 'wenste, dat [Hij] de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen' (LV 19:18). Op onze eigen kleine, onvolmaakte schaal, worden wij geconfronteerd met dingen die we moeten overwinnen en waarvan we wensen dat ze op de een of andere manier weggenomen worden.

Denk hier eens over na. Wat was er geworden van Jezus' bediening als Hij meer wonderen had verricht, maar niet het allesovertreffende wonder van Getsemane en Golgota? Met zijn andere wonderen verlengde Hij levens en verminderde het lijden van sommigen. Maar hoe zouden die

wonderen ooit te vergelijken zijn met het grootste wonder van de universele opstanding? (Zie 1 Korintiërs 15:22.) Door de vermenigvuldiging van de broden en de vissen werd een hongerige menigte gevoed. Maar toch hadden de ontvangers daarna spoedig weer honger, terwijl zij die nemen van het Brood des levens nooit meer honger krijgen (Johannes 6:51, 58).

Het is begrijpelijk dat wij in ons peinzen en streven naar toewijding, innerlijk beven voor de eisen die er aan ons gesteld worden. Maar de Heer heeft ons getroost met deze woorden: 'Mijn genade is u genoeg' (LV 17:8). Geloven we Hem echt? Hij heeft ook beloofd om zwakke dingen sterk voor ons te maken (zie Ether 12:27). Zijn we werkelijk bereid ons daaraan te onderwerpen? Toch, als wij naar volledigheid verlangen, kunnen we niets achterhouden!

Als wij onze wil steeds verder laten opgaan in die van de Vader, betekent dat in feite het bereiken van een grotere individualiteit, een verruimd vermogen om 'alles wat [God] heeft' te ontvangen. (LV 84:38.) Bovendien, hoe zou 'alles wat [Hij] heeft' aan ons toevertrouwd kunnen worden als onze wil niet veel meer op de zijne lijkt? En dat 'alles' zou bovendien onmogelijk ten volle kunnen worden gewaardeerd door hen die slechts ten dele toegewijd zijn.

Om heel eerlijk te zijn, is het ons potentiële zelf dat wij verraden door 'iets' achter te houden, wat dat 'iets' ook is. Wij hoeven niet te vragen: 'Ik ben het toch niet, Here?' (Matteüs 26:22). Laten we in plaats daarvan over de struikelblokken vragen: 'Is dit het, Here?' Wij wisten het antwoord waarschijnlijk al heel lang, en hebben een vast voornemen misschien harder nodig dan zijn antwoord.

Het grootste geluk is in het grootmoedige plan van de Heer uiteindelijk voorbehouden aan hen die bereid zijn om een stap verder te gaan en de prijs te betalen voor de reis naar zijn vorstelijk domein. Broeders en zusters, 'Kom, de reis nu hervat' (lofzang 152).

In de naam van de Heer die zijn arm naar ons uitstrekt, Jezus Christus. Amen! (LV 103:17; 136:22.) □

Priesterschapsbijeenkomst
6 april 2002

Mannen in wie de Geest van God woont

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De Heer is door een plechtig verbond gebonden ons te zegenen overeenkomstig onze getrouwheid. Alleen Hij kan ons veranderen in mannen in wie de Geest van God, namelijk de Heilige Geest, woont.'

Vanavond wil ik mij richten tot jullie, jongemannen, die het heilig Aäronisch priesterschap dragen. Wat is het een bijzondere zegen dat we het priesterschap van God dragen waardoor onze macht, vaardigheid en ons onderscheidingsvermogen alleen maar toenemen. Om te verduidelijken welke zegeningen we door dit voorrecht ontvangen, wil ik spreken over twee mannen van God die allebei de naam Jozef droegen.

Mijn vader heeft iets unieks meegemaakt toen hij de leeftijd van priester had. Waar hij woonde, waren er geen middelbare scholen, en hij wilde een opleiding volgen. Hij kreeg toestemming van zijn vader om de boerderij te verlaten en ergens anders een opleiding te volgen, maar hij was daarbij wel op zichzelf aangewezen. Bij aankomst in Salt Lake City hoorde hij dat er bij president Joseph F. Smith thuis een baantje vrij was. Hij werd aangenomen om voor de twee koeien van de profeet te zorgen. Op onze gezinsavonden vroegen we papa altijd naar verhalen uit zijn jonge jaren, toen hij bij de profeet woonde. We hoorden dan verhalen als deze:

Zuster Smith gaf mijn vader aanwijzingen omtrent zijn taak en vertelde daarbij: 'De koeien zijn van adel, en je moet ze goed behandelen. Houd ze zo schoon en richt ze zo af dat ze, als ik op een willekeurig moment besluit ze naar de salon te verhuizen, daar schoon genoeg voor zijn.' Papa zei dat hij koeien kon melken, maar niet wassen.

Vóór het melken moesten ze elke ochtend en avond grondig worden gewassen met warm water en zeep, en afgedroogd met speciale doeken. Ze werden gevoerd met het beste hooi en tweemaal per dag op precies dezelfde tijd gemolken.

Behalve het werk met de 'adellijke' koeien van de familie Smith

kreeg mijn vader nog wat huishoudelijke klusjes te doen. Hij vertelde ons dan verhalen als de volgende: 'Op een ijskoude ochtend boende ik de trap naar het officiële verblijf van de president van de kerk. Dat is bijna zijn ondergang geworden, want ik liet het water bevriezen voordat het was opgedroogd. Toen moest ik met kokend water het ijs ontdooien en met doeken de stenen treden afdrogen. De treden waren bijna schoon, maar mijn klasgenoten kwamen langs voordat het karwei geklaard was. Ik schaamde me dood.'

Ik wil met deze verhalen niet de indruk bij jullie wekken dat mijn vader de tweelingbroer van Assepoester was. Die arme boerenjongen uit Idaho werd in het gezin Smith opgenomen toen hij de middelbare school afmaakte en naar de University of Utah ging. Ze betrokken hem bij hun gezinsactiviteiten, hij zat bij hen aan tafel en deed mee met het gezinsgebed. Mijn vader gaf ons zijn getuigenis dat de profeet Joseph F. Smith echt een man van God was: 'Maar toen ik samen met de profeet neerknielde voor het gezinsgebed en hoorde hoe hij de Heer vurig smeekte om een zegen voor zijn gezin, hun schapen en runderen, en besefte dat hij een zegen vroeg voor diezelfde domme koeien, stond ik weer met beide benen stevig op de grond. (…) De meeste belangrijke mannen die ik gekend heb, vielen bij nauw contact van hun voetstuk. De profeet Joseph F. Smith niet. Elk alledaags contact met hem maakte hem grootser. Voor mij was hij zelfs profeet als hij zijn handen waste of zijn schoenen uittrok.'

Het heeft me veel waardering en liefde voor een profeet van God bijgebracht.

Mijn vaders beschrijving van president Joseph F. Smith doet me denken aan de uitspraak van Farao over Jozef van Egypte: 'Zouden wij iemand kunnen vinden als deze, een man in wie de Geest Gods is?' (Genesis 41:38.)

Mijn vaders verhalen gaan over president Smith, zijn gezin en zijn koeien, maar ze laten ook zien hoe de tijden zijn veranderd sinds het begin van de twintigste eeuw. Ik denk dat mijn vader zelfs geen voorstelling had van onze moderne computers op een klein bureau met snelheden, gemeten in gigahertz en een geheugen, gemeten in gigabytes. Ik denk dat hij ook geen voorstelling had van het kwaad dat Satan met diezelfde, schitterende technologie kan doen. Door zijn slechte manier van doen is het Satan gelukt veel nieuwe, besmettelijke virussen te verspreiden. Die virussen zullen onze geest veel schade toebrengen als we ons er niet krachtig tegen kunnen verdedigen. Dat doet me denken aan het allerbeste antivirusprogramma — de gave van de Heilige Geest.

Over deze gave heeft president Joseph F. Smith gezegd: '"De gave van de Heilige Geest" is een bijzondere zegen, verzegeld op gedoopte, boetvaardige gelovigen in Jezus Christus, en is "een bestendige getuige". De geest van God kunnen we ervaren als een tijdelijke invloed waardoor de mens goddelijk licht en kracht krijgt voor bepaalde doeleinden en gelegenheden. Maar de gave van de Heilige Geest die de apostelen met Pinksteren ontvingen, en ons bij de bevestiging wordt verleend, is een

Een mannenkoor van Brigham Young University—Idaho zingt tijdens de priesterschapsbijeenkomst.

constante getuige en een hogere begiftiging.' (James R. Clark, samenstelling, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* 6 delen [1965–1975], deel 5, blz. 4.)

Het is belangrijk dat je thuis het evangelie van onze Heer en Heiland leert. Vervolgens moeten we allemaal ons vertrouwen stellen in de gave van de Heilige Geest bij het onderscheid van goed en kwaad. Hierbij is het voorbeeld van Jozef van Egypte een hulpmiddel. Hij was iemand die zo volkomen op de Geest van de Heer vertrouwde, dat zelfs een man die verblind was door afgoderij, namelijk Farao, zijn ongewone zelfbeheersing en kracht zag.

Laten we vanavond eens zien welke belangrijke boodschappen we kunnen ontdekken aan de hand van een studie van de grote leiders uit de Schriften. Joseph Fielding Smith heeft in zijn *Answers to Gospel Questions* gezegd:

'Er bestaat voldoende bewijs dat jongens in vroeger tijden geroepen en geordend werden. Vóór de zondvloed, toen de mensen veel ouder werden dan nu, werden sommigen al betrekkelijk jong geroepen. Henoch was nog maar 25 toen hij door Adam werd geordend; (...) en Noach ontving het priesterschap toen hij nog maar tien was. [Zie LV 107:48, 52.] Hoe oud Jozef, zoon van Israël, was toen hij het priesterschap ontving, staat nergens, maar hij moet heel jong geweest zijn. Hij werd door zijn broers verkocht toen hij nog maar zeventien was, en hij moet het priesterschap al vóór die tijd gehad hebben, want hij heeft het in Egypte gebruikt. [Zie Genesis 37:2; 40:8–19; 41:14–36.]' (Samenstelling, Joseph Fielding Smith jr., 5 delen [1957–1966], deel 2, blz. 9.)

In het boek Genesis in het Oude Testament vinden we het verhaal van Jozef. Jozef kwam uit een gezin met elf broers — tien daarvan waren ouder dan hij. Zijn vader leek hem altijd gunstiger gezind dan de anderen. Hij maakte een veelkleurige jas voor Jozef, hield hem thuis, en liet hem soms zijn broers controleren die zorgden voor de kudden. Jozef had ook dromen waarin hij in gezag boven zijn broers werd geplaatst.

Eens, toen Jozef kwam kijken bij zijn broers die op de kudden pasten, besloten zij dat ze het met Jozef wel zo'n beetje gehad hadden, en ze wilden zich van hem ontdoen. De gelegenheid deed zich voor om Jozef als slaaf te verkopen aan een groep Midjanieten, op weg naar Egypte.

Plotseling was Jozef in een vreemd land, met vreemde gebruiken, een vreemde godsdienst, en, wat nog het ergste was, verkocht als slaaf. Jozef deed het zo goed dat hij gekocht werd door 'Potifar, een hoveling van Farao, de overste der lijfwacht' (Genesis 37:36).

'En de Here was met Jozef, [en de Geest die hij bij zich had hielp hem] zodat hij een voorspoedig man werd, en hij woonde in het huis van zijn heer, de Egyptenaar.

'Toen zijn heer zag, dat de Here met hem was, en dat de Here alles wat hij ondernam onder zijn hand deed gelukken, won Jozef zijn genegenheid en hij mocht hem bedienen; [Potifar] stelde hem aan over zijn huis, en alles wat hij had, gaf hij in zijn hand.

'Van het ogenblik af, dat hij hem over zijn huis en over al war hij bezat had aangesteld, zegende de Here het huis van de Egyptenaar om Jozefs wil: de zegen des Heren rustte op alles wat hij had, zowel in huis als op het veld.

'En hij liet al het zijne aan Jozef over, en met hem naast zich, bemoeide hij zich enkel met het brood dat hij at. Jozef nu was schoon van gestalte en schoon van uiterlijk' (Genesis 39:2–6).

Eens, toen Jozef in het huis bezig was, raakte hij in een moeilijke situatie. Potifars vrouw zocht ongewenste toenadering tot hem. Jozef wist onmiddellijk dat hij daar niet moest zijn. Want hij zegt:

'Niemand is in dit huis machtiger dan ik, en hij heeft mij niets onthouden dan alleen u, opdat gij zijn vrouw zijt; hoe zou ik dan dit grote kwaad doen en zondigen tegen God? (. . .)

'Toen greep zij hem bij zijn kleed en zeide: Kom bij mij liggen. Maar hij liet zijn kleed in haar hand achter, vluchtte en liep naar buiten' (Genesis 39:9, 12).

Wij leren een belangrijke les van Jozef. Toen hij in verleiding werd gebracht, trok hij zich onmiddellijk terug, zelfs van de schijn van kwaad. Allemaal maken we dingen mee waardoor we in moeilijke situaties verzeild raken.

Wanneer we te maken krijgen met wat kwaad en afbrekend is, of dat nu verkeerde muziek, televisieprogramma's of internet is, waardoor we in de verkeerde omgeving terechtkomen, putten we kracht uit het verhaal van Jozef: '[En hij] vluchtte en liep naar buiten' (Genesis 39:12).

Hij onttrok zich aan de verleiding.

Zelfs het maken van de goede keuzen bevrijdde Jozef niet van de problemen waarmee hij te kampen had. Toen Potifar thuiskwam, klaagde zijn vrouw dat Jozef haar bespot had. Potifar was zo boos dat hij Jozef 'greep en [hem] in de gevangenis wierp, de plaats waar de gevangenen van de koning gevangen zaten. Zo kwam hij daar in de gevangenis.

'En de Here was [weer] met Jozef. Hij bewees hem genade en [Hij] deed hem de genegenheid van de overste der gevangenen winnen.

'[Al spoedig] vertrouwde de overste der gevangenis al de gevangenen die in de gevangenis waren, aan Jozef toe, en al wat daar te doen was, deed hij' (Genesis 39:20–22).

Maar de Heer was met Jozef en opnieuw kreeg hij een kans toen hij in de gevangenis zat. Twee dienstknechten van Farao waren ook in de gevangenis geworpen. Ze hadden allebei een droom die Jozef kon uitleggen. Een van hen zou in de gevangenis zijn leven verliezen, de andere zou binnen drie dagen weer overste der schenkers van de Farao zijn. Beide dromen kwamen uit. De schenker, die zijn hoge ambt bij Farao terugkreeg, vergat Jozef helemaal, totdat er twee jaar was verstreken.

Toen had Farao een droom.

Niemand kon die droom uitleggen. De schenker dacht eindelijk aan Jozef. Hij vertelde Farao dat Jozef dromen kon uitleggen. 'Toen ontbood Farao Jozef, en zij haalden hem ijlings uit de kerker; men schoor hem en gaf hem andere klederen, en hij kwam bij Farao' (Genesis 41:14).

Jozef kon Farao's droom uitleggen. Farao was zo onder de indruk dat hij Jozef aanstelde tot een van zijn dienstknechten. En weer was de Heer Jozef goed gezind. Spoedig klom Jozef op tot de functie van onderkoning van Farao in heel Egypte. Er was iets wat Jozef onderscheidde van alle andere dienstknechten. Farao zei wat Jozef van alle andere dienstknechten onderscheidde: 'Zouden wij iemand kunnen vinden als deze, een man in wie de Geest Gods is?' (Genesis 41:38.)

Je merkt dat de Heer in elke situatie waarin Jozef zich bevond, bij hem was. De bijzondere geest in hem was gemakkelijk te herkennen door de manier waarop hij leefde en luisterde naar de stem van de Heer, die hem leidde.

Dat zal men ook in ieder van ons herkennen omdat wij geleid en bestuurd worden door zijn Heilige Geest. Luister naar de stille, zachte stem als je een keuze moet maken. Er zal je vast en zeker door een duidelijke stem gezegd worden dat je de verkeerde, suggestieve muziek moet uitzetten, afbrekende televisieprogramma's moet vermijden, of een webpagina moet afsluiten omdat je er alleen maar verkeerde gedachten door krijgt. De Heilige Geest laat je weten wanneer je je op verboden gebied bevindt.

Ik beloof je dat je, als je gehoor geeft aan de waarschuwende stem van de Heilige Geest en zijn leiding volgt, gezegend zult worden met de bediening van engelen, waardoor er wijsheid, kennis, kracht en gelukzaligheid aan je wordt toegevoegd. Denk eraan dat de Heer door een plechtig verbond gebonden is ons te zegenen overeenkomstig onze getrouwheid. Alleen Hij kan ons veranderen in mannen in wie de Geest van God, namelijk de Heilige Geest, woont.

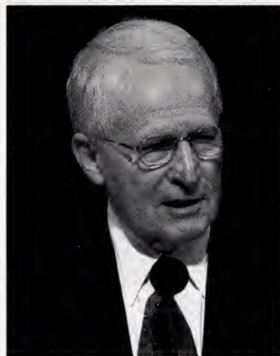
Wat is het een zegen dat we het heilig priesterschap van de Heer dragen en dat we die macht en kracht bij ons hebben. Moge de Heer ons inspireren en leiden bij het bestuderen van de grote profeten die op aarde zijn geweest. Mogen wij uit hun leven leren wat ons dichter brengt bij onze Maker en waardoor wij ons kunnen verheugen in de zegeningen en de vruchten die ons toevloeien door het evangelie van onze Heer en Heiland. Dat wij zo geïnspireerd worden om zijn pad te volgen, is mijn nederig gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De weg die wij het leven noemen

Ouderling Ben B. Banks
van de Zeventig

'Als je op het juiste pad blijft, is de beloning aan het einde van je levensreis zeker de momenten waard waarop je onderweg tegenslag hebt.'

Broeders, het doet mij genoegen om vanavond bij u te zijn. Ook ik wil me vooral richten tot de jongemannen van de Aäronische priesterschap. Ik heb jullie lief en geef heel veel om jullie.

In de nieuwe uitgave van Voor de kracht van de jeugd zegt het Eerste Presidium het volgende tegen jullie: 'Geliefde jongemannen (...), wij hebben veel vertrouwen in jullie. Jullie behoren tot de beste geesten, geboren in een tijd dat de verplichtingen en de mogelijkheden, maar ook de verleidingen, het grootst zijn. Jullie staan aan het begin van jullie reis door dit sterfelijk leven. Onze hemelse Vader wil dat jullie een vreugdevol leven leiden en in zijn tegenwoordigheid terugkeren. De beslissingen die jullie nu nemen, zullen grotendeels de koers in je leven en in de eeuwigheid bepalen.' (Voor de kracht van de jeugd [brochure], blz. 2.)

Ik hoop dat jullie vanavond iets kunnen leren van wat ik bijna zeventig jaar lang aan ervaring heb opgedaan tijdens mijn reis over de weg die we het leven noemen. Je ouders of grootouders hebben je misschien al gezegd: 'Hoe ouder je wordt, hoe sneller de tijd voorbij lijkt te gaan.' Het lijkt wel of je het ene moment twaalf bent, met nog een heel leven voor je, en het volgende moment bijna zeventig, met een dikke buik voor je!

Het is moeilijk te geloven dat het al bijna dertien jaar geleden is dat ik in de algemene priesterschapsbijeenkomst heb gesproken. Toen vertelde ik de broeders over een fietstocht die ik met mijn zoons had gemaakt, en daaruit concludeerde ik hoe belangrijk het is om ons goed voor te bereiden op de reis door het leven.

Vandaag wil ik jullie vertellen over andere reizen die ik heb gemaakt, en wat ik ervan heb geleerd.

Onlangs werd in de familiekring besloten dat het wel eens leuk kon zijn om van Bozeman, in Montana, naar Jackson Hole, in Wyoming, te fietsen. We zouden drie dagen over die reis van 362 kilometer doen en zouden drie keer de continentale waterscheiding overschrijden. We verheugden ons op het overtrekken van de bergpassen, want dat zou bij goed weer een heerlijke ervaring zijn waardoor we meer waardering zouden krijgen voor Gods scheppingen.

Na zorgvuldige planning en voorbereiding gingen twee van mijn zoons, mijn enige dochter en ik de eerste dag op pad naar onze eerste overnachtingsplaats — Big Sky, in Montana. Het was een prachtige morgen en we verwachtten een heerlijke trip. Maar tijdens de tocht pakten donkere wolken zich samen, die regen brachten en uiteindelijk natte sneeuw en hagel. We kregen de volle laag en voelden ons koud, nat en ellendig. Toen we aan het eind van onze eerste reisdag onze overnachtingsplaats bereikten, moest ik eraan denken dat het leven soms net zo is als die dag. Gelukkig hadden we ons voorbereid op alle soorten weer. Hadden we dat níet gedaan, dan was het moeilijk geweest om die eerste dag te voltooien. In ieder stadium van onze levensreis moeten we er vol hoop en optimisme op uit trekken, waarbij we er niettemin rekening mee moeten houden dat we ergens te maken krijgen met tegenwerking of tegenspoed.

De gewoonten die je je in je jeugd eigen maakt, zouden je weleens de rest van je leven kunnen achtervolgen. Als je nu de juiste keuzen doet, dan kom je op het pad waardoor je later de koudste en naarste momenten kunt doorstaan.

Als je er bijvoorbeeld aan gewend bent geraakt om ongepaste taal te gebruiken, dan is het moeilijk om ermee op te houden. Het is beter om nu een andere weg te kiezen, een die leidt tot reine gedachten, taal en gedrag, zodat je de Heilige Geest bij je kunt hebben. Denk je eens in hoe moeilijk je het op zending zult hebben als je voortdurend geplaagd wordt door slechte gedachten terwijl je eigenlijk de Heilige Geest als je voortdurende metgezel nodig hebt. Als ongepast taalgebruik een probleem voor je is, dan is het nú de tijd om dat te veranderen.

Op de tweede dag van onze reis gingen we naar het westelijk deel van Yellowstone. Alles ging zoals het moest — we konden freewheelen, waardoor onze benen lekker konden uitrusten op weg naar onze tweede

De Salt Lake-tempel, gezien vanaf het plein voor het kantoorgebouw van de kerk.

bestemming. Toen besefte ik dat we, als we niet uitkijken wanneer alles precies goed lijkt te gaan in het leven, in de verleiding kunnen raken om onze hemelse Vader te vergeten en onszelf de eer te geven van wat er allemaal goed gaat. Bega die vergissing niet.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Geluk is het doel van ons bestaan, en is tevens onze bestemming als we het pad volgen dat daarheen leidt; en dit pad is deugdzaamheid, rechtschapenheid, getrouwheid, heiligheid en gehoorzaamheid aan al Gods geboden.' (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, verzameld door Joseph Fielding Smith [1976], blz. 255–256.)

Het Boek van Mormon staat vol verhalen over mensen die door de Heer gezegend werden en zich vervolgens gingen beroemen op hun eigen prestaties. Uiteindelijk verlieten ze in hun hoogmoed het juiste pad en verloren alles toen ze van de waarheid afdwaalden. Zorg ervoor dat je niet zo wordt als de Nephieten van weleer; denk altijd aan de ware bron van je zegeningen.

Op onze derde reisdag leerde ik dat, al gaat ons leven weleens bergop, onze houding bepaalt hoe we het ervan afbrengen. Op die dag overschreden we de continentale waterscheiding drie keer, waarbij we van een hoogte van 1463 meter naar 2530 meter klommen. Op een fiets een steile bergpas beklimmen vereist de juiste mentaliteit om de top te bereiken. En zo is het ook met het leven. Als we zinvolle doelen stellen en ons daarop blijven concentreren, dan leren we zelfdiscipline en bereiken we veel. Ja, er waren tijden dat ik die steile berghellingen nauwelijks aan kon, maar ik gaf niet op omdat ik een vast doel voor ogen hield.

Jongemannen van de Aäronische priesterschap, ik spoor jullie aan om doelen te stellen, zoals het seminarie afmaken, een eervolle zending vervullen, een vervolgopleiding voltooien, en zorgen dat je een tempelhuwelijk waardig bent. Op jullie leeftijd lijken dat misschien grote doelen, maar als je nu begint te klimmen, ben je zoveel beter voorbereid op het bereiken ervan.

Twee jaar geleden waren ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf en ik in de gelegenheid om per kano de Quetico-wildernis van Ontario (Canada) in te trekken, waarbij we onze kano en bepakking van meer naar meer droegen. Toen we halverwege een van de grotere meren waren, sloeg het weer om, en het eens zo kalme meer werd wild en gevaarlijk, en gebruikte onze kano als speelbal.

We moesten een beslissing nemen. Proberen onze bestemming te bereiken of koers zetten naar het dichtstbijzijnde eiland en wachten tot de storm overtrok. Het antwoord lijkt nu voor de hand te liggen, maar destijds was het niet zo'n makkelijke beslissing. Als we verder gingen, haalden we misschien de kampeerplaats die we in gedachten hadden. Als we onze reis onderbraken, zouden we laat aankomen en moesten we misschien in het donker reizen. Toen we nadachten over de mogelijkheden, kregen we het gevoel dat we snel naar het dichtstbijzijnde eiland moesten gaan. Toen we dat deden, barstte er een storm

los die veel erger was dan we verwacht hadden. Hadden we besloten om door te varen, dan hadden we ons leven in groot gevaar gebracht.

Hier in het ondermaanse moeten we ernstige beslissingen nemen, die blijvende gevolgen kunnen hebben voor onze geestelijke toekomst. Ik moedig jullie aan om altijd in aanmerking te komen voor hulp van de Geest zodat je altijd het goede kunt kiezen.

Nephi zegt ons in het Boek van Mormon: 'Dan zijt gij op dit enge en smalle pad, dat naar het eeuwige leven leidt; dan zijt gij binnengegaan door de poort; dan hebt gij gehandeld overeenkomstig de geboden van de Vader en de Zoon, en hebt gij de Heilige Geest ontvangen (...)' (2 Nephi 31:18).

In het laatste deel van onze fietstocht van 362 kilometer leerden we dat, hoe moeilijk deze weg die we het leven noemen ook kan worden, er groot geluk wacht op hen die de geboden onderhouden en tot het einde toe volharden.

Jongemannen van de Aäronische priesterschap, jullie hebben de plicht om je ogen gericht te houden op je eeuwige bestemming. Ja, de levensreis heeft zijn goede en zijn slechte momenten. Ja, er zullen dagen zijn dat je het zwaar hebt. Maar als je op het juiste pad blijft, is de beloning aan het einde van je levensreis zeker de momenten waard waarop je onderweg tegenslag hebt.

Nogmaals, het Eerste Presidium schrijft in *Voor de kracht van de jeugd*: 'Houd je geest en lichaam vrij van de zonden van de wereld, dan zul je het grote werk dat voor je ligt, kunnen doen. Wij bidden dat jullie waardig zullen zijn om de verantwoording op je te nemen van de opbouw van het koninkrijk van God en de voorbereiding van de wereld op de wederkomst van de Heiland.' (*Voor de kracht van de jeugd*, blz. 3.)

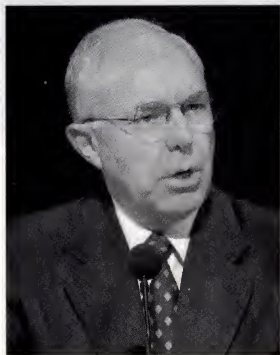
Mijn jonge vrienden, bedenk alsjeblieft hoe belangrijk het is om verstandig te zijn en de raad van onze profeten op te volgen, want dan word je gelukkig op je levensreis.

Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. ☐

Weldoeners voor onze medemensen

Ouderling Spencer J. Condie
van de Zeventig

'Ik bid dat jullie, fijne jongemannen, niet alleen zo zullen leven dat jullie dienende engelen kunnen ontvangen, maar dat jullie ook (...) dienende engelen voor anderen zullen worden.'

Wilford Woodruff werd als jonge man van zevenentwintig jaar op 5 november 1834 tot priester geordend. Acht dagen later begon hij aan een zending van twee jaar in de zuidelijke staten.[1] Op zekere avond vonden hij en zijn collega een slaapplaats bij een gezin dat hun een kale vloer als bed aanbood. Hij beschreef die als 'nogal hard na zestig mijl lopen zonder iets te eten.'[2]

De volgende dag liepen ze zeventien kilometer in de regen totdat ze bij het huis kwamen van iemand die tot de bende in Missouri behoorde. Broeder Woodruff zei: 'Het gezin wilde juist aan de ontbijttafel gaan zitten toen wij binnenkwamen. In die tijd was het voor mensen uit de Missouri de gewoonte om je eten aan te bieden zelfs als ze je vijandig gezind waren. Dus nodigde hij ons uit voor het ontbijt en wij waren heel blij met die uitnodiging. Hij wist dat we mormoon waren en zodra we begonnen te eten, begon hij de mormonen zwart te maken. Er stond een grote schaal met eieren met spek en een heleboel brood op tafel, en zijn gevloek verstoorde onze eetlust niet. Hoe meer hij tekeer ging, hoe meer wij aten, totdat onze maag vol was. Toen stonden we op, pakten onze hoed en bedankten hem voor ons ontbijt. Het laatste wat we van hem hoorden, was nog steeds gevloek. Ik vertrouw erop dat de Heer hem zal belonen voor ons ontbijt.'[3]

Aan het eind van het eerste jaar van zijn zending vermeldde hij dat hij '5194 kilometer had gereisd, 170 bijeenkomsten had gehouden en 43 personen had gedoopt.'[4]

Zijn eerste zending naar de zuidelijke staten werd gevolgd door twee korte zendingen naar de Fox eilanden voor de kust van Maine,[5] en twee achtereenvolgende zendingen naar Engeland.[6] Tijdens zijn laatste zending in Engeland, in 1840, zag hij in dat hij, 'door Gods zegen' een werktuig was geweest om in een periode van acht maanden meer dan 1800 zielen in de kerk te brengen.[7]

Wilford Woodruff maakte aanspraak op een belofte in het Boek van Mormon: 'God [heeft] een middel bereid, waardoor de mens door

Conferentiegangers bestijgen de helling in het Bezoekerscentrum Noord om het beeld van de *Christus* te bekijken.

geloof grote wonderen kan verrichten; daardoor wordt hij een grote weldoener voor zijn medemensen.'[8] Jonge broeders in de Ääronische priesterschap, ik wil jullie eraan herinneren dat onze hemelse Vader niet alleen wil dat jullie goed zijn, maar ook dat jullie ergens goed voor zijn; namelijk om anderen te dienen en tot zegen te zijn, en een weldoener voor jullie medemens.

In het evangelie van Lucas lezen we: 'Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.'[9] Aangezien ons streven naar volmaaktheid hier op aarde ook betekent dat we meer op de Heiland gaan lijken, moeten wij dus ook toenemen in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.

Als quorumactiviteiten en activiteiten voor de jongemannen en jongevrouwen zorgvuldig onder gebed gepland worden en besproken met de bisschap,[10] zullen alle jongemannen en jongevrouwen in wijsheid toenemen doordat zij meer waardering voor de Schriften en de woorden van de levende profeten ontwikkelen, en deelnemen aan activiteiten die 'deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig' zijn.[11]

Overleg in het jongerencomité van de bisschap verschaft een hele generatie toekomstige leiders training doordat ze doelmatig in raden leren samenwerken.

Jongemannen, jullie zullen toenemen in grootte en lichamelijke kracht als jullie deelnemen aan volksdansen en sport, en gezonde, kameraadschappelijke competitie. Je zult in genade bij God toenemen als je deelneemt aan familiehistorisch onderzoek, je in de tempel voor je voorouders laat dopen, een getrouw huisonderwijzer bent, het kerkgebouw regelmatig opruimt, behoeftige mensen bezoekt en bijdraagt tot een nette buurt. Als je dat doet, ben je een voorbeeld van de woorden van koning Benjamin: 'Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, [zijt] gij louter in de dienst van God (...).'[12] Een verstandige jongemannenleider zal activiteiten om geld in te zamelen minder benadrukken en meer nadruk leggen op onzelfzuchtig dienstbetoon.

Jullie zullen in genade bij mensen toenemen en je beter voorbereiden op een zending, het huwelijk en een toekomstige baan als je meer te weten komt over allerlei beroepen en meer zelfvertrouwen ontwikkelt door het houden van toespraken en door deelname aan toneelstukjes en talentenavonden.

Onze jeugdactiviteiten moeten een weerspiegeling zijn van onze opvatting dat 'de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben,'[13] en we moeten anderen graag in die vreugde laten delen. Niet lang geleden maakte ik kennis met een vrouw uit het oosten van Amerika die nu in de Salt Lake Valley woont. Zij is een toegewijd lid van een andere christelijke kerk en ik vroeg haar dus hoe ze het vond om tussen heiligen der laatste dagen te wonen. Ze zei: 'Mijn man en ik kunnen het goed met iedereen vinden, maar ik maak me wat zorgen om onze tienerdochter. Elke woensdagavond rond zeven uur komt er een groepje meisjes uit onze buurt langs ons huis. Ze gaan dan kennelijk ergens naartoe. Maar ze hebben onze dochter nog niet een keer gevraagd om mee te gaan.'

Ik antwoordde: 'Ha, u boft; ik ben in een positie om daar wat aan te

doen.' Ze gaf onmiddellijk de naam van haar dochter en hun adres, en ik nam contact op met de ringpresident en het hoofd van het seminarie.

Onze vrienden en buren zijn kinderen van een liefhebbende Vader in de hemel die graag wil dat zij allemaal bij Hem terugkeren. Mogen we tevreden zijn als niet alle leden van ons quorum op zondagochtend aanwezig zijn? En natuurlijk kunnen we aandacht geven aan de minderactieven en jongelui van een ander geloof, en hen hartelijk uitnodigen voor onze jongemannen- en jongevrouwenactiviteiten, seminarie, zondagsschoolklassen en avondmaalsdiensten.

Toen Joseph Smith en Oliver Cowdery onder de handen van Johannes de Doper, die was opgestaan, het Aäronisch priesterschap ontvingen, kregen zij 'de sleutelen van de bediening van engelen',[14] en die hebben jullie ook gekregen toen je werd geordend. Ik bid dat jullie, fijne jongemannen, niet alleen zo zullen leven dat jullie dienende engelen kunnen *ontvangen*, maar dat jullie ook, evenals de jonge Wilford Woodruff, dienende engelen voor anderen zullen *worden*, als jullie met geloof 'grote wonderen verrichten' en daarbij een 'grote weldoener' voor je medemensen worden.

Satan wil jullie geloof verkleinen en jullie priesterschapsmacht om grote wonderen te verrichten afzwakken, maar een liefhebbende hemelse Vader heeft jullie van goddelijke bescherming voorzien door de gave van de Heilige Geest. In het eerste hoofdstuk van het Boek van Mormon zien we dat Lehi, toen hij de Schriften las, 'werd (...) vervuld van de Geest des Heren.'[15] Nephi belooft ons later: 'Verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen.'[16]

Misschien sta je voor beslissingen betreffende een zending, je toekomstige carrière en, uiteindelijk, je huwelijk. Als je de Schriften leest en om leiding bidt, zie je het antwoord misschien niet echt in de vorm van gedrukte woorden op de bladzijde, maar als je leest, zul je duidelijke indrukken ontvangen, en ingevingen, en, zoals beloofd, zal de Heilige Geest je 'alles zeggen, wat [je] (...) moet doen.'[17]

Satan zou graag zien dat je je keuzevrijheid opgeeft voor verscheidene vormen van verslavend gedrag, maar een liefhebbende hemelse Vader heeft je door zijn profeet, Jesaja, beloofd dat Hij je, als je oprecht vast, en je lichamelijke verlangens beheerst, de boeien der goddeloosheid zal helpen losmaken en de banden van het juk zal helpen ontbinden.[18] Zorg dat door vasten die belofte aan jou wordt vervuld. Als we leeg zijn, is er meer plaats voor de volheid van het evangelie. Een lege maag gaat vooraf aan een vervulde geest.

Door schriftstudie en vasten, voorafgegaan en gevolgd door gebed, wordt de nacht dag.[19] Het hele leven van de profeet Joseph Smith is een bewijs van de kracht van gebed en de vervulling van de belofte van de Heer: 'Indien gij zult bidden, zult gij openbaring op openbaring ontvangen.'[20] Een van de belangrijke openbaringen die je zult ontvangen, is inzicht hoe je het beste anderen die zijn afgedwaald, kunt bereiken. Daarbij is het goed om de wijze raad van president Hinckley in gedachte te houden: 'De Heilige Geest getuigt van de waarheid, Hij kan mensen iets leren wat ze elkaar niet kunnen leren.'[21]

President Hinckley beschouwt goede vrienden als een van de basisingrediënten bij het behoud van nieuwe leden en het terugwinnen van minderactieven. Robert Browning heeft het welsprekend als volgt beschreven:

Als ik uitverkoren was, net als jij,
dan zou ik mezelf met liefde
omgeven, en een wal
van kameraden optrekken; dan zal
ik niet kunnen falen, onder het oog
van vrienden die mijn zaak tot de
hunne hebben gemaakt.[22]

Later in zijn leven heeft Wilford Woodruff als president van de kerk verklaard: 'Het maakt niet uit of iemand priester of apostel is, zolang hij zijn roeping grootmaakt. Een priester heeft de sleutels van de bediening van engelen. Ik heb in mijn hele leven, als apostel, als zeventig, als ouderling, nooit meer bescherming van de Heer genoten dan toen ik het ambt van priester droeg. De Heer heeft mij door visioenen, openbaringen en door de Heilige Geest veel zaken geopenbaard die in het verschiet lagen.'[23]

Geliefde broeders, ik bid dat wij allen, door ons geloof, ons priesterschap zullen gebruiken om grote wonderen te verrichten door het evangelie te verkondigen en anderen te dienen, zodat we een grote weldoener voor onze medemensen mogen worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

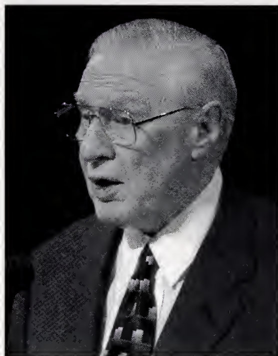
NOTEN

1. Zie Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors* (1909), blz. 47.
2. Geciteerd in Cowley, *Wilford Woodruff*, blz. 50.
3. Geciteerd in Cowley, *Wilford Woodruff*, blz. 50.
4. Geciteerd in Cowley, *Wilford Woodruff*, blz. 58.
5. Geciteerd in Cowley, *Wilford Woodruff*, blz. 70–86.
6. Geciteerd in Cowley, *Wilford Woodruff*, blz. 99–113; 114–128; 129–146.
7. Geciteerd in Cowley, *Wilford Woodruff*, blz. 119.
8. Mosiah 8:18.
9. Lucas 2:52.
10. *Handboek kerkbestuur, Boek 2: leidinggevenden in priesterschap en hulporganisaties* (1998), blz. 318–319.
11. Geloofsartikelen 1:13.
12. Mosiah 2:17.
13. 2 Nephi 2:25.
14. LV 13:1.
15. 1 Nephi 1:8–12.
16. 2 Nephi 32:3.
17. 2 Nephi 32:5.
18. Zie Jesaja 58:6.
19. 'Dacht gij aan 't gebed?', lofzang 96.
20. LV 42:61.
21. Gordon B. Hinckley, 'De Vader, de Zoon en de Heilige Geest', *Liahona*, maart 1998, blz. 8.
22. 'Paracelsus', *The Poetical Works of Robert Browning*, 2 delen (1902), deel 1, blz. 25.
23. 'Discourse', *Millennial Star*, 5 delen, 5 oktober 1891, blz. 628–629.

Dat kan mij niet gebeuren

President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Jullie toekomst bevat misschien geen roem of rijkdom, maar kan veel duurzamer en bevredigender zijn. Vergeet niet dat ons leven tot in de eeuwigheid reikt.'

Dragers van het priesterschap van God, broeders, de taak om vanavond tot u te spreken drukt zwaar op mij. Ik heb om inspiratie en leiding gebeden, en ik hoop dat u mij zult begrijpen.

Sommige mannen denken dat ze onoverwinnelijk zijn, maar dat is een fabel. Te veel mannen denken dat ze van staal zijn, dat ze sterk genoeg zijn om alle verleidingen te weerstaan. Ze spiegelen zichzelf voor: 'Dat kan mij niet gebeuren.' Bertrand Russell heeft gezegd: 'Wij lijken allemaal op de kalkoen die op *Thanksgiving* 's morgens wakker wordt en zoals gewoonlijk zijn kostje verwacht. Maar ieder moment kan er iets verkeerd gaan.'[1] Broeders, 'dat' *kan* ons allemaal op enig moment overkomen.

Onze levenskoers wordt enorm beïnvloed door krachten die we slechts gedeeltelijk onderkennen.

President Charles W. Penrose heeft het verhaal verteld van een officier op de *Titanic* die beweerde dat er geen vrees voor 'God, mens of duivel' was, omdat de *Titanic* zo stevig gebouwd was dat die een aanvaring met andere schepen, of contact met enige andere kracht, zou weerstaan, waaronder ijsbergen.[2] De *Titanic* was drie voetbalvelden lang, twaalf verdiepingen hoog en gebouwd van het beste staal. Op die beslissende avond op 14 april 1912 waarschuwden andere schepen voor ijsbergen. Maar de *Titanic* voerde de snelheid op en sneed door de koude Atlantische Oceaan. Toen de uitkijk de ijsberg zag, was het te laat. De *Titanic* kon die niet meer ontwijken, de ijsberg schuurde langs de stuurboordzijde, waardoor het schip lek sloeg. Twee uur en veertig minuten later zonk de gloednieuwe *Titanic* naar de bodem van de oceaan. Ruim vijftienhonderd mensen verdronken.

Een achtste deel van een ijsberg bevindt zich meestal boven de waterlijn. Het ijs in de koude kern is zeer compact en houdt zeven achtste van de ijsberg onder water. Voor ons geldt hetzelfde als de *Titanic* en de ijsbergen. We zien vaak maar een deel van het gevaar dat ons te wachten staat.

In de geschiedenis zijn veel voorbeelden te vinden van getalenteerde en bekwame mensen die in een moment van zwakte hun veelbelovende leven verspeelden. Koning David is daar een tragisch voorbeeld van. Als jongeman was hij knap, moedig en gelovig. Hij versloeg de angstaanjagende reus Goliat. Hij werd koning. Hij bezat alles wat een mens kon verlangen. Maar toen hij Batseba zag, begeerde hij haar, hoewel zij met een ander getrouwd was. Hij stuurde haar man, de Hittiet Uria, naar het front in de hoop dat hij gedood zou worden. Uria werd inderdaad in de strijd gedood en David trouwde met Batseba. Door deze slechte daad verloor David zijn geestelijk erfgoed.[3] Niettegenstaande al het goede dat David had bereikt, werd veel van zijn werk tenietgedaan omdat hij aan een ernstige persoonlijke zwakheid toegaf.

Ik hoorde een man een keer tegen zijn zoons zeggen: 'Ik kan dichter bij de afgrond rijden dan jullie, omdat ik meer rijervaring heb.' Hij dacht dat hij het voor het zeggen had, maar hij sloot zijn ogen voor het werkelijke gevaar. 'Als wij ervaring als leidraad gebruiken, lopen we het gevaar dat we eindexamen moeten afleggen voordat we alle lessen hebben gehad!'[4] Sommige mensen denken dat ze door hun leeftijd en ervaring beter in staat zijn om verleidingen te weerstaan. Dat is niet waar.

Ik kan me nog herinneren dat president J. Reuben Clark jr. een keer vertelde dat een van zijn kinderen met iemand zou uitgaan. Hij zei dat ze op een bepaalde tijd thuis moesten komen. Geïrriteerd door die voortdurende, hardnekkige regel, zei de tiener: '"Wat is er aan de hand, pa, vertrouw je me niet?"

'Zijn antwoord moet opzien hebben gebaard. Hij zei: "Nee, [mijn kind], ik vertrouw je niet. Ik vertrouw mezelf niet eens."'[5]

Om ervoor te zorgen dat sommige dingen ons niet zullen gebeuren, stel ik voor dat wij de raad van president Kimball opvolgen: 'Ontwikkel zelfdiscipline zodat u steeds minder hoeft te beslissen en niet opnieuw moet beslissen wat u zult doen wanneer u telkens weer met dezelfde verleiding geconfronteerd wordt.

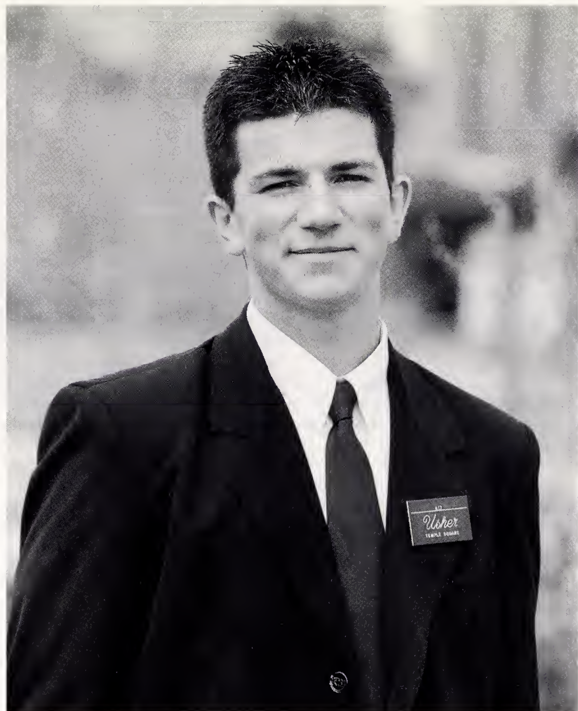
onschuldig, maar wat we zien is veel moeilijker uit ons lichaam te bannen dan wat we innemen. Veel gewetenloze misdadigers geven toe dat alles door aanstootgevende foto's begonnen is.

Sommige mensen beweren dat ongepast amusement af en toe niet erg is. We worden er echter vaak door aangezet tot geweld, onbehoorlijk seksueel gedrag, vulgariteit, godslasterlijke taal en ander kwaad.

Ik heb uitvoerig gesproken over van alles wat ons *niet* mag overkomen. Laten we nu een aantal goede zaken bespreken waarvan we willen dat ze ons overkomen. Als wij ons uiterste best doen om succes te hebben, kunnen er goede, zelfs fantastische dingen gebeuren, die zelfs onze dierbaarste dromen en verwachtingen te boven gaan! Vaak hebben we geen idee wat ons potentieel voor geluk en succes in dit leven en de eeuwigheid is. De apostel Paulus heeft gezegd: 'Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen.'[11] Maar door de invloed van de Heilige Geest kan ons geestelijk perspectief verlicht en glashelder worden. De Heiland heeft beloofd dat de Trooster, de Heilige Geest, ons 'alles leren' zal en ons 'te binnen [zal] brengen al wat Ik u gezegd heb,'[12] en ons 'de weg [zal] wijzen tot de volle waarheid.'[13]

Wij zullen moeten erkennen dat onze aangeboren gaven en vaardigheden beperkt zijn, maar als ze door de inspiratie en leiding van de Heilige Geest vergroot worden, zal ons potentieel aanzienlijk toenemen. Wij hebben de hulp nodig van een kracht die de onze te boven gaat om iets buitengewoon nuttigs tot stand te brengen. Jongemannen, jullie kunnen kansen en zegeningen krijgen die jullie stoutste dromen en verwachtingen te boven gaan. Jullie toekomst omvat misschien geen roem of rijkdom, maar kan veel duurzamer en bevredigender zijn. Vergeet niet dat ons leven tot in de eeuwigheid reikt.

Jongemannen, sommigen van jullie hebben misschien nog niet zo'n sterk getuigenis van de goddelijke oorsprong van de kerk als jullie ouders. Misschien zou je willen dat

Sommige dingen hoeven we maar één keer te beslissen. Wat een grote zegen is het om niet steeds met een bepaalde verleiding te hoeven worstelen. Dat is namelijk tijdverslindend en zeer gevaarlijk.'[6]

Iemand kan rationeel denken: 'Eén keer drugs gebruiken zal me niet schaden.' Dat klinkt misschien ongevaarlijk, maar weet wel hoe effectief drugs zijn. Ik citeer een gebruiker: 'Drugsgebruik is niet in bedwang te houden. Je wordt erdoor beheerst. De eerste keer voel je meestal niet zoveel. Maar juist dan word je erdoor gegrepen.'[7]

'Het is maar één sigaret — alleen maar om te proeven.' Maar pas op voor het gevaar dat op de loer ligt. Nicotine is uiterst verslavend.[8] Slechts vier sigaretten kunnen al genoeg zijn om ervoor te zorgen iemand (...) een geregelde roker wordt.[9]

'Maar één biertje.' We weten niet hoe snel we aan alcohol verslaafd zullen raken, maar één drankje leidt al snel tot het volgende. Het is veel beter om nooit aan dat eerste drankje te beginnen. Dan weet je zeker dat je nooit zult drinken.

'Ik koop maar één lot.' Deze is subtieler dan enige andere verslaving. We kunnen denken dat gokken geen verslaving is omdat het geen middel is dat in ons lichaam terechtkomt. Maar iemand heeft onlangs geschreven: 'Mensen die gokken, riskeren meer dan alleen geld. Hun leven en dat van hun familie staat op het spel.'[10]

'Eén keer naar pornografie op internet kijken, of naar een foto in een pikant tijdschrift.' Dat klinkt zo

je net zo zeker wist dat Joseph Smith in een visioen God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, heeft gezien, en dat het Boek van Mormon daadwerkelijk van gouden platen is vertaald. Misschien twijfel je aan de wet van tiende, de wet van kuisheid of het woord van wijsheid. Dat is niet ongebruikelijk voor jongens van jullie leeftijd. Misschien is je geloof nog niet volledig beproefd. Je hebt misschien je geloof of je levenswijze nog niet hoeven verdedigen. Ik kan jullie verzekeren dat er grote dingen in je leven kunnen plaatsvinden. Je kunt een duurzaam getuigenis ontvangen dat dit de kerk van Jezus Christus is, en dat het evangelie door middel van de profeet Joseph Smith in zijn volheid op aarde is hersteld. Maar het kan zijn dat je dat getuigenis pas ontvangt als je geloof is beproefd.[14]

Jaren geleden riepen twee algemene autoriteiten een zeer jonge man om de nieuwe ringpresident te worden. De nieuwe ringpresident zei dat hij zich volledig aan zijn roeping zou toewijden en niet van de leden van zijn ring zou verwachten dat zij toegewijder zouden zijn dan hij. Toen gaf hij zijn getuigenis dat hij met heel zijn hart in het evangelie geloofde, en dat hij van plan was het na te leven.

Tijdens de lunch vroeg een van de algemene autoriteiten aan deze nieuwe ringpresident of hij absoluut zeker wist dat het evangelie waar is. Hij antwoordde dat dat niet het geval was. De senior-apostel zei tegen de andere apostel: 'Hij weet het net zo zeker als u. Hij *weet alleen niet* dat hij *het weet*. Het zal niet lang meer duren voordat hij dat ook zal weten. (. . .) U hoeft zich geen zorgen te maken.'

Enige tijd later getuigde de nieuwe ringpresident na een geestelijke ervaring: 'Ik stortte tranen van dankbaarheid omdat ik van de Heer een duurzaam, volmaakt en onvoorwaardelijk getuigenis heb ontvangen van de goddelijkheid van dit werk.'[15]

Velen van ons zijn zich niet volledig bewust van wat we daadwerkelijk weten. Hoewel we in het evangelie zijn onderricht, beseffen we misschien niet volledig wat de Heer in ons 'binnenste' heeft gelegd en 'in [ons] hart' heeft geschreven.[16] Als jongemannen van het verbond zijn jullie erfgenamen van de grote beloften. Jullie hebben de kans om meer te worden dan de 'houthakkers en de waterputters'.[17]

Ik beweer niet dat ik een absolute kennis heb van alle beginselen van het evangelie, maar ik heb een zeker getuigenis van de goddelijkheid en de bevoegdheid van deze kerk. Dat heb ik geleidelijk aan geleerd, regel op regel en voorschrift op voorschrift. Ik *weet* dat ik het *weet*, net zo zeker als dat ik *weet* dat u het *weet*. En dat kan ook u overkomen.

Kennis wordt door geloof verkregen. In onze tijd moeten we de waarheid leren kennen van alles wat er op de gouden platen stond, ook al hebben we ze niet gezien. In tegenstelling tot de drie en de acht getuigen kunnen wij ze niet zien en aanraken. Sommigen van de mensen die ze gezien en aangeraakt hebben, zijn de kerk niet trouw gebleven. Een engel zien is een enorme ervaring, maar het is veel belangrijker om door geloof en het getuigenis van de Geest kennis van de goddelijkheid van de Heiland te ontvangen.[18]

Ook u kunt te *weten* komen wat u als heldhaftige zoon van God in het voorsterfelijk bestaan *wist*. En dat kan ook u overkomen. Maar dat gebeurt niet automatisch. U moet uw geloof oefenen. Alleen als wij nederig zijn, bidden en ons uiterste best doen om alle geboden te onderhouden, zullen wij geestelijke kennis ontvangen en die helder laten schijnen.

Tijdens de openingsceremonie van de onlangs gehouden Olympische Spelen in Salt Lake City, hebben het Mormoons Tabernakelkoor en het Utah Symphony Orchestra een prachtig muziekstuk laten horen dat John Williams speciaal had gecomponeerd als officieel muzikaal thema voor de Olympische Spelen. Het heette 'Call of the Champions'. Vanavond doe ik een beroep op de kampioenen. De inspirerende eerste woorden van het stuk zijn: *citius* (sneller), *altius* (hoger) en *fortius* (sterker), het officiële Olympische motto sinds 1924.

Priesterschapsdragers, we leven in een prachtige tijd. In de geschiedenis van de kerk zijn er nog nooit meer getuigen van de waarheid van dit heilige werk geweest. Zoals altijd zijn er mensen die kleineren en kritiek leveren. Maar de kerk is nog nooit hoger geklommen, is nog nooit sneller voorwaarts gegaan en is nog nooit sterker geweest voor de volbrenging van haar zending. Nu moeten wij allemaal opwaarts en voorwaarts gaan. In Gods werk moeten we ook

Vanaf de zuidwestelijke kant van het auditorium van het Conferentiecentrum zijn het plazaniveau, het bordes en het balkon te zien.

sneller zijn, met urgentie aan het werk gaan; hoger gaan, naar verheven geestelijke doelen streven; en sterker zijn, op Gods kracht vertrouwen. En dat kan ook met u gebeuren.

De veiligste weg om de vreugde en de zegeningen van het leven te ontvangen, is het voorbeeld van onze profeet, president Gordon B. Hinckley, te volgen. Er is zoveel goeds door middel van de profeten uit het verleden tot stand gekomen, maar in deze tijd moeten we naar de stem van president Hinckley luisteren en gehoor geven aan zijn raad. Dan zullen we de meeste zegeningen ontvangen. Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

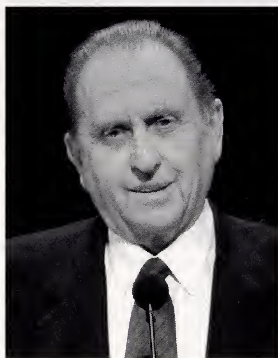
NOTEN

1. *The Oxford Companion to Philosophy*, onder redactie van Ted Honderich [1995], blz. 610.
2. Zie Joseph Fielding Smith, *Church History & Modern Revelation*, 2 delen (1953), deel 1, blz. 25.
3. Zie LV 132:39.
4. Auteur onbekend, geciteerd in *1,911 Best Things Anybody Ever Said*, samengesteld door Robert Byrne (1988), blz. 386.
5. Aangehaald in *The Teachings of Harold B. Lee*, onder redactie van Clyde J. Williams (1996), blz. 629.
6. *President Kimball Speaks Out* (1981), blz. 94.
7. Guillermo D. Jalil, "Teen Addiction," in *Street-Wise Drug Prevention: A Realistic Approach to Prevent and Intervene in Adolescent Drug Use* (1996), Internet, www.nodrugs.com.
8. Zie U.S. Department of Education, 'Growing Up Drug Free: A Parent's Guide to Prevention, Part 2', *KidSourceOnline*, www.kidsource.com.
9. Zie Janet Brigham, 'Tobacco: Quitting for Good', *Ensign*, februari 2002, blz. 52.
10. Shanna Ghaznavi, 'Don't Bet Your Life', *New Era*, februari 2002, blz. 26.
11. 1 Korintiërs 13:12.
12. Johannes 14:26.
13. Johannes 16:13.
14. Zie Ether 12:6.
15. Heber J. Grant, *Gospel Standards*, samenstelling, G. Homer Durham (1941), blz. 192–193.
16. Zie Jeremia 31:33.
17. Jozua 9:21.
18. Zie Johannes 20:29.

Ze bidden en gaan

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Laten wij, als machtige groep priesterschapsdragers, daders des woords zijn en niet alleen hoorders. Laten wij bidden, en dan heengaan en doen.'

Mijn broeders, ik vind het een eer om u vanavond toe te spreken. Het is goed om te zien dat het Conferentiecentrum helemaal vol zit met jonge en oude priesterschapsdragers van God. Als ik me realiseer dat er over de hele wereld nog andere groepen broeders bijeengekomen zijn, voel ik me bijzonder verantwoordelijk. Ik bid dat de Heer mijn gedachten zal leiden en mijn woorden zal inspireren.

Toen ik jaren geleden voor de kerk in Tahiti was, sprak ik met onze zendingspresident, president Raymond Baudin, over het Tahitiaanse volk. Zij staan bekend als een van de grootste zeevarende naties in de wereld. Broeder Baudin, die Frans en Tahitiaans spreekt, maar een beetje Engels, probeerde mij duidelijk te maken wat het geheim van de Tahitiaanse zeekapiteins was. Hij zei: 'Ze zijn geweldig. Het weer kan slecht zijn, de schepen kunnen lek zijn en er kunnen, behalve hun gevoel en de sterren in de hemel, geen navigatie-instrumenten zijn. Maar ze bidden en gaan.' Hij herhaalde die zin drie keer. Er schuilt een les in die uitspraak. We moeten bidden en dan moeten we iets doen. Beide zijn belangrijk.

De belofte uit het boek Spreuken schenkt ons moed:

'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken.'[1]

We hoeven maar naar het verslag in 1 Koningen te kijken om het beginsel opnieuw op waarde te schatten dat iedereen er baat bij heeft als we de raad van de Heer volgen, als we bidden en dan gaan. We lezen dat het land door een ernstige droogte werd geteisterd. Het gevolg was een hongersnood. De profeet Elia kreeg instructies van de Heer die in zijn ogen misschien verbazingwekkend waren: 'Ga naar Sarefat (...) Ik heb daar een weduwe geboden u te verzorgen.' Toen hij de weduwe had gevonden, zei Elia: 'Haal mij toch in een kruik een weinig water, opdat ik drinke.

'Toen zij het ging halen, riep hij haar na en zeide: Breng mij ook een bete broods mee.'

Haar reactie beschrijft de erbarmelijke toestand als zij uitlegt dat zij een laatste, karige maaltijd voor haarzelf en haar zoon aan het bereiden was, en dat zij daarna zullen sterven.

Hoe onwaarschijnlijk moet de

reactie van Elia hebben geklonken: 'Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals gij gezegd hebt, doch bereid mij daarvan eerst een kleine koek en breng mij die hier; voor u en uw zoon kunt gij het later bereiden.

'Want zo zegt de Here, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Here regen op de aardbodem geven zal.

'Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had, en een tijdlang at zij, evenals hij, en haar huis.

'Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet.'[2]

Als ik u zou vragen welk gedeelte in het Boek van Mormon het meest gelezen wordt, vermoed ik dat u het verslag in 1 Nephi zou noemen, over Nephi, zijn broers, zijn vader en het gebod om de koperen platen bij Laban te halen. Dat komt misschien omdat we ons zo nu en dan voornemen om het Boek van Mormon opnieuw te lezen. En dan beginnen we meestal met 1 Nephi. In die passage komt prachtig de noodzaak tot uitdrukking dat we moeten bidden en vervolgens heengaan en doen. Nephi heeft gezegd: 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.'[3]

We herinneren ons het gebod. We herinneren ons de reactie. En we weten wat het resultaat was.

In onze tijd zijn er veel voorbeelden te vinden van mensen die bidden en vervolgens heengaan en doen. Ik wil het ontroerende verhaal vertellen van een goed gezin dat in de prachtige stad Perth in Australië woonde. In 1957, vier maanden voordat de Nieuw-Zeeland-tempel werd ingewijd, was Donald Cummings, de vader, president van het district in Perth. Hij, zijn vrouw en de kinderen waren vastbesloten om de inwijding van de tempel bij te wonen, hoewel ze weinig financiële middelen hadden. Ze begonnen te bidden, te werken en te sparen. Ze verkochten hun enige auto en spaarden iedere cent die ze konden. Maar een week voor hun geplande reis kwamen ze nog steeds tweehonderd pond tekort. Door twee onverwachte geschenken van honderd pond konden ze hun doel net op tijd bereiken. Omdat broeder Cummings geen vrij kon krijgen, besloot hij ontslag te nemen.

Ze reisden per trein over het Australische vasteland. In Sydney sloten ze zich bij andere leden aan die ook naar Nieuw-Zeeland onderweg waren. Broeder Cummings en zijn gezin bevonden zich onder de eerste Australiërs die zich in de Nieuw-Zeeland-tempel voor de doden lieten dopen. Ze bevonden zich onder de eersten uit het verre Perth die hun begiftiging ontvingen. Ze baden, ze bereidden zich voor en ze gingen.

Toen de familie Cummings in Perth terugkwam, vond broeder Cummings een betere baan. Toen ik hem negen jaar later als eerste president van de ring Perth riep, was hij nog steeds districtspresident.[4] Ik vind het opmerkelijk dat hij nu de eerste president van de Perthtempel is.

In het toneelstuk *Shenandoah* komen de volgende inspirerende woorden voor: 'Als we het niet proberen, dan doen we het ook niet; en als we het niet doen, waarom zijn we dan hier?'

Er zijn nu meer dan zestigduizend voltijdzendelingen die de Heer over de hele wereld dienen. Velen van hen wonen nu op afstand deze priesterschapsbijeenkomst van de algemene conferentie bij. Zij bidden en gaan. Zij vertrouwen op de Heer wat betreft het zendingsgebied waar ze werkzaam zullen zijn en ze vertrouwen op hun zendingspresident die hun een plaats in het zendingsgebied toewijst. Er staan twee van mijn lievelingspassages in de vele openbaringen over hun heilige roeping. Beide zijn in de Leer en Verbonden te vinden.

De eerste staat in afdeling 100. U zult zich herinneren dat Joseph Smith en Sidney Rigdon al een tijd bij hun gezin vandaan waren en zich zorgen begonnen te maken. De Heer openbaarde aan hen deze verzekering, die een troost voor alle zendelingen is: 'Voorwaar, aldus zegt de Here tot u: Mijn vrienden (...) met uw gezinnen is het wel, zij zijn in mijn handen, en Ik zal met hen doen, zoals Mij goeddunkt; want in Mij is alle macht.'[5]

De tweede staat in afdeling 84 van de Leer en Verbonden: 'En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen.'[6]

Het zendingswerk van Walter Krause uit Prenzlau (Duitsland) is inspirerend. Broeder Krause is nu 92 jaar oud en zijn toewijding aan de Heer is legendarisch. Als patriarch heeft hij meer dan duizend patriarchale zegens aan leden in verschillende delen van Europa gegeven.

Net als veel anderen was broeder Krause na de Tweede Wereldoorlog dakloos. Hij verbleef met zijn gezin in een vluchtelingenkamp in Cottbus, waar hij naar de kerk begon te gaan. Hem werd meteen gevraagd of hij de gemeente in Cottbus wilde leiden. Vier maanden later, in november 1945, het land nog in puin, kwam districtspresident Richard Ranglack bij broeder Krause en vroeg of hij over een zending wilde nadenken. Het antwoord van broeder Krause is een weerspiegeling van zijn toewijding aan de kerk. Hij zei: 'Daar hoef ik helemaal niet over na te denken. Als de Heer mij nodig heeft, zal ik gaan.'

Hij ging op 1 december 1945 op pad, met twintig Duitse marken in zijn zak en een stuk droog brood. Een van de leden had hem een winterjas gegeven, van een zoon die tijdens oorlog was gesneuveld. Een ander lid, een schoenmaker, had hem een paar schoenen gegeven. Hiermee, en met twee overhemden, twee zakdoeken en twee paar sokken, ging hij op zending.

Midden in de winter liep hij een keer van Prenzlau naar Kammin, een dorpje in Mecklenburg, waar 46 mensen de bijeenkomst bezochten. Hij kwam die avond in het donker aan, nadat hij zes uur lang over wegen, paden en geploegde velden had gelopen. Vlak voordat hij het dorp bereikte, liep hij over een vlak, wit gebied, dat goed begaanbaar was. Al snel kwam hij bij het huis aan van het lid waar hij die avond zou logeren.

De volgende ochtend stond de jachtopziener voor de deur van het lid. Hij vroeg: 'Hebt u een gast?'

'Ja', was het antwoord.

De jachtopziener zei: 'Dan moet je eens naar zijn voetsporen komen kijken.' Het grote, witte gebied waarop broeder Krause gelopen had, was een dichtgevroren meer. Enige tijd daarvoor had de jachtopziener een groot wak in het ijs gemaakt om te vissen. Door de wind was er sneeuw over het wak gewaaid zodat broeder Krause het gevaar niet kon zien. Zijn voetsporen liepen vlak langs de rand van het wak en recht op het huis van het lid af, zonder dat hij het in de gaten had. Door het gewicht van zijn rugzak en zijn rubberen laarzen was hij zeker verdronken als hij een stap dichter bij het onzichtbare wak was gestapt. Hij heeft later gezegd dat er nogal wat opwinding in het dorp door was ontstaan.[7]

Broeder Krause is zijn hele leven bezig geweest met bidden en gaan.

Als iemand denkt dat hij onbekwaam is of twijfelt aan zijn vermogen om een roeping van de priesterschap te aanvaarden, laat hij dan de volgend waarheid in gedachten houden: 'Bij God zijn alle dingen mogelijk.'[8]

Nog niet zo lang geleden hoorde ik dat James Womack, de patriarch van de ring Shreveport (Louisiana) was overleden. Hij was lang werkzaam geweest en hij was veel mensen tot zegen geweest. Jaren daarvoor had president Spencer W. Kimball aan president Gordon B. Hinckley, ouderling Bruce R. McConkie en mij verteld over een ervaring die hij had gehad met de roeping van een patriarch in de ring Shreveport (Louisiana). President Kimball beschreef dat hij met mensen had gesproken, had gezocht en gebeden om de wil van de Heer te leren kennen wat betreft de nieuwe patriarch. Om de een of andere reden was geen van de aanbevolen kandidaten de juiste persoon.

De dag verliep; en de avondbijeenkomsten begonnen. Plotseling sprak president Kimball de ringpresident aan en vroeg wie die man was die bijna achterin het voorste gedeelte van de kapel zat. De ringpresident antwoordde dat het James Womack was. President Kimball zei: 'Dat is de man die de Heer heeft uitgekozen om uw ringpatriarch te worden. Misschien dat u hem na de bijeenkomst naar de hogeraadskamer kunt laten komen zodat ik met hem kan praten.'

De ringpresident, Charles Cagle, was verbaasd, want James Womack was nou niet een typische broeder.

Hij was in de Tweede Wereldoorlog ernstig gewond geraakt. Hij had beide handen en een deel van een arm verloren. Hij was bijna blind en slechthorend. Niemand had hem op de universiteit willen toelaten om rechten te studeren, maar uiteindelijk was hij als derde van zijn klas afgestudeerd aan de Louisiana State University.

Toen president Kimball die avond met broeder Womack sprak, en hem vertelde dat de Heer hem had uitgekozen om patriarch te worden, was het even helemaal stil in de kamer. Toen zei broeder Womack: 'Broeder Kimball, volgens mij moet een patriarch zijn handen op het hoofd plaatsen van de persoon die een patriarchale zegen krijgt. Zoals u kunt zien, heb ik geen handen om op iemands hoofd te leggen.'

Broeder Kimball vroeg broeder Womack op zijn vriendelijke en geduldige wijze om achter de stoel van broeder Kimball te gaan staan. Toen zei hij: 'Broeder Womack, leun nu maar naar voren en probeer met de stompjes van uw armen de bovenkant van mijn hoofd aan te raken.' Tot grote vreugde van broeder Womack kon hij het hoofd van broeder Kimball aanraken, en riep hij uit: 'Ik kan erbij! Ik kan erbij!'

'Natuurlijk kunt u dat', antwoordde broeder Kimball. 'En als u dat bij mij kunt, kunt u dat bij iedereen die u een zegen geeft. Ik ben waarschijnlijk het kleinste van iedereen die ooit voor u komt te zitten.'

President Kimball vertelde dat toen de naam van James Wormack tijdens de ringconferentie werd voorgesteld, 'de handen van de leden omhoog schoten in een enthousiaste blijk van instemming.'

Het woord van de Heer aan de profeet Samuël in de tijd dat David aangewezen werd als toekomstige koning van Israël, is gedenkwaardig: 'De mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan.'[9]

Broeders, ongeacht onze roeping of angsten, moeten wij bidden, heengaan en doen. Ook mogen wij de woorden van de Meester, de Heer, Jezus Christus, niet vergeten. Hij heeft beloofd: 'Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.'[10]

In de brief van Jakobus krijgen wij het advies: 'Weest daders des woord en niet alleen hoorders: dan zoudt gij uzelf misleiden.'[11]

Laten wij, als machtige groep priesterschapsdragers, daders des woords zijn en niet alleen hoorders. Laten wij bidden, en dan heengaan en doen.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

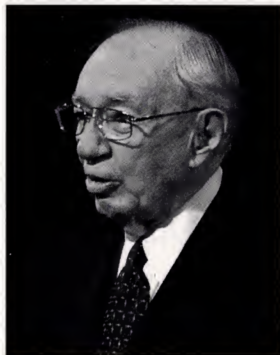
NOTEN

1. Spreuken 3:5–6.
2. 1 Koningen 17:9–11, 13–16. Zie ook vers 12.
3. 1 Nephi 3:7.
4. Zie Richard J. Marshall, 'Saga of Sacrifice', *Ensign*, augustus 1974, blz. 66–67.
5. LV 100:1.
6. LV 84:88.
7. Zie Garold N. Davis and Norma S. Davis, 'Behind the Iron Curtain: Recollections of Latter-day Saints in East Germany, 1945–1989', *Brigham Young University Studies* 35, nr. 1 (1995), blz. 54–55.
8. Matteüs 19:26.
9. 1 Samuël 16:7.
10. Matteüs 28:20.
11. Jakobus 1:22.

De uitoefening van het priesterschap waardig

President Gordon B. Hinckley

'Ons openbare gedrag moet onbesproken zijn. Ons gedrag thuis is zelfs nog belangrijker. Het moet minimaal de norm van de Heer halen, of die zelfs overschrijden.'

Geliefde broeders, wat is het een groot vreugde en ook een zorgelijke taak om u toe te spreken. Wat zijn wij een fantastische broederschap, wij die dit waardevolle, magnifieke priesterschap dragen. Het komt van God, onze eeuwige Vader, die in deze heerlijke bedeling samen met zijn geliefde Zoon opnieuw uit de hemelen heeft gesproken. Zij hebben hun bevoegde dienstknechten gestuurd om dit goddelijke gezag aan de mens te verlenen.

Goed gedrag wordt de norm die bepaalt of men deze heilige macht mag ontvangen en uitoefenen. En daar wil ik het vanavond over hebben.

Ik begin met u voor te lezen uit Leer en Verbonden 121.

'De rechten van het priesterschap [zijn] onafscheidelijk met de machten des hemels verbonden en (...) de machten des hemels [kunnen] niet bestuurd noch aangewend [...] worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.

'Dat ze op ons kunnen worden bevestigd, is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, of onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer deze Zich heeft teruggetrokken — vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man' (LV 121:36–37).

Dat is het ondubbelzinnige woord van de Heer aangaande zijn goddelijke gezag. Wat geeft dat ieder van ons een grote verplichting. Wij die het priesterschap van God dragen, moeten boven het wereldse staan. Wij moeten zelfdiscipline hebben. Wij kunnen geen eigendunk hebben, maar we kunnen en moeten fatsoenlijke, eerzame mensen zijn.

Ons openbare gedrag moet onbesproken zijn. Ons gedrag thuis is zelfs nog belangrijker. Het moet minimaal de norm van de Heer halen, of die zelfs overschrijden. Wij kunnen ons niet overgeven aan zonde, laat staan dat we proberen onze zonden te bedekken. Wij kunnen onze hoogmoed niet bevredigen. Wij kunnen geen deel hebben aan ijdele, ongerechtigde ambitie. Wij kunnen in geen enkele mate van ongerechtigheid heerschappij of dwang uitoefenen op onze vrouw en kinderen, of op anderen.

Als we slechts één van die dingen doen, onttrekken de machten van de hemel zich aan ons. De Geest van de Heer wordt bedroefd. De macht van ons priesterschap wordt tenietgedaan. We raken het gezag ervan kwijt.

Onze levenswijze, wat wij zeggen, ons dagelijkse gedrag heeft zijn uitwerking op onze doeltreffendheid als man of jongen die het priesterschap draagt.

In ons vijfde geloofsartikel staat: 'Wij geloven dat men om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten.'

Maar zelfs al leggen zij die daartoe het gezag bezitten de handen op ons hoofd en worden wij geordend, wij kunnen door ons gedrag elk recht om dit goddelijke gezag uit te oefenen tenietdoen en verliezen.

In afdeling 121 staat verder: 'Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

'Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen' (LV 121:41–42).

Welnu, broeders, dat zijn de grenzen waarbinnen dit priesterschap tot uiting moet komen. Het is niet zoals een mantel die we naar believen aan- of uitdoen. Het is, als we het in rechtschapenheid uitoefenen, zoals ons lichaamsweefsel, dat te allen tijde en onder alle omstandigheden deel van ons uitmaakt.

En daarom zeg ik tegen jullie,

jongemannen die het Aäronisch priesterschap dragen, dat jullie die macht op je bevestigd hebben gekregen die de sleutels tot de bediening van engelen inhoudt. Denk daar maar eens over na.

Je kunt je niet veroorloven om ook maar iets te doen waardoor er een sluier tussen jou en de bediening van engelen voor jouw welzijn zou komen.

Je kunt niet in enig opzicht onzedelijk zijn. Je kunt niet oneerlijk zijn. Je kunt niet bedriegen of liegen, je kunt niet de naam van God ijdel gebruiken of ruwe taal gebruiken en toch nog het recht houden op de bediening van engelen.

Ik wil niet dat je vol eigendunk bent. Ik wil dat je mannelijk, levendig, sterk en gelukkig bent. Tot hen die van sport houden, wil ik zeggen dat ik wil dat je een goed sportman bent en ernaar streeft om een kampioen te worden. Maar daarbij hoef je je niet slecht te gedragen, te vloeken of onfatsoenlijke taal te gebruiken.

Tot jullie, jongemannen die uitzien naar een zending, wil ik zeggen: bevlek je leven niet met iets dat twijfel zou opleveren over de vraag of je waardig bent om erop uit te gaan als dienstknecht van de Heer.

Je moet niet, en je kunt niet, onder wat voor omstandigheden dan ook, iets doen wat de goddelijke macht in gevaar brengt die je draagt als geordende bedienaar van het evangelie.

Bij wijze van waarschuwing vooraf hebben het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen de volgende verklaring opgesteld die tot jou gericht is:

'Van een zendeling wordt verwacht dat hij zich houdt aan de hoogste gedragsnormen, met inbegrip van strikte naleving van de wet van kuisheid (...).

'U behoort nooit alleen te zijn met iemand anders, man of vrouw, volwassene of kind [behalve uw toegewezen collega].

'Zelfs als een zendeling ten onrechte wordt beschuldigd, kan dat vele maanden aan onderzoek in beslag nemen en resulteren in onderbreking of beëindiging van de zending. Bescherm uzelf tegen dergelijke beschuldigingen door u nooit af te zonderen van uw collega, zelfs niet bij mensen thuis.' (Verklaring van het Eerste Presidium inzake gedrag van zendelingen, 22 maart 2002.)

Je hoeft je niet druk te maken om deze dingen als je je altijd aan de zendingsregels houdt. Als je dat doet, dan heb je een geweldige ervaring en keer je met eer terug naar hen die van je houden, zonder dat er enige smet of verdenking op je rust, of je iets te betreuren hebt.

En als je eenmaal thuis bent, vergeet dan nooit dat je nog steeds ouderling bent in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Je gaat dan op zoek naar een eeuwige metgezellin. Je zult in het huis des Heren willen trouwen. Er zou voor jou geen enkel alternatief voor moeten zijn. Pas op, anders kom je niet meer in aanmerking om daar te trouwen. Heb een fijne tijd. Maar houd je verkering binnen de grenzen van een strenge zelfdiscipline.

Leden van de Zeventig zingen tijdens een conferentiebijeenkomst.

De Heer heeft een gebod en een belofte gegeven. Hij heeft gezegd: 'Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren.' En daarop volgt de belofte dat 'uw vertrouwen in het nabijzijn van God sterk [zal] worden, en [...] de Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn' (LV 121:45–46).

De vrouw die je kiest, is je gelijke. Paulus heeft gezegd: 'In de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw' (1 Korintiërs 11:11).

In het partnerschap van het huwelijk is niemand inferieur of superieur. De vrouw gaat niet voor de man, en de man gaat niet voor de vrouw. Ze staan zij aan zij als zoon en dochter van God, die op een eeuwige reis zijn.

Zij is niet je dienstmaagd, je bezit, noch iets soortgelijks.

Wat is het tragisch en afschuwelijk als iemand zijn vrouw mishandelt. Elke man in deze kerk die zijn vrouw mishandelt, haar vernedert, haar beledigt, onrechtvaardige heerschappij over haar uitoefent, is niet waardig om het priesterschap te dragen. Ook al is hij geordend, de hemelen zullen zich terugtrekken, de Geest van de Heer wordt bedroefd, en het is gedaan met het priesterschapsgezag van die man.

Geen man die dit doet, mag een tempelaanbeveling krijgen.

Het spijt mij dat ik moet zeggen dat ik teveel zie van dit nare verschijnsel. Er zijn mannen die hun vrouw slaan en afbekken, haar zowel verbaal als fysiek mishandelen. Wat een drama, als een man de moeder van zijn kinderen vernedert.

Het is waar dat er ook vrouwen zijn die hun man mishandelen. Maar vanavond spreek ik niet tot hen. Ik spreek tot de mannen van deze kerk, mannen aan wie de Almachtige zijn heilig priesterschap heeft verleend.

Broeders, als er onder mijn gehoor mannen zijn die zich schuldig maken aan dergelijk gedrag, dan roep ik u tot bekering. Ga op uw knieën en vraag de Heer om vergeving. Bid Hem om de kracht om uw tong en uw harde hand in bedwang te houden. Vraag ook uw vrouw en uw kinderen om vergeving. President McKay zei altijd graag: 'Geen enkel ander succes weegt op tegen falen in het gezin.' (Citaat van J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, [1924], blz. 42; Conference Report, april 1935, blz. 116.) En president Lee heeft gezegd: 'Het belangrijkste werk dat u ooit voor de Heer zult doen, is het werk dat u binnen de muren van uw eigen huis verricht.' (Harold B. Lee, *Doing the Right Things for the Right Reasons*, Brigham Young University Speeches of the Year, 19 april 1961, blz. 5.)

Ik ben ervan overtuigd dat als wij voor de rechterstoel van God staan er weinig gezegd zal worden over de rijkdom die we in het leven vergaard hebben, of de eer die we gekregen hebben. Maar er zullen diepgaande vragen zijn over onze huiselijke relaties. En ik ben ervan overtuigd dat alleen zij die hun hele leven liefde, respect en waardering hebben getoond voor hun partner en kinderen van onze eeuwige Rechter de volgende woorden zullen horen: 'Wél gedaan, gij goede en getrouw slaaf (...), ga in tot het feest van uw heer.' (Matteüs 25:21.)

Ik noem ook een andere vorm van mishandeling. Mishandeling van bejaarden. Ik geloof niet dat het erg veel voorkomt onder ons. Ik hoop van niet. Ik bid van niet.

Ik geloof dat bijna al onze mensen zich aan het gebod van weleer houden: 'Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal' (Exodus 20:12).

Maar hoe tragisch, hoe afschuwelijk is mishandeling van bejaarden.

We leven steeds langer dankzij het wonder van de moderne wetenschap en de medische wereld. Maar met de hoge leeftijd verminderen de fysieke vermogens en soms ook de mentale vermogens. Ik heb al eerder gezegd dat ik ontdekt heb dat er veel lood schuilgaat onder de bovenlaag van de gouden jaren. Ik ben bijzonder dankbaar voor de liefde en zorg die onze kinderen voor hun vader en moeder hebben. Het is zo mooi om te zien dat een zoon of dochter echt moeite doet om een bejaarde ouder vriendelijk en welwillend te helpen.

Nu wil ik ook nog een andere vorm van mishandeling noemen die erg veel aandacht heeft gekregen in de media. Het is het verachtelijke, kwaadaardige misbruik van kinderen door volwassenen, meestal mannen. Dat misbruik is niet nieuw. Er zijn aanwijzingen dat het al een eeuwenoud kwaad is. Het is uiterst verachtelijk, tragisch en verschrikkelijk. Het spijt mij te moeten zeggen dat we dit monsterlijke kwaad in zeer beperkte mate ook onder ons hebben aangetroffen. Het is iets dat niet aanvaard of getolereerd kan worden. De Heer zelf heeft gezegd: 'Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee' (Matteüs 18:6).

Dat is erg sterke taal van de Vredevorst, de Zoon van God.

Ik citeer uit het *Handboek kerkbestuur*: 'Het standpunt van de kerk is dat mishandeling in welke vorm dan ook niet kan worden getolereerd. [Op] wie [zich schuldig maken aan mishandeling] is de kerkelijke discipline van toepassing. Zij kunnen geen kerkfunctie vervullen en krijgen geen tempelaanbeveling. Zelfs als iemand die kerkelijke discipline is opgelegd voor het seksueel of lichamelijk mishandelen van een kind, zijn status als goed lid weer terugkrijgt of weer door de doop wordt opgenomen in de kerk, moeten leiders hem in geen enkele functie roepen waarin hij met jongeren of kinderen werkt, tenzij het Eerste Presidium toestemming geeft voor het verwijderen van de notitie op de lidmaatschapskaart.

'In geval van mishandeling is het de eerste taak van de kerk hulp te bieden aan wie is mishandeld en bescherming te bieden aan mogelijke andere slachtoffers.' (*Handboek kerkbestuur: ringpresidiums en bisschappen* [1998], blz. 157–158.)

We hebben al heel lang aan dit probleem gewerkt. We hebben bisschoppen, ringpresidenten en anderen

aangespoord om slachtoffers de helpende hand toe te steken, ze te troosten, sterken en ze te laten weten dat wat er gebeurd is, verkeerd was, dat die ervaring niet hun schuld was, en dat het nooit meer hoeft te gebeuren.

We hebben publicaties uitgegeven, een telefoonnummer opengesteld waar kerkfunctionarissen om raad kunnen vragen voor de afhandeling van dergelijke gevallen, en we hebben door middel van LDS Family Services professionele hulp geboden.

Deze daden zijn vaak misdadig van aard. Ze zijn strafbaar volgens de wet. Professionele consulenten, waaronder advocaten en maatschappelijk werkers, zijn beschikbaar via de hulplijn om bisschoppen en ringpresidenten te adviseren in hun verplichtingen in deze. Leiders in andere landen moeten hun gebiedspresident bellen.

Het werk van de kerk is een heilswerk. Daar wil ik de nadruk op leggen. Het is een werk om zielen te redden. Wij willen zowel het slachtoffer als de overtreder helpen. Ons hart gaat uit naar het slachtoffer, en wij moeten echt iets doen om hem of haar te helpen. Ons hart gaat uit naar de overtreder, maar we kunnen de zonde waaraan hij schuldig kan zijn niet tolereren. Op een overtreding staat een straf. De burgerlijke wet zal zijn werk doen. En de kerk zal haar werk doen, wat vaak resulteert in excommunicatie. Dit is zowel een gevoelige als een ernstige zaak.

Niettemin zien we in, en dat moeten we altijd inzien, dat als de prijs is betaald en aan de eisen der gerechtigheid is voldaan, er een behulpzame, vriendelijke hand moet zijn om te helpen. Er kunnen nog beperkingen zijn, maar er zal ook medeleven zijn.

Nu, broeders, ik heb vanavond misschien wat negatief geklonken. Dat wil ik niet. Maar ik wil wél een stem van waarschuwing laten horen aan de priesterschap van deze kerk in de hele wereld.

God heeft ons allen een kostbare, fantastische gave verleend. Die omvat het gezag om de kerk te besturen, de aangelegenheden ervan te regelen, met gezag in de naam van de Heer Jezus Christus te spreken, als zijn toegewijde dienstknechten op te treden, de zieken te zalven, onze gezinsleden en vele anderen te zegenen. Het is een leidraad voor ons leven. In zijn volheid strekt zijn gezag zich uit tot achter de sluier des doods, tot in de eeuwigheid die voor ons ligt.

Niets in deze wereld kan ermee vergeleken worden. Bescherm het, koester het, heb het lief, leef ernaar.

'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken' (Matteüs 5:16). Dat is mijn nederig gebed, waarbij ik mijn zegen over u uitspreek en u mijn liefde betuig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

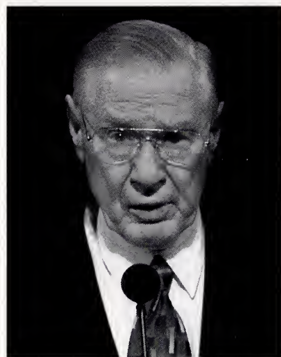

Zondagmorgenbijeenkomst
7 april 2002

De reddingslijn van het gebed

President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Allemaal kampen we met problemen die we niet kunnen oplossen en met zwakheden die we niet kunnen overwinnen zonder in gebed een hogere krachtbron aan te boren.'

Op deze ochtend getuig ik van het belang van het gebed. Onze Schepper benaderen door middel van onze Heiland is absoluut een van de grootste voorrechten en zegeningen in ons leven. Door talloze eigen ervaringen heb ik de kracht van het gebed ontdekt. Geen enkel aards gezag kan ons verhinderen onze Schepper te benaderen. Er kan nooit een mechanisch of elektronisch defect optreden als we bidden. We worden niet beperkt in het aantal of de duur van onze dagelijkse gebeden. Het aantal noden waarvoor we in elk gebed kunnen bidden, is onbeperkt. We hoeven niet via een secretaris een afspraak te maken om de troon van goedertierenheid te bereiken. Hij is altijd en overal bereikbaar.

Toen God de mens op aarde plaatste, werd gebed de reddingslijn tussen de mensheid en God. Zo begonnen de mensen in Adams tijd 'de naam des Heren aan te roepen.'[1] Sindsdien heeft het gebed voorzien in een heel belangrijke behoefte van de mens. Allemaal kampen we met problemen die we niet kunnen oplossen en met zwakheden die we niet kunnen overwinnen zonder in gebed een hogere krachtbron aan te boren. Die bron is de God van de hemel tot wie we bidden in de naam van Jezus Christus.[2] Als we bidden, moeten we eraan denken dat onze Vader in de hemel alle kennis, begrip, liefde en mededogen bezit.

Wat is een gebed? De Heiland heeft ons in het Onzevader een voorbeeld gegeven toen Hij bad: 'Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd.

'Uw Koninkrijk kome; uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op aarde.

'Geef ons heden ons dagelijks brood;

'en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.

'En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. [Want uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.'[3]

Ten eerste is gebed de nederige erkenning dat God onze Vader is en dat de Heer Jezus Christus onze Heiland en Verlosser is. Ten tweede bekennen we oprecht onze zonden en overtredingen, en we vragen om vergeving. Ten derde erkennen we dat we hulp nodig hebben waarin we zelf niet kunnen voorzien. Ten vierde is het een gelegenheid om uiting te geven aan onze dankbaarheid jegens onze Schepper. Het is belangrijk om vaak te zeggen: 'Wij danken U.' 'Wij zijn u erkentelijk.' 'Wij zijn U dankbaar.' Ten vijfde is het een voorrecht om de Godheid om bepaalde zegeningen te vragen.

We bidden veel op onze knieën. In de hof van Getsemane bad de Heiland knielend tot de Vader.[4] Maar stille, gemeende gebeden bereiken de hemel ook. Wij zingen: 'Wat is 't gebed? D'oprechte wens.'[5] Oprechte gebeden komen uit het hart. Inderdaad, de oprechtheid vereist dat we in ons gebed uiting geven aan de gemeende gevoelens van ons hart en geen lege herhalingen gebruiken of bidden met groot vertoon zoals die welke de Heiland verwierp in de gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar.[6] Onze gebeden worden dan werkelijk 'gezang des harten' en 'een gebed'[7] dat niet alleen God bereikt maar ook het hart van anderen raakt.

Jeremia raadt ons aan om met hart en ziel te bidden.[8] Enos vertelde hoe zijn ziel hongerde en dat hij de hele dag had gebeden.[9] Gebeden variëren in intensiteit. Zelfs de Heiland 'bad des te vuriger' in zijn zielenstrijd.[10] Soms zijn het eenvoudige uitingen van dankbaarheid en verzoeken om het behoud van zegeningen voor onze dierbaren en onszelf. Maar in momenten van hevige pijn of nood kan er meer nodig zijn dan alleen maar vragen. De Heer heeft gezegd: 'Gij hebt verondersteld dat Ik het u zou geven als gij u er verder niet over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.'[11] Zegeningen waar we in ons

De Salt Lake-tempel, gezien vanaf het kantoorgebouw van de kerk.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

April 2002

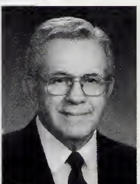
HET EERSTE PRESIDIUM

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever

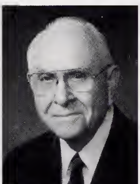

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Tweede raadgever

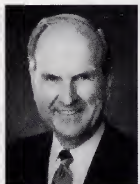
HET QUORUM DER TWAALF APOSTELEN

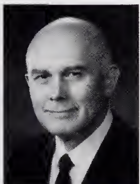

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

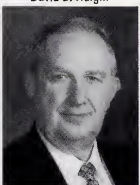

Neal A. Maxwell

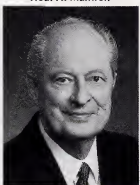

Russell M. Nelson

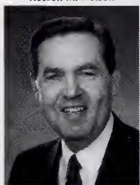

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

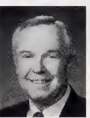
HET PRESIDIUM DER ZEVENTIG

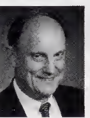

Earl C. Tingey

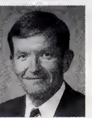

D. Todd Christofferson

David E. Sorensen

Ben B. Banks

Dennis B. Neuenschwander

Charles Didier

Cecil O. Samuelson jr.

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

Angel Abreo

Carlos H. Amado

Neil L. Andersen

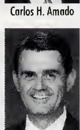

Merrill J. Bateman

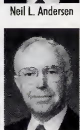

William R. Bradford

Monte J. Brough

Sheldon F. Child

L. Whitney Clayton

Gary J. Coleman

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

Christoffel Golden Jr.

Walter F. González

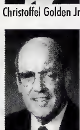

John H. Groberg

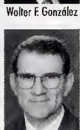

Bruce C. Hafen

Donald L. Hallstrom

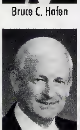

F. Melvin Hammond

Harold G. Hillam

F. Burton Howard

Jay E. Jensen

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

W. Rolfe Kerr

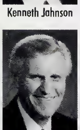

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

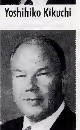

John M. Madsen

Richard J. Maynes

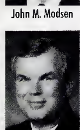

Lynn A. Mickelsen

Glenn L. Pace

Carl B. Pratt

Ronald A. Rasband

Lynn G. Robbins

Steven E. Snow

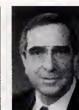

Dieter F. Uchtdorf

Francisco J. Viñas

Lance B. Wickman

W. Craig Zwick

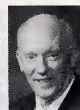
HET TWEEDE QUORUM DER ZEVENTIG

Richard D. Allred

Athos M. Amorim

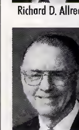

E. Ray Bateman

L. Edward Brown

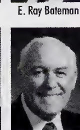

Douglas L. Callister

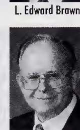

Val R. Christensen

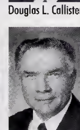

Darwin B. Christenson

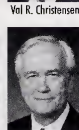

Keith Crockett

Adhemar Damiani

Duane B. Gerrard

H. Aldridge Gillespie

Ronald T. Halverson

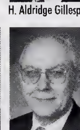

Keith K. Hilbig

J. Kent Jolley

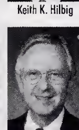

Gerald N. Lund

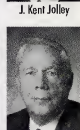

Dale E. Miller

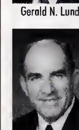

Earl M. Monson

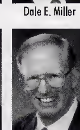

Merrill C. Oaks

Robert C. Oaks

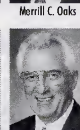

Robert F. Orton

Stephen B. Oveson

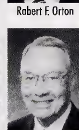

Wayne S. Peterson

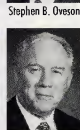

Bruce D. Porter

H. Bryan Richards

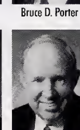

Ned B. Roueché

R. Conrad Schultz

Dennis E. Simmons

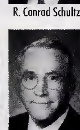

Donald L. Staheli

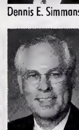

Robert R. Steuer

David R. Stone

H. Bruce Stucki

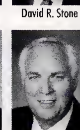

Jerald L. Taylor

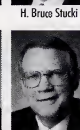

D. Lee Tobler

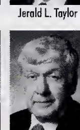

William R. Walker

Gordon T. Watts

Stephen A. West

Robert J. Whetten

Richard H. Winkel

Robert S. Wood

H. Ross Workman

DE PRESIDERENDE BISSCHAP

Richard C. Edgley
Eerste raadgever

H. David Burton
Presiderende bisschop

Keith B. McMullin
Tweede raadgever

De middagzon werpt lange schaduwen in de ruimte hal waarop de plaza-ingangen van het Conferentiecentrum uitkomen.

Een groothoekbeeld toont het Conferentiecentrum vanaf de zuidwestelijke hoek van het buitenplein.

gebed om vragen, vereisen soms werk, inspanning en ijver van onze kant.

Zo is het bijvoorbeeld soms goed om te vasten als duidelijk bewijs van onze oprechtheid. Alma getuige tot het volk van Zarahemla: 'Ik heb vele dagen gevast en gebeden, opdat ik deze dingen zelf mocht weten. 'Nu weet ik zelf dat ze waar zijn; want de Here God heeft ze door zijn Heilige Geest aan mij geopenbaard.'[12] Als we vasten, verootmoedigen we ons,[13] waardoor we ons beter afstemmen op God en zijn heilige doeleinden.

We hebben het voorrecht dagelijks te mogen bidden over onze kleine en grote zorgen. Denk aan de woorden van Amulek die ons aanspoorde om op het veld te bidden voor onze kudde; thuis over ons gezin, 's morgens, 's middags en 's avonds; te bidden tegen de kracht van onze vijanden en de duivel; Hem aan te roepen over onze oogst; binnenskamers en in de wildernis onze ziel uit te storten. Wanneer we God niet hardop aanroepen, moeten we voortdurend een gebed tot Hem in ons hart hebben.[14]

Amuleks raad kan in onze tijd vorm krijgen in het innige gebed van een echtgenote: 'Zegen Jason en bescherm hem nu hij ons land dient in deze oorlog.' Het gebed van een moeder: 'Zegen alstublieft mijn lieve Jeanet dat ze de juiste keuzen maakt.' Het gebed van een vader: 'Hemelse Vader, zegen Jan op zijn zending, dat er deuren voor hem open zullen gaan, dat hij de oprechten van hart zal vinden.' Het gebrabbelde, eenvoudige gebed van een kind: 'Dat ik vandaag niet stout ben' of 'dat iedereen genoeg te eten heeft' of 'dat mammie gauw beter wordt.' Dat zijn gebeden die weerklinken in de eeuwige woningen hierboven. God kent onze behoeften beter dan wij ze kunnen verwoorden,[15] maar Hij wil dat we Hem in geloof vragen om zegeningen, veiligheid en troost.

Ik heb al eerder verteld over een persoonlijke ervaring in de Tweede Wereldoorlog. Ik haast me te zeggen dat ik geen held was. Maar ik deed mijn plicht. Ik heb het doorstaan en overleefd. Ik werd geplaatst op een

Engels libertyschip dat van San Francisco naar Suez voer. Ik was 83 opeenvolgende dagen op dat schip, met uitzondering van een kort oponthoud in Auckland (Nieuw-Zeeland). Aan boord was ik het enige lid van onze kerk. Op zondag ging ik alleen naar de boeg van het schip met mijn Schriften en mijn lofzangenbundel. Terwijl de wind om mijn oren gierde, las ik in de Schriften en zong ik helemaal alleen. Ik probeerde het niet met de Heer op een akkoordje te gooien, maar ik bad wel vurig dat ik, als ik de oorlog zou overleven en naar mijn vrouw en kinderen kon terugkeren, oprecht zou proberen trouw te blijven aan mijn heilige doopverbonden, aan de eed en het verbond van het priesterschap en aan mijn tempelgeloften.

Onderdeel van onze opdracht was om met ons vrachtscheepje een grote, uitgebrande olietanker naar Auckland (Nieuw-Zeeland) te slepen. De tanker had geen aandrijving en lag hulpeloos slingerend in de oceaan. Hoewel we ze niet zagen, wisten we dat er vlakbij vijandelijke onderzeeërs op de loer lagen. Terwijl we dat schip sleepten, kwamen we terecht in een hevige storm waardoor, naar we later hoorden, veel schepen zonken. Door het gewicht

van het gesleepte schip hadden we niet genoeg kracht voor de enorme golven vóór ons, en lag ons schip slingerend in het golfdal van de ziedende zee. Het kraakte en kreunde en rolde van de ene kant op de andere, waarbij het bijna kapseisde. Natuurlijk bad ik, en ik veronderstel dat anderen dat ook deden. Na verloop van tijd trok de storm weg. Ik ben dankbaar voor de steun en de troost die ik toen en op andere gevaarlijke momenten door mijn gebed ontving.

De Heiland heeft gezegd: 'Bidt in uw gezinnen altijd in mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend.'[16] In onze tijd vraagt de kerk ons dringend om elke avond en ochtend gezinsgebed te houden.

Ik heb eens gehoord van een jeugdwerkleerkracht die een jongetje vroeg of hij elke avond bad.

'Ja', antwoordde hij.

'En 's morgens ook?' vroeg de jeugdwerkleerkracht.

'Nee', antwoordde de jongen. 'Overdag ben ik niet bang.'[17]

Angst voor het donker mag niet onze enige reden zijn om te bidden — 's morgens of 's avonds.

Gezinsgebed is een machtig en krachtig middel. Tijdens de donkere dagen van de Tweede Wereldoorlog viel er een bom van vijfhonderd pond naast het huisje van broeder Patey, een jonge vader in Liverpool (Engeland), maar de bom explodeerde niet. Zijn vrouw was gestorven, daarom zorgde hij alleen voor zijn vijf kinderen. Hij riep ze op dat angstige moment bij elkaar voor een gezinsgebed. Zij 'baden allemaal (...) vurig mee en toen ze klaar waren, zeiden de kinderen: "Pappie, het komt goed. We zijn vanavond veilig in ons huis."

'En dus gingen ze naar bed, stel je voor, met die vreselijke bom vlak naast de deur, half in de grond verzonken. Als hij geëxplodeerd was, had hij misschien wel veertig of vijftig huizen vernield en twee- of driehonderd mensen gedood. (. . .)

'De volgende morgen (...) werd de hele buurt voor 48 uur ontruimd en werd de bom uiteindelijk verwijderd.

'Op de terugweg vroeg broeder Patey aan de voorman van de explosievenopruimingsdienst: "Wat hebben jullie gevonden?"

'"Meneer Patey, we kwamen bij de bom naast uw huis en merkten dat hij elk moment kon exploderen. Er mankeerde niets aan. We vragen ons af waarom hij niet is afgegaan".'[18] Er gebeuren wonderbaarlijke dingen als gezinsleden samen bidden.

De Heiland heeft gezegd dat we moeten bidden voor wie ons 'smadelijk behandelen'.[19] Dat beginsel wordt in onze gebeden vaak over het hoofd gezien. De profeet Joseph Smith heeft dat goed begrepen. Zijn gebeden waren vurig, zijn motieven zuiver, en hij ontving regelmatig zegeningen van de hemel.

Daniel Tyler, een kennis van de profeet, herinnerde zich een belangrijke gebeurtenis: 'Toen William Smith en anderen in Kirtland tegen de profeet in opstand kwamen, woonde ik een bijeenkomst bij (...) die door Joseph gepresideerd werd. Toen ik even vóór het begin van [de] bijeenkomst de school binnenkwam en de man van God aankeek, zag ik zijn verdrietige gelaat en er druppelden tranen over zijn wangen. (...) Even later zongen ze een lofzang, en hij opende de bijeenkomst met een gebed. Hij stond niet met zijn gezicht naar de mensen, maar draaide zich om en knielde neer, met zijn gezicht naar de muur. Ik neem aan dat hij dat deed om zijn verdriet en zijn tranen te verbergen.

'Ik had mannen en vrouwen horen bidden — vooral de eerstgenoemden — van de meest onwetende, zowel wat betreft hun opleiding als hun intelligentie, tot de geleerdste en de welbespraaktste, maar nooit eerder had ik een man zijn Maker horen aanspreken alsof Hij daar aanwezig was en als een zorgzame vader wilde luisteren naar de zorgen van een plichtsgetrouw kind. Joseph was destijds ongeletterd, maar in dat gebed, dat grotendeels degenen betrof die hem ervan beschuldigden op een dwaalspoor te zijn geraakt en tot zonde te zijn vervallen, vroeg hij of de Heer hen wilde vergeven en hun ogen wilde openen opdat zij goed zouden zien — dat gebed toonde ons, naar mijn nederige mening, de hemelse wijsheid en welsprekendheid. Er was geen sprake van vertoon, geen verheffing van stem zoals bij enthousiasme het geval is, maar hij sprak gewoon, zoals iemand tegen een vriend zou spreken. Het leek mij toe dat ik, als de sluier zou worden weggenomen, de Heer zou kunnen zien staan voor de nederigste van al zijn dienstknechten die ik ooit had gezien. (...) Het was het meest weergaloze gebed dat ik ooit gehoord had.'[20]

Toen het uur van de dood en de opstanding van de Heiland naderde, sprak Hij zijn grootse, hogepriesterlijk gebed uit. Nadat Hij zijn apostelen bij de Vader had aanbevolen en voor hen had gebeden, bad Hij voor iedereen die door hun woord in Hem geloofden, en pleitte Hij bij de Vader voor ons allemaal. Hij bad dat we allemaal één konden zijn zoals Hij één is met de Vader, en dat de wereld zou geloven dat Hij door de Vader was gezonden.[21]

Er is nooit een indringender gebed uitgesproken dan door de Heiland zelf in de hof van Getsemane. Hij liet zijn apostelen achter, knielde en bad: 'Vader, indien Gij wilt, neem deze

beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede.'[22] We zouden, als belangrijk onderdeel van al onze gebeden, het voorbeeld van dat gebed in Getsemane kunnen volgen: 'Niet mijn wil, maar de uwe geschiede.' Daardoor tonen we dan onze toewijding en onze onderwerping aan de belangrijke doelen van de Heer in ons leven. Zoals Hij zei: 'Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden.'[23] Wat zal het een heerlijke dag zijn voor ieder van ons als we bidden in het vertrouwen dat 'Hij, indien wij iets bidden naar zijn wil, ons verhoort.'[24]

Ik hoop oprecht dat we er in ons dagelijkse gebed aan denken te vragen of de Heer onze geliefde leider, president Gordon B. Hinckley, wil blijven zegenen. Niemand weet precies, zelfs zijn raadgevers niet, hoe zwaar zijn lasten wegen en hoe groot zijn verantwoordelijkheid is. Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

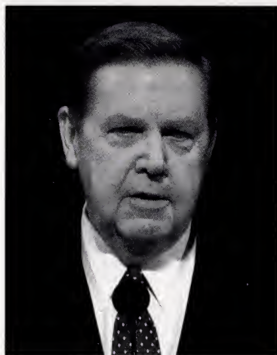
NOTEN

1. Genesis 4:26.
2. Zie 2 Nephi 32:93; 3 Nephi 20:31.
3. Matteüs 6:9–13.
4. Zie Lucas 22:41.
5. Lofzang 100.
6. Zie Lucas 18:10–14.
7. LV 25:12.
8. Zie Jeremia 29:13.
9. Zie Enos 1:4.
10. Lucas 22:44.
11. LV 9:7.
12. Alma 5:46.
13. Zie Psalmen 35:13.
14. Zie Alma 34:20–27.
15. Zie Matteüs 6:8.
16. 3 Nephi 18:21.
17. Aangepast overgenomen uit Tal D. Bonham, *The Treasury of Clean Church Jokes*, geciteerd in Cal and Rose Samra, redactie, *Holy Humor* (1997), blz. 23.
18. Andre K. Anastasiou, Conference Report, oktober 1946, blz. 26.
19. Lucas 6:28.
20. *Juvenile Instructor*, februari 1892, blz. 127–28.
21. Johannes 17:21.
22. Lucas 22:42.
23. Johannes 15:7.
24. 1 Johannes 5:14.

De andere verloren zoon

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Niemand van ons wordt door God minder gewaardeerd of gekoesterd dan een ander. Ik getuig dat Hij eenieder van ons liefheeft — onze onzekerheden, onze angsten, ons zelfbeeld, alles.'

Een van de gedenkwaardigste gelijkenissen die de Heiland ooit heeft verteld, is het verhaal van een dwaze, jonge broer die naar zijn vader ging, om zijn erfdeel vroeg en van huis ging om dat erfdeel 'in een leven van overdaad' te verkwisten.[1] Zijn geld en zijn vrienden verdwenen sneller dan hij voor mogelijk had gehouden — dat gebeurt altijd — en de dag van de afrekening volgde — zoals altijd. Uiteindelijk werd hij varkenshoeder. Hij had vreselijke honger. Hij kon niet in zijn onderhoud voorzien en was ontdaan van alle waardigheid. 'Hij begeerde zijn buik te vullen met de schillen, die de varkens aten.' Maar zelfs die vertroosting was hem niet vergund.

Maar dan vermeldt de Schrift hoopvol: 'Toen kwam hij tot zichzelf.' Hij besloot naar huis te gaan, in de hoop dat hij in ieder geval als dienstknecht in het huis van zijn vader geaccepteerd zou worden. Het tedere beeld van de ongeruste, loyale vader die zijn zoon tegemoet rent, hem om de hals valt en kust, is een van de ontroerendste en barmhartigste verhalen in de Schriften. Ieder kind van God dat al dan niet is afgedwaald, kan te weten komen hoe graag God wil dat wij in zijn beschermende armen terugkeren.

Maar als wij in beslag worden genomen door het verhaal van de jongste zoon, en niet opletten, kunnen we het verhaal van de oudste zoon missen. De Heiland begint zijn verhaal met 'iemand had *twee* zonen' — en daar had Hij aan toe kunnen voegen, 'die beiden verloren waren en naar huis moesten komen'.

De jongste zoon is teruggekeerd, er is een mantel om zijn schouders gehangen en er pronkt een ring aan zijn vinger, als de oudste zoon ten tonele verschijnt. Hij is plichtsgetrouw, hij heeft hard op het veld gewerkt en komt weer thuis. Het feit dat ze allebei, van zeer verschillende locaties, thuiskomen, is uitermate belangrijk in dit verhaal.

Als hij het huis nadert, hoort hij muziek en gelach.

'En hij riep een van knechts tot zich [hij had dus knechts in dienst] en vroeg, wat er te doen was.

'Deze [knecht] zeide tot hem: Uw broeder is gekomen en uw vader heeft het gemeste kalf laten slachten, omdat hij hem gezond en wel terug heeft.

'Maar [de oudste broer] werd boos en wilde niet naar binnen gaan. Toen kwam zijn vader naar buiten en drong bij hem aan.'

U weet waar zij toen over spraken. Natuurlijk wordt de pijn van deze vader over de zoon die van huis was weggelopen en bij de varkens had gewoond, vergroot door het besef dat zijn oudere, wijzere broer, de held uit de kinderjaren van zijn jongere broer, want dat zijn oudere broers nu eenmaal, boos wordt omdat zijn broer is thuisgekomen.

Nee. Dat moet ik anders zeggen. Deze zoon is niet zozeer boos omdat de ander is thuisgekomen, maar omdat zijn ouders daar zo blij om zijn. Hij had het gevoel dat hij niet werd gewaardeerd. En door zijn zelfmedelijden vergeet deze plichtsgetrouwe zoon even — en hij is *bijzonder* plichtsgetrouw — dat hij nog nooit verdorvenheid, wanhoop, angst of zelfhaat heeft gekend. Hij vergeet zelfs dat elk kalf op de boerderij al van hem is, evenals alle kleding in de kast en elke ring in de la. Hij vergeet even dat zijn getrouwheid altijd beloond is en dat zal blijven.

Nee, hij die bijna alles heeft, en die dat door hard werken heeft verdiend, ontbeert die ene eigenschap waardoor hij de volledige man van de Heer wordt die hij bijna is. Hij heeft nog niet het medeleven, de barmhartigheid, de ruimdenkendheid van inzicht ontwikkeld om te beseffen dat *dit geen rivaal is die terugkeert*. Het is zijn broer. Zijn vader smeekt hem om in te zien dat zijn broer dood was en levend is geworden. Dat hij verloren was en gevonden is.

Deze jongste broer was een gevangene — een gevangene van zonde, van dwaasheid en van een varkensstal. Maar de oudste broer was ook in zekere mate ingesloten. Hij was nog niet in staat om uit zijn eigen gevangenis te ontsnappen. Hij werd achtervolgd door het groene monster van jaloezie.[2] Hij had ten onrechte het gevoel dat zijn vader hem over het hoofd zag en dat hij door zijn broer uit zijn recht werd ontzet. Hij was het slachtoffer van vermeende smaad. Hij is te vergelijken met Tantalus uit de Griekse mythologie — hij staat tot aan zijn kin in het water, maar hij blijft dorstig. Degene die tot op heden uitermate gelukkig en tevreden met zijn rijkdom lijkt te zijn geweest, voelt zich plotseling zeer ongelukkig omdat iemand anders ook wat voorspoed heeft.

Wie fluistert ons zo subtiel in het oor dat een geschenk aan een ander op de een of andere manier afdoet aan de zegeningen die wij hebben ontvangen? Wie geeft ons het gevoel dat als God glimlachend op een ander neerkijkt, Hij ons vast afkeurend aanschouwt? U en ik weten wel wie dat doet — de vader van alle leugens.[3] Het is Lucifer, onze gezamenlijke vijand, die al eeuwenlang tegen iedereen roept: 'Geef mij uw eer!'[4]

Er wordt gezegd dat afgunst de zonde is die niemand graag belijdt. Maar hoe wijdverbreid die neiging kan zijn, komt tot uitdrukking in het oude Deense gezegde: 'Als afgunst een griep was, zou de hele wereld ziek zijn.' De predikant in de *Canterbury Tales* van Chaucer klaagt omdat zij zo verreikend is — zij kan alles verafschuwen, waaronder alle deugden en talenten, en zij kan door alles worden beledigd, waaronder alles wat goed en

vreugdevol is.[5] Als anderen in onze ogen groter worden, denken we dat wij daarom kleiner zijn. En helaas gedragen we ons soms ook zo.

Hoe kan dat gebeuren, vooral als we zo graag willen dat het niet gebeurt? Een van de redenen is volgens mij dat we iedere dag allerlei verlokkingen zien die ons wijsmaken dat alles wat we hebben niet genoeg is. Iemand of iets zegt voortdurend dat we mooier en rijker moeten worden, meer goedkeuring moeten krijgen en meer bewondering moeten afdwingen. Ons wordt wijsgemaakt dat we niet genoeg bezittingen vergaard hebben en niet vaak genoeg uitgaan. We worden overspoeld met boodschappen dat we op de *wereldse* weegschaal zijn gewogen en te licht zijn bevonden.[6] Soms lijkt het wel of we in een kamertje in een groot en ruim gebouw zijn opgesloten waar we op de televisie alleen naar een eeuwigdurende soap kunnen kijken met de titel 'IJdele verbeeldingen'.[7]

Maar dat is niet de weg van God. De vader in dit verhaal kwelt zijn kinderen niet. Hij vergelijkt ze niet genadeloos met de buren. Hij vergelijkt ze niet eens met elkaar. Zijn uitingen van medeleven ten opzichte van de ene zijn geen aanleiding om zijn liefde voor de andere te onttrekken of te verloochenen. Hij is uitermate royaal ten opzichte van beide zoons. En aan beide zoons betoont hij liefde. Ik geloof dat God bij ons is zoals mijn lieve vrouw Pat bij mij is als ik zing. Zij is een voortreffelijk musicus, een muzikaal genie; en ik kan geen noot zingen. En toch weet ik dat zij op bijzondere wijze van mij houdt als ik probeer te zingen. Dat kan ik in haar ogen zien. In haar liefdevolle ogen.

Iemand heeft geschreven: 'In een wereld die voortdurend mensen vergelijkt en ze rangschikt als meer of minder intelligent, meer of minder aantrekkelijk, meer of minder succesvol, is het niet gemakkelijk om oprecht te geloven in een [goddelijke] liefde die niet hetzelfde doet.' Hij zegt: 'Als ik hoor dat iemand geprezen wordt, vind ik het moeilijk om mijzelf niet als minder prijzenswaardig te beschouwen. Als ik iets lees over goede en vriendelijke mensen, vind ik het moeilijk om mij niet af te vragen of ik ook zo goed en vriendelijk ben. En als ik trofeeën, onderscheidingen en prijzen zie die bijzondere mensen hebben ontvangen, kan ik het niet laten om me af te vragen waarom ik die niet heb ontvangen.'[8] Als we ons daar niet tegen verzetten, kan deze wereldse neiging leiden tot een verontwaardigde, vernederende kijk op God en een zeer negatieve kijk op onszelf. De meeste geboden die beginnen met 'Gij zult niet', zijn gegeven om ervoor te zorgen dat wij anderen niet schaden. Maar ik ben ervan overtuigd dat het gebod om niet te begeren is gegeven om ervoor te zorgen dat wij onszelf niet schaden.

Hoe kunnen we die neiging, die we bijna allemaal hebben, weerstaan? Net als deze twee zoons kunnen we bijvoorbeeld beginnen door naar de Vader terug te keren. Dat moeten we met zoveel mogelijk spoed en nederigheid doen. Onderweg kunnen we onze vele zegeningen tellen, en kunnen we de prestaties van anderen toejuichen. Maar we kunnen vooral anderen dienen, de beste oefening die ooit voor het hart is voorgeschreven. Maar uiteindelijk is dat niet voldoende. Als we verdwaald zijn, kunnen we 'tot onszelf komen', maar we zijn misschien niet altijd in staat om 'onszelf te vinden', en, in de eeuwigheid, kunnen we 'onszelf niet redden'. Alleen de Vader en zijn eniggeboren Zoon kunnen dat doen. Het eeuwig heil is alleen bij Hen te vinden. Daarom bidden we of Zij ons willen helpen, of Zij ons 'tegemoet' willen komen, ons willen omarmen en ons naar het feestmaal willen brengen dat Zij bereid hebben.

En dat zullen Ze doen! De Schriften staan vol met de belofte dat de genade van God toereikend is.[9] Dat is een arena waar niemand hoeft te strijden of te kampen. Nephi verklaart dat de Heer 'de [hele] wereld lief' heeft, en het eeuwig heil om niet verleent.

'Heeft [Hij] ooit iemand verboden, deel te hebben aan zijn goedheid?', vraagt Nephi. Nee! 'Alle mensen hebben het voorrecht, de één zowel als

Spitsen van de Assembly Hall op Temple Square.

de ander, en aan niemand wordt het [door Hem] verboden.'

'Komt tot Mij, al gij einden der aarde', smeekt Hij, en koop melk zonder geld en honing zonder prijs.[10] *Alle mensen hebben het voorrecht, de één zowel als de ander*. Leef vreedzaam. Leef vol vertrouwen. Leef zonder angst en zonder afgunst. Wees verzekerd van de overvloed van onze hemelse Vader.

Als we dat doen, kunnen we anderen helpen, en zegeningen over hen afroepen, ook als zij voor ons smeekbeden uitspreken. Wij kunnen alle talenten en vaardigheden aanmoedigen, waar die ook verleend worden, waardoor dit leven meer op het leven in de hemel gaat lijken.

Het is altijd nuttig om Paulus' bondige prioritering van deugden te onthouden: 'Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde.'[11] Hij herinnert ons eraan dat wij *allemaal* deel van het lichaam van Christus uitmaken, en dat *alle* leden, aantrekkelijk of zwak, geliefd en belangrijk zijn. Wij ervaren de diepzinnigheid van zijn smeekbede opdat er 'geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen. Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de

vreugde.'[12] Aan de hand van die onvergelijkelijke raad kunnen we onthouden dat het woord *genereus*, net als het woord *genealogie* van het Latijnse woord *genus* afstamt, wat geslacht betekent, ofwel van dezelfde soort.[13] We zullen het altijd gemakkelijker vinden om genereus te zijn als we in gedachten houden dat de persoon die begunstigd wordt, uiteindelijk een van ons is.

Broeders en zusters, ik getuig dat niemand van ons door God minder gewaardeerd of gekoesterd wordt. Ik getuig dat Hij eenieder van ons liefheeft — onze onzekerheden, onze angsten, ons zelfbeeld, alles. Hij beoordeelt onze talenten noch ons uiterlijk; Hij beoordeelt ons beroep noch onze bezittingen. Hij moedigt *alle* deelnemers aan de wedstrijd aan, en roept dat we tegen het kwaad strijden, *niet* tegen elkaar. Ik weet dat er, als wij getrouw zijn, een mantel van gerechtigheid op maat voor *iedereen* klaarhangt[14], 'gewaden (...) die wit gemaakt [zijn] in het bloed des Lams.'[15] Mogen wij elkaar aanmoedigen om *die* prijs te behalen. Dat is mijn oprechte gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

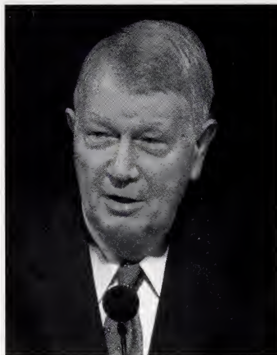
NOTEN

1. Zie Lucas 15:11–32.
2. Zie William Shakespeare, *De koopman van Venetië*, derde bedrijf, tweede toneel, regel 110.
3. Zie 2 Nephi 12:18.
4. Mozes 4:1.
5. Zie Geoffrey Chaucer, *The Canterbury Tales*, onder redactie van Walter W. Skeat (1929), blz. 534–535.
6. Zie Daniël 5:27.
7. Zie 1 Nephi 12:18.
8. Henri J. M. Nouwen, *The Return of the Prodigal Son* (1992), blz. 103.
9. Zie Ether 12:26; Moroni 10:32; LV 17:8.
10. Zie 2 Nephi 26:24–28; cursivering toegevoegd.
11. 1 Korintiërs 13:13.
12. Zie 1 Korintiërs 12:25–26.
13. Ik ben dank verschuldigd aan Henri Nouwen, omdat hij mij op deze etymologische schakel heeft gewezen.
14. Zie Jesaja 61:10; 2 Nephi 4:33; 9:14.
15. Openbaring 7:14.

Voor uw welzijn

Bisschop Richard C. Edgley
Eerste raadgever in de Presiderende Bisschap

'Wij zullen misschien uit tegenspoed onze grootste overwinningen halen, en dag zal misschien komen dat wij door onze problemen de bekende woorden 'voor uw welzijn' zullen begrijpen.'

Enige tijd geleden kreeg ik een anonieme brief van een moeder met een gebroken hart. Zij gaf uiting aan het verdriet en de pijn die zij had ervaren vanwege een zoon die zware zonden had begaan, waarbij onschuldige dierbaren diep gekwetst waren.

Sinds ik die anonieme brief heb ontvangen, waaruit haar wanhoop sprak, heb ik een sterk verlangen om mijn liefde aan haar en anderen in een soortgelijke situatie te uiten. Ik zou wat troost en hoop willen schenken aan hen die anoniem en in stilte zware lasten dragen; lasten die vaak alleen hun en een liefdevolle Vader in de hemel bekend zijn.

Ik weet, geliefde zuster, wat ik ga zeggen zal niet nieuw voor u zijn, maar toch hoop ik dat het een extra steun in de rug zal zijn.

Toen de profeet Joseph Smith, gevangen in de kerker die men Liberty Jail noemde, een van de moeilijkste perioden van zijn leven doormaakte, riep hij uit: 'O God, waar zijt Gij?' (LV 121:1.) De Heer troostte hem met de volgende woorden: 'Weet dan, mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen' (LV 122:7). Wat is het moeilijk en wat lijkt het pijnlijk paradoxaal om het goede te halen uit onze persoonlijke tragedie en ons lijden. Hoe tegenstrijdig lijken de woorden 'voor uw welzijn'.

Niettemin zien we door een begrip van Christus' plan van verlossing alles beter in het juiste perspectief. In onze voorsterfelijke staat legde onze hemelse Vader ons zijn plan voor de sterfelijkheid voor. Dat plan noemde Alma 'het plan van geluk' (Alma 42:8). Ik ben van mening dat we allemaal begrepen dat wij, door naar de aarde te komen, zouden worden blootgesteld aan alle ervaringen van dit aardse leven, met inbegrip van de minder aangename beproevingen zoals pijn, lijden, wanhoop, zonde en de dood. Er zouden tegenstellingen en tegenstand zijn. Als dat alles was geweest wat we van het plan afwisten, betwijfel ik of ook maar iemand van ons het had aangenomen, opgetogen denkend: 'Dat is nou precies waar ik altijd van gedroomd had: pijn, lijden, wanhoop, zonde en de dood.' Maar het werd allemaal in het juiste licht geplaatst, en het werd acceptabel, toen een oudere Broer naar voren kwam en aanbood dat Hij naar de aarde af zou dalen en alles in orde maken. Uit pijn en lijden zou

Hij vrede doen voortkomen. Uit wanhoop zou Hij hoop doen voortkomen. Uit overtreding zou Hij bekering en vergeving doen voortkomen. Uit de dood zou Hij de opstanding en leven doen voortkomen. En door die uitleg en dat gulle aanbod besloot ieder van ons: 'Dat kan ik wel aan. Dat is het risico waard.' Dus maakten we die keuze.

De onpeilbare omvang van Christus' genade en zijn verzoening worden door Amulek in het hoofdstuk 34 in het boek Alma in het Boek van Mormon uitgelegd. Amulek legt uit dat er 'een grote en laatste offerande' moet zijn (Alma 34:10). En dan verduidelijkt hij dat dit niet een offer van een dier of vogel mag zijn vergelijkbaar met die welke de mens al kende. Het moest het een offer van een God zijn — Jezus Christus. Want het moest een eindeloze en eeuwige offerande zijn. Dat offer is gebracht. En nu maken we deze reis die we de sterfelijkheid noemen, in geloof. Het gevolg is dat wij diepbedroefd raken door het onverklaarbaar verlies van een kind of een naar onze mening ontijdige ziekte of handicap van iemand die ons dierbaar is. Voor alleenstaande ouders is het een worsteling om thuis te voorzien in financiële zekerheid en de geruststellende invloed van het evangelie. En het moeilijkste van alles is waarschijnlijk het verdriet dat men ervaart als men hulpeloos toeziet hoe een geliefde lijdt als gevolg van zonde en overtreding.

Er zijn er maar weinig onder ons die het zuiverende vuur van tegenspoed en wanhoop niet moeten doorstaan. Soms is het anderen bekend, maar vaak wordt het stilletjes weggestopt en alleen verdragen. We zouden veel van dat verdriet, die pijn en dat lijden nu niet kiezen. Maar we hebben al gekozen. We hebben gekozen toen we een volledig overzicht van het plan hadden. We hebben gekozen toen we een duidelijk inzicht hadden in onze redding door de Heiland. En als geloof en begrip nu even helder waren als op het moment van onze eerste keuze, denk ik dat we die keuze weer zouden maken.

De uitdaging is derhalve dat we in moeilijke tijden hetzelfde soort geloof hebben als toen we voor het eerst kozen. Zulk geloof verandert twijfel en zelfs boosheid in erkenning van de macht, zegeningen en hoop die alleen kunnen komen van Hem die de bron is van alle macht, zegeningen en hoop. Zulk geloof verschaft de zekerheid en geruststelling dat al onze ervaringen deel uitmaken van het evangelieplan en dat alles wat verkeerd schijnt te zijn voor de rechtvaardigen uiteindelijk in orde zal worden gemaakt. De vrede en het begrip waardoor we waardig en met een duidelijk doel voor ogen volharden, kan de zoete beloning zijn. Door zulk geloof kunnen we het goede zien, zelfs als ons levenspad allen maar met doorns, distels en ruwe stenen is bezaaid.

Toen Jezus en zijn discipelen langs een man kwamen die al vanaf zin geboorte blind was, vroegen zijn discipelen: 'Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is?

'Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in hem geopenbaard worden' (Johannes 9:2–3).

Ik geloof niet dat onze Vader in de hemel de tragediën en ellende in ons leven veroorzaakt. Maar evenals de 'werken Gods' geopenbaard werden in het genezen van een blinde man, zo kan de wijze waarop wij onze persoonlijke beproevingen onder ogen zien, de 'werken Gods' openbaren.

Uit ons verdriet kunnen we misschien het zoete en goede selecteren dat vaak verband houdt met en typerend is voor ons probleem. We kunnen de gedenkwaardige ogenblikken selecteren die dikwijls door pijn en kwelling bedekt zijn. We kunnen vrede vinden door anderen de helpende hand te reiken en onze eigen ervaringen te gebruiken om hoop en troost te verschaffen. En altijd kunnen we heel plechtig en dankbaar denken aan Hem die het meest geleden heeft om alles voor ons in orde te maken. Als we dat doen, kunnen we kracht ontvangen om onze lasten in vrede te dragen. En dan worden misschien de 'werken Gods' geopenbaard.

Als ik het over de verzoening van Christus heb, denk ik graag aan de definitie die het woordenboek geeft van *eindeloos* en *eeuwig*, omdat zij naar mijn mening precies aangeeft

wat God bedoelde. *Eindeloos:* 'zonder einde; nooit ophoudend.' En de definitie van *eeuwig*: 'begin noch einde hebbend' (Van Dale, *Groot woordenboek der Nederlandse taal* [1999], blz. 864, 873.)

Ziet u, geliefde zuster, dat betekent dat de verzoening voor u in uw lijden bestemd was. Zij is persoonlijk omdat Hij innig vertrouwd is met uw beproevingen en verdriet, want Hij heeft ze al meegemaakt. Het betekent dat er altijd een nieuw begin kan zijn voor ieder van ons — zelfs een zoon die ernstige overtredingen heeft begaan. Het betekent dat wij, als we voortgaan temidden van de beproevingen en rampspoed van het leven, gekluisterd in gevoelens van wanhoop, ons niet richten op waar we zijn geweest, maar op waar we heen gaan. We richten ons niet op wat geweest is, maar op wat nog kan zijn.

Toegegeven, de meesten van ons zouden de harde levenslessen het liefst in de veilige omgeving van een zondagsschoolklas leren, of in de warmte van een open haard tijdens de gezinsavond. Maar laat me er op wijzen dat uit de koude, donkere hoeken van Liberty Jail een van de troostrijkste teksten die ooit aan de mens zijn gegeven, zijn gekomen; met de slotwoorden 'dit alles [zal] u ondervinding (...) geven, en voor uw welzijn (...) wezen.' 'Wij zullen misschien uit tegenspoed onze grootste overwinningen halen, en dag zal misschien komen dat wij door onze problemen de bekende woorden 'voor uw welzijn' zullen begrijpen.'

In de Schriften lezen we dat de Heiland, toen Hij in de tuin van Getsemane was om de ultieme prijs voor onze overtredingen en ons lijden te betalen, uit iedere porie bloedde (zie LV 19). Ik denk, geliefde zuster, dat Hij in zijn ondraaglijke pijn een druppel bloed voor u vergoot. Hij vergoot een druppel voor uw zoon en Hij vergoot een druppel voor mij.

Ik geloof in bidden. Ik geloof in geloof. Ik geloof in bekering. Ik geloof in de macht van de Verlossing. En ook, lieve zuster, geloof ik in u. En uw liefdevolle Vader in de hemel doet dat ook. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De taal van de liefde

Gayle M. Clegg
Tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Elk kind heeft geregeld een rapport nodig met de bevestiging: 'We kennen je. We waarderen je. Je hebt talenten. Je bent braaf.'

Toen ik nog een jonge moeder was, verhuisden mijn man en ik met onze vijf kinderen naar Zuid-Amerika. Geen van ons sprak de taal, maar ons dochtertje van zes had de meeste moeite om een nieuwe taal te leren. We besloten om haar op te geven voor een kleuterklas met vierjarigen, hoewel ze eigenlijk naar groep 3 had gemoeten. We hoopten dat ze door de omgang met jongere kinderen minder moeite zou hebben om in het Portugees te gaan communiceren.

Maar in de praktijk bleek zij net zo vreemd over te komen op de andere kinderen als zij op haar. Elke dag was moeilijk voor haar en ik maakte me elke dag zorgen als ik haar naar school bracht en wachtte tot ze aan het eind van de dag moedeloos thuiskwam.

Op een dag waren enkele kinderen bijzonder onaardig tegen haar. Enkelen gooiden in de pauze zelfs met stenen, pestten haar en lachten haar uit. Ze was bang, gekwetst en besloot om niet meer naar binnen te gaan. Ze bleef alleen achter toen de speelplaats leegliep. Ze herinnerde zich wat we haar geleerd hadden over eenzaamheid. Ze herinnerde zich dat onze hemelse Vader altijd dicht bij zijn kinderen is en dat ze altijd met Hem kon praten, en niet alleen voor het naar bed gaan. Hij zou de taal van haar hart begrijpen. In een hoekje van de speelplaats boog ze haar hoofd en sprak een gebedje uit. Ze wist niet waar ze om moest bidden, dus vroeg ze maar of haar vader en moeder bij haar mochten zijn om haar te beschermen. Toen ze weer naar de klas ging, dacht ze aan een jeugdwerkliedje.

Ik ga wel eens wand'len in weiden
en velden
en pluk mooie bloemen in rood, geel
en blauw.
Ik maak er dan graag zo een
kleurige bos van:
o mama, zo'n bloem doet mij
denken aan jou.

('Ik ga wel eens wand'len', *Kinderliedjes*, 109.)

Toen ze haar ogen opendeed, zag ze een bloempje dat in een spleet tussen het cement groeide. Ze plukte het bloempje en deed het in haar zak. Haar moeite met de andere kinderen verdween niet, maar ze liep de school weer in met het gevoel dat haar ouders bij haar waren.

Net als mijn dochtertje van zes heeft ieder van ons zich wel eens verloren of vreemd gevoeld in een ander land. Misschien was uw andere land

het leren van de taal van algebra of scheikunde. Misschien dacht u dat u op vreemde kusten geland was toen u toetrad tot de kerk, zelfs al deed u dat in uw vaderland. Denk u eens in dat u een pasgedoopt lid bent. Woorden zoals *roeping*, *Presiderende Bisschap* en *algemeen autoriteit* vereisen eigenlijk een woordenboek.

En denk eens aan onze zendelingen die de ingeving van de Heilige Geest dat de kerk waar is begrepen hebben en er gehoor aan hebben gegeven, maar dan met de opgave zitten om zowel het evangelie te leren als een vreemde taal? Ik verwonder mij over hun moed.

Ons leven is vol van die vele momenten waarop we gefrustreerd zijn omdat we een vreemde taal moeten leren. Niettemin is er één taal die universeel is. Maar 'o mama, zo'n bloem doet mij denken aan jou', sprak tot het hart van een klein meisje. Een jeugdwerkliedje en een wilde bloem waren de vertrouwde taal waarin een gebed verhoord werd.

Toen Jezus enige tijd onderricht had gegeven bij de tempel in het land Overvloed, merkte Hij dat de mensen misschien niet alles hadden begrepen wat Hij had gezegd. Hij vroeg ze om naar huis te gaan en na te denken en met hun gezin te bidden en zich voor te bereiden om de volgende dag terug te komen.

Maar toen 'blikte Hij andermaal om Zich heen op de schare, en zag, dat zij in tranen waren, en zo onafgebroken naar Hem keken alsof zij Hem wilden vragen nog wat langer met hen te vertoeven. (. . .)

'Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen. (. . .)

'En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kleinen.

'En toen zij opblikten, zagen zij [. . .] engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen (...) en de engelen dienden hen' (3 Nephi 17:5, 21, 23–24).

'Omringen' met het vuur van ons getuigenis is een taal die wij allen moeten leren spreken en begrijpen.

De eerste les die elk kind waar ook ter wereld dat naar het jeugdwerk gaat, leert is 'Ik ben een kind van God'. Zelfs kinderen vanaf anderhalf jaar kunnen naar henzelf wijzen als ze zeggen:

Mijn hemelse Vader kent mij
en weet wat ik graag doe.
Hij weet mijn naam en waar ik
woon.
Ik weet dat Hij ook van mij houdt.

('Mijn hemelse Vader kent mij', *Jeugdwerk 1: Ik ben een kind van God* [1994], blz. 2.)

Toen ik jaren geleden les gaf aan groep 8, werd er een jongen van veertien in mijn klas gebracht. Hij was gekleed als lid van een bende. Hij was twee jaar ouder en vier jaar groter dan de andere dertig leerlingen. Ik kwam er al gauw achter dat Brian niet kon lezen, nooit regelmatig naar school was geweest, en dat hij bij verschillende voogden in verschillende steden had gewoond.

Het was bijna tijd voor de rapporten en ik ging op mijn vrije dag naar school om nog wat cijfers van de kinderen op te schrijven en de rapporten in te vullen. Toen ik de klas binnenkwam om de cijferlijsten te halen, zag ik dat Brian opschudding in de klas had veroorzaakt. Ik stelde aan mijn dankbare collega

voor dat ik Brian mee zou nemen. Met enkele plaatjesboeken van groep 3 gingen we, pratend over voetbal, op weg naar de bibliotheek.

We gingen aan een tafel zitten waar ik de rapporten invulde. Ik vroeg hem of hij ooit een rapport had gehad.

Hij schudde met zijn hoofd en zei 'Nee'. Ik vroeg hem of hij graag een rapport wilde.

Hij keek me recht aan: 'Alleen als er in stond dat ik braaf was.'

Ik maakte een rapport speciaal voor hem waarin ik zijn goede kanten beklemtoonde. Ik schreef er zijn volledige naam op en vermeldde zijn vermogen om iedereen ergens bij te betrekken en de mensen aan het lachen te maken. Ik noemde vooral ook zijn liefde voor sport. Het was geen traditioneel rapport, maar het leek hem goed te doen. Niet lang daarna verdween Brian van onze school. Het laatste wat ik over hem heb gehoord, was dat hij in een andere staat woonde. Ik hoopte dat hij, waar hij ook was, mijn rapport op zak had waarin stond dat hij een brave jongen was.

Op een dag krijgen we allemaal ons laatste rapport. Misschien krijgen we wel cijfers voor hoe goed we melding hebben gemaakt van elkaars goede kanten. Elk kind heeft geregeld een rapport nodig met de bevestiging: 'We kennen je. We waarderen je. Je hebt talenten. Je bent braaf.'

Ik ben gek op de verhalen over pionierskinderen. We horen altijd dat hun ouders naar de Salt Lake Valley zijn gelopen. Maar in een jeugdwerkliedje staat:

Als ik denk aan pioniers,
denk ik aan moedige mensen.
Ik bedenk dan graag dat er ook
kinderen waren;
was ik toen maar kind geweest, is
een van mijn wensen.

(Naar 'Whenever I Think about Pioneers', *Children's Songbook*, blz. 222.)

Susan Madsen vertelt het verhaal van Agnes Caldwell in het handkarrenkonvooi van Willie. Zij raakten verzeild in zware stormen en leden verschrikkelijk veel honger en kou. Er kwamen hulpwagens met voedsel en dekens, maar er waren niet genoeg wagens om alle mensen te vervoeren. Zelfs na hun redding, moesten de meeste mensen nog vele kilometers naar de veilige vallei lopen.

Agnes van negen was te moe om nog verder te lopen. De voerman zag hoe graag ze de wagen bij wilde houden en vroeg of ze wilde meerijden. Ze vertelt in haar eigen woorden wat er toen gebeurde:

'Toen greep hij mijn hand beet en liet de paarden harder lopen, waardoor ik harder moest rennen. En mijn benen waren al zo moe. En zo gingen we naar mijn gevoel wel kilometers verder. Ik vond toen dat hij de gemeenste man op aarde was. (...) Net toen ik echt niet verder kon, stopte hij [en trok me de wagen in]. Hij pakte een deken en pakte me in tot ik (...) mij warm en gerieflijk voelde. Nu had ik de tijd om van gedachten te veranderen. En dat deed ik. Ik wist dat hij me had gered door te voorkomen dat ik zou bevriezen als hij me in de huifkar tilde.' (*I Walked To Zion*, [1994], blz. 59.)

De voerman van die hulpwagen liet het meisje zo ver en hard rennen als ze kon om te zorgen dat er weer bloed in haar bevroren voeten en benen stroomde. Hij redde haar benen, en misschien wel haar leven, door haar zichzelf te laten helpen.

Onze kinderen in deze tijd hebben een reis voor zich die net zo verschrikkelijk en zwaar is als de trek naar het westen. Zij worden onderweg met alle mogelijke rampen geconfronteerd. We moeten hun rug zo ontwikkelen dat die hun last kan dragen, en hun benen zo dat die kunnen dansen onder de sterrenhemel. Soms moeten we rennen om het geloof van onze kinderen bij te houden.

Op een andere keer, in 3 Nephi, toen Christus de discipelen zegende, keek Hij 'hen vriendelijk aan, en het licht van zijn aanschijn bescheen hen' (3 Nephi 19:25).

Als iemand je vriendelijk aankijkt, betekent het dat je braaf bent. Kinderen proberen op Jezus te lijken. Zij willen lijken op iemand die glimlacht. Zij willen bij iemand zijn die met vreugde op ze reageert.

President Hinckley heeft gezegd: 'Kinderen kunnen niet buiten zonlicht. Zij moeten gelukkig zijn. Zij hebben behoefte aan liefde en zorg.' (Zie president Gordon B. Hinckley, 'Red de kinderen', *Ensign*, november 1994, blz. 54.)

Dat zou de taal van ons evangelieonderwijs aan onze kinderen moeten zijn. Wat uw moedertaal ook is, leer te onderwijzen en te spreken in de taal van doorvoelde gebeden en vreugdevolle getuigenissen, zodat de engelen, zowel die uit de hemel als die op aarde, ons kunnen omringen en dienen. Wij hebben evangeliementors nodig die de taal van lof en vriendschap spreken. Wij moeten geregeld een geestelijk rapport geven waarmee we bevestigen dat we in elkaars ogen braaf zijn. Het is een zegen om kinderen zo ver te laten rennen als ze op eigen kracht kunnen, zodat ze kracht ontwikkelen voor hun eigen getuigenis, en we dienen vriendelijk naar hen te lachen en hen in de deken van onze liefde te wikkelen voor de lange reis die ze zullen maken in de universele taal van de liefde.

Ik spreek mijn dank uit voor de grote zegening om onze kleinen te zien. 'Ik bedenk graag dat er ook kinderen komen', in de naam van Jezus Christus. Amen. □

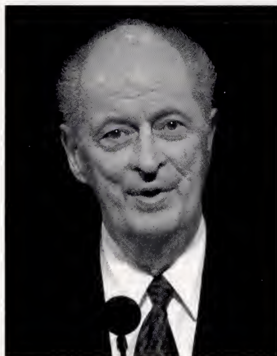
Een man haast zich van de trappen naar het plaza van het Conferentiecentrum af, op weg naar een bijeenkomst.

Uit de duisternis in zijn prachtige licht

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De symbolen van de verzoening van de Heiland herinneren ons eraan dat we niet in de duisternis hoeven rondstrompelen. We kunnen zijn licht altijd bij ons hebben.'

Jesaja, een groot profeet in het Oude Testament, profeteerde: 'En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen (...) En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen'.[1] Met betrekking tot die volkeren heeft president John Taylor gezegd: 'Zij zullen komen en zeggen: wij weten niet van de beginselen van jullie godsdienst, maar we zien dat jullie een eerlijke gemeenschap vormen; jullie passen recht en gerechtigheid toe.'[2]

'UIT DUISTERNIS' TEVOORSCHIJN GEBRACHT

Omdat in Salt Lake City de Olympische winterspelen en de Paralympics zijn gehouden, hebben we veel profetieën gedeeltelijk in vervulling zien gaan. De volken van de aarde en veel van hun leiders zijn er naartoe gekomen. Zij hebben ons aan het werk gezien, aan de zijde van onze vrienden in deze gemeenschap en onze buren van andere geloofsrichtingen. Zij hebben het licht in onze ogen gezien en onze handdruk gevoeld. 'De berg van het huis des Heren',[3] met de hel verlichte torenspitsen zijn gezien door 3,5 miljard mensen over de hele wereld. De volken hebben het prachtige geluid van dit Tabernakelkoor gehoord. Honderdduizenden hebben in deze gehoorzaal een live-uitzending bijgewoond van *Light of the World: A Celebration of Life — Spirit of Man, Glory of God*, waarin ook een verklaring van ons geloof in Jezus Christus werd gegeven. Ik geef nederig uiting aan mijn dankbaarheid dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hierdoor en op vele andere manieren steeds verder 'uit het verborgene en uit duisternis te voorschijn' wordt gebracht.'[4]

Gedurende de Olympische Spelen is er veel licht geweest, zoals de Olympische vlam; het kind van het licht, en het thema 'Light the Fire Within' [Ontsteek het innerlijk vuur].[5] Misschien wel het meest gedenkwaardige licht was te zien in de ogen van de deelnemers zelf. Maar wat ons het meest heeft getroffen, waren niet de wedstrijden of het schouwspel. Het was de diepere waarheid waarvan die zaken een symbool waren — de lichtbron in ieder van ons.

Op deze ochtend spreek ik tot degenen die vroegen: 'Wat was dat licht dat ik gezien en gevoeld heb? Waar kwam het vandaan? En hoe kan ik dat altijd hebben voor mezelf en mijn dierbaren?'

HET LICHT VAN CHRISTUS EN DE GAVE VAN DE HEILIGE GEEST

Ieder van ons brengt licht mee naar de aarde, het licht van Christus. 'Ik [ben] het ware licht dat ieder mens verlicht, die in de wereld komt'[6] zei de Heiland.

'Het licht, dat in alle dingen is en alle dingen leven geeft.'[7]

Dat licht dat 'uitnodigt en aanspoort om het goede te doen'[8] wordt 'aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden.'[9]

Door het Licht van Christus te gebruiken om het goede te onderscheiden en te kiezen, kunnen we naar een nog groter licht gevoerd worden: de gave van de Heilige Geest. Ik getuig dat discipelen van Jezus Christus door de herstelling van het evangelie en het heilig priesterschap van God in deze laatste dagen de macht hebben om de gave van de Heilige Geest te verlenen. Die wordt verleend door oplegging van handen van degenen die het gezag van het priesterschap hebben, en wordt ontvangen door degenen die de beginselen van geloof en bekering hebben gevolgd en de verordening van de doop door onderdompeling hebben ontvangen voor de vergeving van zonden.

De Heilige Geest is het derde lid van de Godheid, een persoon van geest.[10] Hij is de Trooster, de Geest van God, de Heilige Geest der belofte. Hij getuigt van Jezus Christus, zijn werk, en het werk van zijn dienstknechten op aarde. Hij heiligt ons en reinigt ons van zonde.[11] Hij troost ons en brengt onze ziel vrede. Het recht op zijn voortdurende gezelschap behoort tot de belangrijkste gaven die we kunnen ontvangen, want door het licht van zijn influisteringen en zijn reiniging

kunnen we worden teruggeleid in Gods tegenwoordigheid.[12]

DUISTERNIS EN LICHT

Als kinderen leren we hoe we duisternis kunnen verjagen door een licht aan te doen. Soms, als onze ouders een avond weggingen, deden we alle lichten in huis aan! Wij begrepen de stoffelijke wet die ook geestelijk is: licht en duisternis kunnen niet tegelijkertijd op dezelfde plaats zijn.

Licht verjaagt duisternis. Waar licht is, wordt duisternis overwonnen en moet hij weggaan. Nog belangrijker: duisternis kan licht niet overwinnen, tenzij het licht verzwakt of weggaat. Wanneer het geestelijk licht van de Heilige Geest er is, gaat de duisternis van Satan weg.

Dierbare jongemannen en jongevrouwen van de kerk, wij zijn verwikkeld in een strijd tussen de legers van licht en duisternis. als wij het licht van Jezus Christus en zijn evangelie niet hadden, zouden we gedoemd zijn tot de duisterste ondergang. Maar de Heiland heeft gezegd: 'Ik ben als een licht in de wereld gekomen.'[13] 'Wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.'[14]

De Heer is ons licht en letterlijk ons heil.[15] Net als het heilige vuur dat de kinderen in 3 Nephi omsloot[16], zal zijn licht een schild vormen tussen jou en de duisternis van de tegenstander als je het waardig bent. Je hebt dat licht nodig. Je hebt dat licht nodig. Bestudeer aandachtig de Schriften en *Voor de kracht van de jeugd* en luister naar wat je ouders en leiders je leren. Ontdek dan, door gehoorzaamheid aan wijze raad, hoe je aanspraak kunt maken op het beschermende licht van het evangelie.

Je vraagt je misschien af: 'Hoe doe ik dat?' Er is maar één manier: je moet leren hoe je dat licht elke dag ontsteekt door in Jezus Christus te geloven en zijn geboden na te leven.

HET LICHT ONTSTEKEN

Deze afgelopen winter was ik in de gelegenheid om meer over mijn longen te weten te komen. Ik werd me er zeer van bewust dat we zuurstof niet kunnen inslaan. We kunnen de lucht die we nodig hebben om te ademen niet vasthouden, hoe we ook ons best doen. Van moment op moment, iedere ademtocht, wordt ons leven verleend en vernieuwd. Zo is het ook met geestelijk licht. Het moet regelmatig in ons vernieuwd worden. We moeten het elke dag ontsteken, bij elke gedachte, en met dagelijkse, rechtschapen handelingen als we de duisternis van de tegenstander weg willen houden.

Toen ik nog een jongen was, ging ik elke avond op de fiets van de basketbaltraining naar huis. Ik bevestigde dan een peervormig dynamootje aan mijn wiel. Tijdens het trappen, dreef het wiel een rotortje aan wat elektriciteit opwekte en er een welkom lichtje ging branden. Het was een eenvoudig maar doeltreffend mechaniekje, maar ik moest trappen om het in werking te stellen! Ik kwam er al snel achter dat het licht uitging als ik ophield met trappen. Ik kwam er ook achter dat het licht, als ik 'ijverig werkzaam'[17] was met trappen, helderder werd en dat de duisternis vóór mij werd verdreven.

We ontsteken geestelijk licht door dagelijks geestelijk te trappen. We ontsteken het door bidden, schriftstudie, vasten en dienen — door het evangelie en de geboden na te leven. 'Hij, die zijn geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht',[18] zegt de Heer, en 'hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe.'[19] Broeders en zusters, die volmaakte dag is aangebroken als we in de tegenwoordigheid van God de Vader en Jezus Christus staan.

Soms vragen mensen: 'Waarom moet ik naar de avondmaalsdienst?' of: 'Waarom moet ik me aan het woord van wijsheid houden en tiende betalen?' 'Waarom kan ik niet met één voet in Babylon staan?' Mag ik je vertellen waarom niet? Omdat je voor geestelijk trappen twee voeten nodig hebt! Als je je niet volledig aan het evangelie toewijdt — met je hele 'hart, macht, verstand en sterkte'[20] — kun je niet genoeg geestelijk licht ontsteken om de duisternis te verdringen.

En in deze wereld is de duisternis nooit ver weg. In feite is hij altijd in de buurt, wachtend op een kans om binnen te komen. 'Indien gij niet goed handelt,' zegt de Heer, 'ligt de zonde (…) aan de deur.'[21]

Het is net zo voorspelbaar als elke stoffelijke wet: als wij het licht van de Geest laten flakkeren of verzwakken door de geboden niet te onderhouden, niet aan het avondmaal deel te nemen, niet te bidden of de Schriften te bestuderen, zal de duisternis van de tegenstander zeker binnenkomen. 'De boze komt, en neemt door ongehoorzaamheid (…) licht en waarheid (…) weg.'[22]

In de Schriften lezen we dat sommige mensen 'rond[tasten] in lichtloze duisternis' en 'dwalen als een beschonkene.'[23] Al strompelend raken we wellicht gewend aan onze schemerige omgeving en vergeten we hoe fantastisch het is om in het licht te lopen.

HET PAD NAAR HET LICHT

Er is een weg uit de 'donkere nevelen'[24] naar het pad dat leidt tot geluk in dit leven en tot eeuwig leven in de komende wereld. De Heer zei tegen Jesaja: 'Ik zal de blinden leiden op een weg die zij niet kenden; op paden die zij niet kenden, zal Ik hen doen treden; Ik zal de duisternis voor hen uit tot licht maken.'[25]

De profeet Nephi beschreef dat pad: 'Daarom weet ik, mijn geliefde broederen, dat indien gij de Zoon zult navolgen, met vol voornemen des harten, zonder huichelarij en bedrog voor God, maar met een oprecht hart, u van uw zonden bekerende en voor de Vader getuigende dat gij gewillig zijt de naam van Christus door de doop op u te nemen (…) gij dan de Heilige Geest zult ontvangen; ja, dan komt de doop met vuur en met de Heilige Geest.'[26]

Het verbond dat we bij de doop sluiten en hernieuwen tijdens het avondmaal — de naam van Jezus Christus op ons te nemen, Hem altijd te gedenken en zijn geboden te onderhouden — omvat de belofte dat we altijd zijn Geest met ons zullen hebben.[27] De symbolen van de verzoening van de Heiland herinneren

ons eraan dat we niet in de duisternis hoeven rondstrompelen. We kunnen zijn licht altijd bij ons hebben.'

'LAAT ZO UW LICHT SCHIJNEN'

Ik ben opgegroeid op Long Island in New York, en ik begreep hoe essentieel licht is voor wie in het donker op zee zijn. Hoe gevaarlijk is een ingestorte vuurtoren! Hoe verschrikkelijk is het als het licht van een vuurtoren uitvalt!

Wij, die de gaven van de Heilige Geest hebben, moeten zijn aanwijzingen opvolgen zodat we een licht kunnen zijn voor anderen.

'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen,' zei de Heer, 'opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.'[28]

We weten nooit wie zich op ons verlaten. En, zoals de Heiland heeft gezegd, we weten 'niet, of zij niet zullen terugkomen en zich bekeren en met vol voornemen des harten tot Mij komen, en Ik hen zal genezen, en gij het middel zult zijn om hun zaligheid te brengen.'[29]

EEN BIJZONDERE GETUIGE VAN ZIJN LICHT

Broeders en zusters, in dit laatste, grote conflict tussen licht en duisternis ben ik dankbaar voor de gelegenheid om te lijden 'als een (...) soldaat van Jezus Christus.'[30] Met Paulus verklaar ik: 'De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij. Laten wij dan de werken der duisternis afleggen en aandoen de wapenen des lichts!'[31] Ik geef mijn bijzonder getuigenis dat Jezus Christus 'het Licht en het Leven der wereld [is]; ja, een licht dat eindeloos is, dat nimmer kan worden verduisterd.'[32]

Hij is het Licht van Betlehem, geboren uit Maria, zijn aardse moeder, en zijn Vader, de almachtige God.

Hij is het Licht en heeft zich door Johannes de Doper door onderdompeling laten dopen, waarbij de Heilige Geest zichtbaar werd als een duif die op Hem neerdaalde.

Hij is het Licht in Wie zijn Vader behagen schepte.

Hij is het Licht aan het hoofd van de kerk van weleer, georganiseerd met twaalf apostelen, profeten en zeventigen.

Hij is het Licht van de hof van Getsemane en Golgota. Hij nam de zonden van de wereld op zich, opdat de hele mensheid verlost zou worden.

Hij is het Licht van het lege graf, de herrezen Heer met een verheerlijkt lichaam van vlees en beenderen, die de banden van de dood verbrak en een eeuwige overwinning behaalde op het graf.

Hij is het Licht dat voor de ogen van zijn discipelen opsteeg naar de hemel, met een belofte dat Hij op dezelfde manier zou terugkomen.

Hij is het Licht dat met zijn Vader verscheen en, door middel van de profeet Joseph Smith, dezelfde kerk herstelde die Hij tijdens zijn bediening op aarde had gevestigd.

Hij is het Licht dat de kerk in deze tijd leidt door openbaring aan een profeet, diens raadgevers en de twaalf apostelen.

Hij is *mijn* licht, *mijn* Verlosser, *mijn* Heiland — en de uwe.

Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Hij ons heeft geroepen 'uit de duisternis (...) tot zijn wonderbaar licht.'[33] Ik bid dat het licht van zijn herstelde evangelie over de hele wereld verspreid zal worden zodat iedereen de kans heeft het te horen en te kiezen, en dat zijn kerk 'uit de wildernis der duisternis tevoorschijn moge komen, en schoon als de maan moge schijnen, en helder als de zon', opdat zijn 'heerlijkheid de aarde moge vullen.'[34]

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

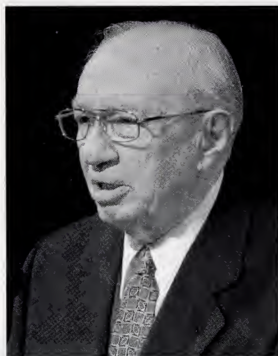
NOTEN

1. Jesaja 42:16.
2. John Taylor, *Deseret News: Semi-Weekly*, 27 Jan. 1880, blz. 1.
3. Micha 4:1
4. LV 1:30.
5. ™Salt Lake Olympic Committee.
6. LV 93:2.
7. LV 88:12–13.
8. Moroni 7:13.
9. Moroni 7:16.
10. Zie Geloofsartikelen 1:1; LV 130:22.
11. Zie Bible Dictionary, 'Holy Ghost', blz. 704.
12. Zie Johannes 14:16–18, 26–27.
13. Johannes 12:46.
14. Johannes 8:12.
15. Zie Psalmen 27:1.
16. Zie 3 Nephi 17:24.
17. LV 58:27.
18. LV 93:28.
19. LV 50:24.
20. LV 4:2.
21. Genesis 4:7.
22. LV 93:39.
23. Job 12:25.
24. 1 Nephi 12:17.
25. Jesaja 42:16.
26. 2 Nephi 31:13.
27. Zie LV 20:37, 77, 79.
28. Matteüs 5:15–16.
29. 3 Nephi 18:32.
30. 2 Timoteüs 2:3.
31. Romeinen 13:12.
32. Mosiah 16:9.
33. 1 Petrus 2:9.
34. LV 109:73–74.

Wij wandelen in geloof

President Gordon B. Hinckley

'Wij gaan het onbekende tegemoet, maar de weg wordt door ons geloof verlicht. Als wij dat geloof ontwikkelen, zullen we nooit in duisternis ronddolen.'

Het is een prachtige sabbatmorgen in april. De tulpen zijn de grond uitgekomen en zullen binnenkort prachtig bloeien. In de onzekere winter hoopten we op het voorjaar. We wisten dat het zou aanbreken. Ons geloof was gebaseerd op onze ervaring in de afgelopen jaren.

En dat geldt ook voor onze geest en ziel. Ieder mens heeft momenten van twijfel, ontmoediging of teleurstelling. In dergelijke omstandigheden kijken sommigen met het licht van het geloof vooruit, maar velen struikelen in het donker en verdwalen zelfs.

Ik wil u vanmorgen graag aanmoedigen om geloof te hebben. Het geloof is volgens Paulus 'de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet' (Hebreeën 11:1).

Tijdens het bekeringsproces krijgt de onderzoeker van de kerk iets te horen. Hij leest misschien iets. Hij begrijpt het wonder van alles nog niet, en dat kan ook niet. Maar als hij oprecht zoekt, als hij bereid is om op zijn knieën te gaan en te bidden, zal de Geest zijn hart aanraken, misschien maar lichtjes. Daardoor wordt hem de juiste weg gewezen. Hij ziet een beetje van wat hij nog nooit eerder gezien heeft. En met geloof, herkenbaar of niet, neemt hij een aantal voorzichtige stappen. En dan opent zich een ander perspectief.

Lang geleden werkte ik voor de spoorwegen. De spoorlijnen liepen door de bergpassen in deze westelijke bergen. Ik reisde ook geregeld met de trein. In die tijd waren er nog stoomlocomotieven. Die grote monsters waren kolossaal, snel en gevaarlijk. Ik vroeg me vaak af hoe de machinist de lange reis door de nacht aandurfde. Toen besefte ik dat het niet zozeer één lange reis was, maar een voortdurende opeenvolging van kleine reizen. De locomotief had een felle koplamp waarmee vierhonderd tot vijfhonderd meter van het spoor verlicht werd. De machinist zag alleen die afstand, en dat was voldoende omdat het licht er de hele nacht voortdurend was, totdat het ochtend werd.

De Heer heeft daar ook iets over gezegd. Namelijk: 'Hetgeen niet opbouwt, is niet van God, doch is duisternis.

'Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe' (LV 50:23–24).

En dat geldt ook voor onze eeuwige reis. We nemen één stap tegelijk. Daarmee gaan we het onbekende tegemoet, maar de weg wordt door ons geloof verlicht. Als wij dat geloof ontwikkelen, zullen we nooit in duisternis ronddolen.

Ik wil u graag vertellen over een man die ik ken. Ik zal zijn naam niet noemen, want ik wil hem niet in verlegenheid brengen. Zijn vrouw had het gevoel dat er iets in hun leven ontbrak. Ze sprak op een dag met een familielid dat lid van de kerk was. Het familielid adviseerde haar om contact op te nemen met de zendelingen. En dat deed ze. Maar haar man was onbeleefd tegen hen en zei dat ze niet meer mochten langskomen.

Er gingen maanden voorbij. Een andere zendeling las op een dag het verslag van dat bezoek. Hij besloot dat hij en zijn collega nog een poging zouden wagen. Hij was een lange zendeling uit Californië met een grote glimlach op zijn gezicht.

Ze belden aan, de man deed open. Ze vroegen of ze even mochten binnenkomen. Dat was goed.

De zendeling vroeg: 'Ik vraag me af of u weet hoe u moet bidden.' De man zei dat hij het onzevader kende. De zendeling zei: 'Dat is goed, maar ik wil u graag vertellen hoe u persoonlijk kunt bidden.' Hij legde uit dat we nederig voor de God van de hemel op onze knieën gaan. En dat deed de man. Toen zei de zendeling: 'Wij spreken Hem aan als onze Vader in de hemel. We bedanken Hem voor zijn zegeningen, zoals onze gezondheid, onze vrienden en ons voedsel. We vragen Hem om ons te zegenen. We vertellen Hem over onze hoop en verlangens. We vragen Hem om de behoeftigen te zegenen. En dat alles doen wij in de naam van zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus. En dan besluiten we met "amen".'

Dat was een goede ervaring voor de man. Hij had wat licht en kennis verkregen, een beetje geloof. Hij

was klaar om de volgende stap te proberen.

Geduldig onderwezen de zendelingen hem, regel op regel. Hij reageerde naarmate zijn geloof tot een gedimd licht van kennis uitgroeide. Vrienden uit de gemeente schaarden zich om hem heen om hem gerust te stellen en zijn vragen te beantwoorden. De broeders speelden tennis met hem, en hij en zijn vrouw werden bij hen thuis uitgenodigd om te komen eten.

Hij liet zich dopen, en dat was een grote stap voor hem. De gemeentepresident vroeg of hij scoutleider van vier jongens wilde worden. Dat leidde tot andere taken, en het licht van het geloof werd door al die ervaringen versterkt.

En dat is zo doorgegaan. Momenteel is hij een bekwaam en liefdevol ringpresident, een wijs en begripvol leider, maar bovenal een man met een groot geloof.

Ieder lid van de kerk moet op enig moment die volgende stap nemen, de taak aanvaarden waarvoor hij geroepen is, ook als hij er niet geschikt voor denkt te zijn. En dat moet hij met geloof doen en vol verwachting dat de Heer de weg voor hem zal verlichten.

Ik wil u een voorbeeld geven van een vrouw in São Paulo (Brazilië). Tijdens haar studie werkte ze om aan het onderhoud van haar familie bij te dragen. Ik zal het verhaal in haar eigen woorden vertellen. Ze zegt:

'De universiteit had een regel dat studenten niet aan examens mochten deelnemen als er nog rekeningen openstonden. Daarom betaalde ik altijd eerst mijn tiende en gaven als ik mijn salaris kreeg en vervolgens de universiteit en mijn andere rekeningen.

'Ik kan me nog herinneren dat ik (...) een ernstig financieel probleem had. Ik kreeg mijn salaris op donderdag. Toen ik mijn maandelijkse begroting opstelde, merkte ik dat er niet genoeg geld was om [zowel] mijn tiende als de universiteit te betalen. Ik zou een keus moeten doen. De tweemaandelijkse examens begonnen de volgende week, en als ik die zou missen, kon ik mijn studiejaar

verspelen. Ik was vertwijfeld. (...) Ik leed eronder. Ik moest een pijnlijke beslissing nemen, en ik wist niet wat ik moest doen. Ik overwoog mijn opties: geen tiende betalen of het risico lopen dat ik mijn studiejaar niet zou kunnen afmaken.

'Mijn ziel werd door dit gevoel verteerd en het bleef me tot en met zaterdag bezighouden. Toen herinnerde ik me dat ik bij de doop beloofd had dat ik de wet van tiende zou naleven. Ik had een verplichting op me genomen, niet ten opzichte van de zendelingen, maar ten opzichte van mijn hemelse Vader. Op dat moment begon de pijn te verdwijnen en kreeg ik een prettig gevoel van rust en vastberadenheid.

'Toen ik die avond bad, vroeg ik de Heer of Hij mij mijn besluiteloosheid wilde vergeven. Op zondag sprak ik vóór het begin van de avondmaalsdienst met de bisschop en betaalde ik met genoegen mijn tiende en gaven. Dat was een bijzondere dag. Ik voelde me gewoon gelukkig en tevreden ten opzichte van mezelf en mijn hemelse Vader.

'De volgende dag op mijn werk probeerde ik een manier te vinden om aan de examens deel te nemen die op woensdag zouden beginnen. Hoe meer ik erover nadacht, hoe verder de oplossing weg leek. Ik werkte op een advocatenkantoor, en mijn werkgever was de nauwkeurigste en strengste persoon die ik ooit ontmoet had.

'De werkdag was bijna voorbij toen mijn werkgever langskwam om de laatste instructies te geven. Toen hij dat gedaan had, en met zijn koffertje in zijn hand afscheid nam, (...) bleef hij plotseling staan, keek me aan en vroeg: "Hoe gaat het met je studie?" Ik was verbaasd en kon niet geloven wat ik hoorde. Het enige wat ik met trillende stem kon uitbrengen, was: "Alles gaat goed!" Hij keek me peinzend aan en nam toen weer afscheid. (...)

'Plotseling kwam de secretaresse binnen en zei dat ik geluk had! Toen ik vroeg wat ze bedoelde, zei ze: "De werkgever heeft gezegd dat van nu af aan het bedrijf je collegegeld en je boeken betaalt. Kom even bij me langs voordat je vandaag weggaat om door te geven wat de kosten zijn. Dan zorg ik dat er morgen een cheque voor je klaarligt."

'Toen ze weer weg was, voelde ik me erg nederig en moest ik huilen. Ik knielde ter plekke neer en bedankte de Heer voor zijn milddadigheid. Ik (...) zei tegen mijn hemelse Vader dat Hij me niet zo overdadig had hoeven zegenen. Ik had alleen maar de kosten van één maand nodig, en de tiende die ik op zondag had betaald was niet veel in vergelijking met wat ik nu zou krijgen! Tijdens mijn gebed kwamen de woorden van Maleachi in mijn gedachten: "Beproeft Mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten" (Maleachi 3:10). Tot op dat moment had ik nog nooit de omvang van de belofte in die tekst gevoeld, en dat dit gebod daadwerkelijk een getuigenis was van de liefde die onze hemelse Vader zijn kinderen op aarde geeft.'

Geloof is de vezel die dit werk kracht geeft. Overal waar de kerk gevestigd is, over de hele wereld, is dat duidelijk te zien. Het is niet beperkt tot één land, één natie, één taal of één volk. Het is overal te vinden. Wij zijn een gelovig volk. Wij wandelen in geloof. We gaan stap voor stap voorwaarts op onze eeuwige reis.

De belofte van de Heer aan alle gelovigen is groot. Hij heeft gezegd:

'Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.

'Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid.

'En aan hen zal Ik alle verborgenheden openbaren, ja, alle verborgen geheimen van mijn koninkrijk van dagen vanouds, en voor toekomende eeuwen (...).

'Ja, zelfs de wonderen der eeuwigheid zullen zij kennen. (...)

'En groot zal hun wijsheid zijn, en hun kennis zal tot de hemel reiken, en voor hen zal de wijsheid der wijzen vergaan, en het verstand van de voorzichtigen zal worden tenietgedaan.

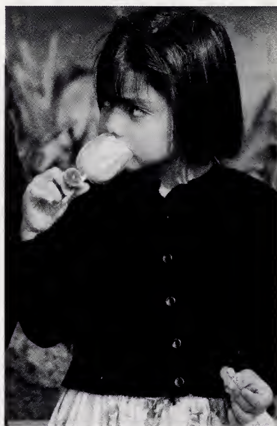
'Want door mijn Geest zal Ik hen verlichten, en door mijn macht zal Ik hun de geheimen van mijn wil bekendmaken, ja, namelijk die dingen, die geen oog heeft gezien, noch het oor gehoord, noch in des mensen hart zijn opgekomen' (LV 76:5–10).

Hoe kan iemand meer vragen? Wat is dit een glorierijk werk waaraan wij bijdragen. Wat zijn de wegen van de Almachtige wonderbaarlijk als wij in geloof voor Hem wandelen.

Het geloof van een onderzoeker is als een stuk groen hout dat in een helder vuur wordt gelegd. Gewarmd door de vlammen, droogt het en vat vlam. Maar als het uit het vuur wordt gehaald, zal het niet blijven branden. Het zal uitdoven. Maar als men het in het vuur laat liggen, begint het helder te branden. Spoedig maakt het deel uit van het vuur en zal ander groen hout aansteken.

Broeders en zusters, zo gaat dit grote werk van geloof voorwaarts om de mensen op aarde te onderwijzen in de wegen van de Heer. En als zij zijn voorbeeld volgen, zullen zij meer geluk ontvangen.

Moge God, onze eeuwige Vader, steeds glimlachend op dit, zijn koninkrijk, neerkijken en het meer doen bloeien, naarmate wij, zijn kinderen, in geloof wandelen. Dat bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

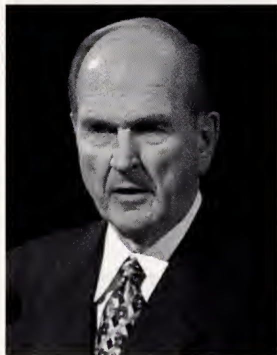

Zondagmiddagbijeenkomst
7 april 2002

O, vast als een rotssteen

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Onze geloofsfundering, als die stevig in eeuwige waarheid is verankerd, stelt ons in staat om met een eeuwig perspectief het oneindige aan te raken.'

Toen er ongeveer twintig jaar geleden een tempel in Mexico-Stad werd gebouwd, hadden de architecten een probleem. Omdat Mexico-Stad boven een ondergronds waterbassin is gebouwd, verzakken sommige gebouwen in de loop der tijd. Er moest vóor de tempel een speciale fundering worden gebouwd. Er werden 221 grote palen van gewapend beton[1] meer dan dertig meter in de grond geheid. Op die palen werden stalen banden bevestigd en aan een unit vastgemaakt die kan worden versteld om het gebouw waterpas te houden.[2] Met deze onzichtbare, maar vaste, fundering staat deze tempel tegenwoordig stevig en recht.

Een stevige fundering is voor ieder gebouw, iedere instelling en ieder mens noodzakelijk om stand te houden. Laten we met dat in gedachten de fundering van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen eens onder de loep nemen. En laten we vervolgens eens kijken hoe de stevige fundering van de kerk onze fundering van geloof als lid van de kerk ondersteunt.

I. DE FUNDERING VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Deze kerk staat op een unieke fundering, die op het fundament van eeuwige waarheid is verankerd. Broeders en zusters, het goede doel waarvoor wij werkzaam zijn, is niet in 1820 in de staat New York begonnen. Het is ook niet in Betlehem begonnen. Het is niet in de hof van Eden begonnen. De fundering van het eeuwig evangelie was al vóór de grondlegging van de wereld gelegd.

Deze realiteit wordt herhaaldelijk in de heilige Schriften bevestigd. Ik heb de Schriften geraadpleegd over de eeuwigheid die al bestond voordat de aarde werd geschapen. Maak u geen zorgen. Ik zal niet alle teksten citeren. Maar ik wil wel een aantal citaten aan de gepubliceerde tekst van deze boodschap toevoegen. Deze onzichtbare en eeuwige waarheden vormen 'voorsterfelijke palen' die het fundament van deze kerk ondersteunen.

Het plan van verlossing en de mogelijkheid om een erfgoed in het koninkrijk van God te krijgen

Het heilsplan was al vóór de grondlegging van de aarde voorbereid.[3] Het omvatte de glorierijke mogelijkheid om een erfgoed in het koninkrijk van God te beërven.[4]

De verzoening van Jezus Christus

De verzoening van Jezus Christus was de kern van het plan. In vooraardse raden werd Hij door zijn Vader geordend om voor onze zonden de verzoening tot stand te brengen en de banden van de lichamelijke en geestelijke dood te verbreken.[5] Jezus heeft gezegd: 'Ik ben het, die sedert de grondlegging der wereld bereid was om mijn volk te verlossen. (...) In Mij zal het ganse mensdom, namelijk zij, die in mijn naam zullen geloven, licht hebben, en wel voor eeuwig.'[6] Later heeft Paulus gezegd dat de kerk is 'gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is.'[7]

Tegenwerking van Satan

Zelfs voordat de wereld werd geschapen, werd de Heer al door Satan tegengewerkt.[8] Hij en zijn volgelingen hebben zich altijd tegen het heilige werk van de Heiland verzet, en zullen dat blijven doen.

Voorsterfelijke ordening en verlening van het priesterschap

Vóór de grondlegging van de wereld leefden wij allemaal als geestkinderen bij onze Vader in de hemel. Onder ons bevonden zich edele en grote mannen die in het voorsterfelijk bestaan waren geordend om het priesterschap te ontvangen.[9] Abraham,[10] Jeremia,[11] Joseph Smith[12] en anderen[13] waren voorbestemd om profeten van God te worden. Er werd ook voorzien dat het bloed van de profeten voor deze heilige zaak vergoten zou worden.[14] De manier waarop het priesterschap verleend zou worden, zou van de vaderen komen 'sedert het begin van de tijd, [zelfs] van voor de grondlegging der aarde'.[15]

Zusters in staat gesteld om God te verheerlijken

Zusters hebben bijzondere gaven ontvangen. Volgens de Heer zijn zij in staat gesteld 'om zich overeenkomstig mijn gebod te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen, en ter vervulling der belofte, die door mijn Vader werd gegeven vóór de grondlegging der wereld, (...) voor haar verhoging in de eeuwige werelden, opdat zij de zielen van mensen mogen baren; hiermede wordt het werk van mijn Vader voortgezet, opdat Hij moge worden verheerlijkt.'[16] Denk daar eens over na: als een moeder een kind baart en verzorgt, helpt ze niet alleen de aarde aan haar schepping voldoen[17], maar verheerlijkt zij God!

Verbondskinderen

Verbondskinderen werden in de voorsterfelijke wereld aangesteld. Paulus heeft gezegd dat de Heer ons heeft 'uitverkoren vóór de grondlegging der wereld'.[18]

Zegeningen gebaseerd op gehoorzaamheid aan de wet

Toen werden er voorwaarden vastgelegd aan de hand waarvan wij zegeningen van God konden ontvangen — door gehoorzaamheid aan de wetten waarop die zegeningen zijn gegrond.[19]

Heilige zaken die in de laatste dagen geopenbaard zullen worden

Een andere paal heeft te maken met de openbaringen die voor de laatste dagen zijn bewaard. De Heer had al van tevoren bedacht dat Hij 'zal verkondigen wat sinds de grondlegging der wereld verborgen gebleven is.'[20] Deze zaken omvatten openbaringen die in het Boek van Mormon staan.[21] Ze omvatten ook verordeningen en verbonden van de heilige tempel.[22] Tegen de profeet Joseph Smith heeft de Heer gezegd: 'Het behaagt Mij mijn kerk dingen te openbaren, die van voor de grondlegging der wereld verborgen zijn gehouden, dingen, die tot de bedeling van de volheid der tijden behoren.'[23]

Verlossing van de doden

De Heer heeft geopenbaard dat 'de verordening van het dopen voor de doden (...) reeds vóór de grondlegging der wereld werd ingesteld.'[24] Het eeuwig heil kwam daardoor binnen het bereik van de mensen die 'zonder een kennis van het evangelie zouden sterven.'[25] Er werd een verbinding tussen generaties gelegd, waardoor er een volledige en volmaakte samensmelting van generaties, sleutels, machten en heerlijkheden zou plaatsvinden.[26]

Broeders en zusters, deze onzichtbare palen waren al vóór de schepping van de wereld geplaatst. Zij ondersteunen het eeuwig evangelie — dat nu in haar volheid is hersteld.[27] Met zo'n fundering zal deze kerk niet van haar plaats verwijderd kunnen worden[28], ook niet in het millennium.[29]

II. DE FUNDERING VAN DE LEDEN VAN DE KERK

Net als gebouwen en instellingen een fundering hebben, hebben wij als personen een fundering die ons geloof ondersteunt. Sommige zijn zwak, andere zijn sterk. We kunnen wankelen als 'een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt'[30], of we kunnen op een stevige fundering staan en ons verankeren aan de banden van geestelijk staal, die aan de eeuwige palen van het evangelie zijn bevestigd.[31]

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd dat onze nieuwe leden in de kerk gesteund moeten worden door een vriend en een roeping, en door het goede woord van God gevoed moet worden.[32] We zingen vaak: 'O, vast als een rotssteen, is Gods heilig woord! Geeft acht, volgt het na, gij die 't reeds hebt gehoord.'[33] Als we die koesterende woorden van God ontvangen, verlustigen wij ons in zijn liefde.[34]

Onthoud 'dat u op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, (...) wanneer al zijn hagel en zijn krachtige storm u zullen striemen, dit geen macht (...) zal hebben, om u mede te sleuren naar de golf van ellende en eindeloos wee, en dit wegens de rots, waarop gij zijt gebouwd, die een vast fundament is.'[35]

Zelfs een stevig fundament kan geen problemen in het dagelijks leven voorkomen. Eigenzinnige kinderen kunnen de ouders verdriet doen. Sommige ontwrichte gezinnen zijn niet meer te herstellen. Homoseksuele neigingen worden slecht begrepen. Gehuwde paren krijgen om de een of andere reden geen kinderen. Zelfs in onze tijd worden de schuldigen en goddelozen niet gestraft wegens hun geld.[36] Sommige dingen lijken zo oneerlijk.[37]

Met een stevige fundering zijn we echter beter in staat om de Heer om hulp te vragen, ook als onze vragen niet beantwoord worden. De dichter heeft geschreven:

Ik weet niet wie U bent,
Maar ik en de mijnen
weten dat U het zevengesternte
helder laat schijnen;

U laat de winden waaien
Zwoel en koud;
U hebt een gekleurde muur
tussen dag en nacht gebouwd;

U laat de bloemen bloeien
En de sterren schijnen;
Zeldzame edelstenen
verborgen in de mijnen;

Maar 't voornaamst van al uw werk,
oppermachtig in uw plan,
Is 't vermogen dat de mens,
naar u opkijken kan.[38]

Hoewel we niet alles weten,[39] weten we dat God leeft en ons liefheeft.[40] Op die vaste rotssteen kunnen we Hem om hulp vragen en de kracht vinden om de zware lasten van het leven te dragen.

Ik heb bijvoorbeeld bewondering voor de jonge mensen die met vast geloof in hun Schepper de problemen van het ouderschap onder ogen zien. In een gezin dat zuster Nelson en ik goed kennen, werd onlangs een zoon geboren. Dit kind had verscheidene afwijkingen waardoor al zijn lichaamsdelen werden aangetast. In de eerste week van zijn leven moest hij twee keer geopereerd worden. En hij zal nog meer operaties moeten ondergaan. Toen

De tempel en gebouwen van het centrum van Salt Lake City verrijzen achter het Conferentiecentrum.

ik met de ouders van het kind sprak, vroegen zij niet: 'Waarom moet ons dit nu overkomen?' Maar zij zeiden: 'Wij weten dat dit kind voor ons is bestemd. God heeft ons deze bijzondere baby toevertrouwd. Wij zullen ons uiterste best doen om hem lief te hebben en te verzorgen.' Ik wil de Heer bedanken voor zulke ouders!

Nog niet zo lang geleden overleed de echtgenoot van een goede kennis van ons, plotseling en zonder waarschuwing. Haar zus heeft het volgende over haar opgeschreven: 'Nu zij terugkijkt op de afgelopen jaren en dagen, erkent ze dat onze liefdevolle Vader haar specifieke vaardigheden en ervaringen heeft gegeven, die aanvankelijk niet belangrijk leken, maar die haar succesvol op dit hartverscheurende verlies hebben voorbereid. In plaats van verlaten en bitter voelt ze zich gekoesterd en verzorgd. (…) Ze heeft tegen mij gezegd: "Als ik zie hoe zorgvuldig onze hemelse Vader mij hierop heeft voorbereid, hoe kan ik me dan zorgen over de toekomst maken? Hij heeft in alles voorzien wat ik nodig heb om de onzekere toekomst onder ogen te zien." '[41]

Ik heb een onvergetelijke brief van een zendeling ontvangen. Hij schreef: 'Ik weet nog steeds niet waarom ik [kanker] had gekregen, vooral in de tijd dat ik voor de Heer op zending ben, maar ik kan oprecht en eerlijk zeggen dat ik mijn genadige hemelse Vader eeuwig dankbaar ben voor die ervaring. Er gaat geen dag voorbij,' vervolgt hij, 'dat ik niet aan de dagen denk dat ik in het ziekenhuis lag, ziek was van de chemotherapie en pijn leed door een operatie. (…) Er gaat geen dag voorbij dat ik niet denk aan de dagen dat ik de Schriften bestudeerde, vooral het Boek van Mormon, en me de overweldigende gevoelens van troost en gemoedsrust herinner. (…) Er gaat geen dag voorbij dat ik niet denk aan de dagen dat ik de Schriften bestudeerde, vooral het Boek van Mormon, en me de overweldigende gevoelens van troost en gemoedsrust herinner. Ik denk vaak aan de avonden dat ik voor het slapen gaan mijn hart voor mijn hemelse Vader uitstortte en Hem bedankte dat Hij mijn leven had gered.' Toen vertelde de zendeling mij het geweldige nieuws: 'Ik ben deze week weer bij de dokter geweest, en (…) hij heeft geen spoor van ziekte in mijn lichaam kunnen vinden.'[42] Ik houd van zulke trouwe zendelingen!

O, vast als een rotssteen? De fundering van deze kerk is al vóór de schepping van de wereld gelegd. Hij is sterk. Hij is waar. Hij is eeuwig. Onze geloofsfundering, als die stevig in eeuwige waarheid is verankerd, stelt ons in staat om met een eeuwig perspectief het oneindige aan te raken.[43] Dat geloof geeft hoop als er geen hoop is. Het zal ons hier vreugde en hierna eeuwig leven brengen. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Iedere paal was 45 centimeter dik.

2. Zie John Forres O'Donnal, *Pioneer in Guatemala* (1997), blz. 288.

3. Zie 1 Nephi 10:18; Mosiah 15:19; Alma 12:25, 30; 18:39; 22:13–14; 42:26; LV 76:12–13.

4. Tegen het volk in de oude wereld heeft de Heer gezegd: 'Komt gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.' (Matteüs 25:34.) De mensen in het oude Amerika kregen ook te horen dat 'zij, die in de Heilige Israëls hebben geloofd, (...) het koninkrijk Gods [zullen] beërven, dat van de grondlegging der wereld af voor hen was bereid' (2 Nephi 9:18; zie ook Ether 4:19).

5. Zie Johannes 17:5, 24; 1 Petrus 1:19–20; Mosiah 4:6–7; 18:13; 3 Nephi 26:3–5; LV 93:7–9; Moses 5:57; JST, Genesis 5:43; 14:30–31.

6. Ether 3:14.

7. Efeziërs 2:20.

8. Zie JST, Openbaring 12:6–8.

9. Zie Alma 13:3, 5, 7; LV 132:28; 138:55–56; Abraham 3:22–23.

10. Zie Abraham 3:23.

11. Zie Jeremia 1:4–5.

12. Zie 2 Nephi 3:5–15; LV 127:2; 138:53–55.

13. Zie LV 138:53.

14. Zie Lucas 11:49–51.

15. Abraham 1:3.

16. LV 132:63.

17. Zie LV 49:16–17.

18. Efeziërs 1:4; zie ook vers 5. Paulus heeft ook gezegd dat de macht van God 'ons behouden heeft en geroepen met een heilige roeping, (...) die ons in Christus Jezus gegeven is, vóór eeuwige tijden' (2 Timoteüs 1:9; zie ook LV 38:1–4; Abraham 3:22–26). Het is belangrijk om te weten dat het Boek van Mormon is geschreven 'om aan het overblijfsel van het huis van Israël te tonen welke grote dingen de Heer voor hun vaderen heeft gedaan, en opdat zij kennis mogen verkrijgen van de verbonden des Heren' (Titelblad van het Boek van Mormon).

19. Zie LV 130:20–21, 132:5, 11–12.

20. Matteüs 13:35.

21. Zie 2 Nephi 27:10.

22. Zie LV 124:40–41.

23. LV 124:41.

24. LV 124:33.

25. LV 128:5.

26. Zie LV 128:18.

27. Zie Handelingen 3:20–21.

28. See Daniël 2:28, 31–44; LV 65:2–6; 124:45.

29. Zie Bruce R. McConkie, *The Millennial Messiah* (1982), blz. 672.

30. Jakobus 1:6.

31. Zie Efeziërs 3:17–19; Kolossenzen 2:6–7.

32. Zie 'Een paar gedachten over de tempels, bekeerlingen en zendingswerk', *De Ster*, januari 1998, blz. 56, zie Jakob 6:7; Moroni 6:4.

33. Lofzang 53; zie ook 2 Nephi 28:27–30.

34. Zie Jakob 3:2.

35. Helpman 5:12. Vergeet ook niet dat een wijs man zijn huis op een rots bouwt en niet op zand. (Zie Matteüs 7:24–27).

36. Zie Helpman 7:5.

37. Of dingen 'eerlijk' lijken is afhankelijk van de beperkingen van ons perspectief. De apostel Paulus heeft gezegd: 'Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen.' (1 Korintiërs 15:19.)

38. Harry Kemp, 'God the Architect', James Dalton Morrison, samenstelling, *Masterpieces of Religious Verse,* (1948), blz. 46–47.

39. Vergeleken met de alwetendheid van onze Schepper weten we bijvoorbeeld relatief weinig over dinosaurussen of de details van de schepping. Maar dit weten we wel: 'Ja, voorwaar zeg Ik u: Te dien dage, wanneer de Here zal komen, zal Hij alle dingen openbaren — dingen, die voorbij zijn gegaan, en verborgen dingen, die geen mens wist, dingen met betrekking tot de aarde, waardoor deze werd gemaakt, en het doel en oogmerk er van — hoogst waardevolle dingen, dingen, die boven zijn, en dingen, die beneden zijn, dingen, die in de aarde zijn, en op de aarde, en in de hemel' (LV 101:32–34; zie ook 121:29–32).

40. Zie 1 Nephi 11:16–17.

41. Virginia H. Pearce, *Why I Believe* (2002), 245–246.

42. Privé-correspondentie, 15 januari 2002.

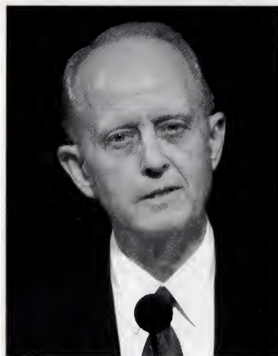
43. Onze aardse proeftijd wordt wel vergeleken met het tweede bedrijf van een toneelstuk met drie bedrijven. Als het doek na het tweede bedrijf valt, is het toneelstuk nog niet afgelopen. Zonder de informatie uit het eerste en derde bedrijf, kan het tweede bedrijf te kort, te lang, te moeilijk of te verwarrend lijken. Als we alle drie bedrijven hebben gezien, krijgt het tweede bedrijf meer betekenis. Daarom is een eeuwig perspectief zo belangrijk.

Het eeuwige leven door Jezus Christus

Ouderling John M. Madsen
van de Zeventig

'Om de Heer Jezus Christus te leren kennen, moeten wij, en de gehele mensheid, Hem ontvangen. En om Hem te ontvangen, moeten we zijn dienstknechten ontvangen.'

Bijna tweeduizend jaar geleden stelde een rijke jonge man de Heiland een uiterst belangrijke vraag: 'Meester, wat voor goed moet ik doen om het eeuwige leven te verwerven?' (Matteüs 19:16.)

Toen hij de instructies van de Heiland hoorde, en zijn vriendelijke uitnodiging om te komen en Hem te volgen (zie Matteüs 19:21), ging de jonge man 'bedroefd heen, want hij bezat vele goederen' (Matteüs 19:22).

Jammer genoeg waarderen en verkiezen miljoenen in de huidige wereld 'aardse schatten' boven 'de schatten der eeuwigheid' (LV 38:39) omdat zij niet weten of ten volle begrijpen dat '*hij, die het eeuwige leven heeft, (…) rijk [is]*' (zie LV 6:7) en dat *het eeuwige leven 'de grootste van alle gaven Gods' is*. (Zie LV 14:7.) Eenvoudig gezegd betekent eeuwig leven voor altijd als gezin in de nabijheid van God leven. (Zie LV 132:19–20, 24, 55.)

In zijn grote hogepriesterlijke gebed leert de Heiland de gehele mensheid wat de sleutel is tot het verkrijgen van het eeuwige leven: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (Johannes 17:3).

Maar hoe kan de mens de enige waarachtige God leren kennen?

De Heiland antwoordt daarop: 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader, dan door Mij' (Johannes 14:6).

Ik getuig dat wij en de gehele mensheid alleen tot onze hemelse Vader kunnen komen en Hem kunnen leren kennen, en zo het eeuwige leven verwerven, door tot de Heer Jezus Christus te komen en Hem te leren kennen.

Maar wie *is* Jezus Christus, dat we tot Hem zouden moeten komen en Hem leren *kennen*? Ik ken geen krachtigere en mooiere samenvatting van de identiteit en rol van de Heer Jezus Christus dan de verklaring van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf getiteld 'De levende Christus: het getuigenis van de apostelen', waaruit ik citeer:

'[Jezus Christus] was de grote Jehova van het Oude Testament, de Messias van het Nieuwe Testament. Onder leiding van zijn Vader heeft Hij de aarde geschapen. (…)

'Hij heeft zijn leven gegeven ter verzoening van de zonden van het hele mensdom. (…)

'Hij is de Eerstgeborene van de Vader, de eniggeboren Zoon in het vlees, de Verlosser van de wereld. (…)

'Hij is herrezen uit het graf "als eersteling van hen, die ontslapen zijn" (1 Korintiërs 15:20).

'Als herrezen Heer (…) is Hij in het oude Amerika onder zijn "andere schapen" werkzaam geweest. (Zie Johannes 10:16.)

'(…) Hij en zijn Vader [zijn] verschenen aan de jonge Joseph Smith, waarmee de lang geleden beloofde bedeling "van de volheid der tijden" (Efeziërs 1:10) werd ingeluid. (…)

'(…) Zijn priesterschap en zijn kerk [zijn] op aarde hersteld — "gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is" (Efeziërs 2:20). (…)

'(…) Hij [zal] eens op aarde terugkeren, en (…) heersen als Koning der koningen en regeren als Heer der heren (…). Ieder van ons zal voor Hem staan om door Hem te worden geoordeeld (…).

'(…) Zijn naar behoren geordende apostelen [getuigen] dat Jezus de levende Christus is, de onsterfelijke Zoon van God. Hij is de grote koning Immanuël (…). Hij is het licht, het leven en de hoop van de wereld. (…)' (*Liahona*, april 2000, blz. 2–3.)

Het is fantastisch, en absoluut essentieel, te weten wie de Heer Jezus Christus is.

Nogmaals getuig ik dat wij en de gehele mensheid alleen tot onze hemelse Vader kunnen komen en Hem kunnen leren kennen, en zo het eeuwige leven verwerven, door tot de Heer Jezus Christus te komen en Hem te leren kennen.

Wat betekent het de Heer Jezus Christus te kennen en hoe kunnen we Hem leren kennen?

De Heiland antwoordt: 'Eng is de poort, en nauw het pad, dat tot verhoging leidt en tot voortzetting der levens, en weinigen zijn er, die dit vinden, omdat gij Mij niet in de wereld ontvangt, noch Mij kent.

'Doch indien gij Mij in de wereld ontvangt, dan zult gij Mij kennen (...)' (LV 132:22–23).

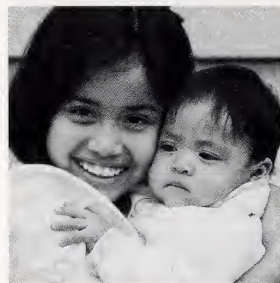
Kunnen wij zijn woorden echt volledig begrijpen? 'Indien gij Mij ontvangt', Mij, de grote Jehova, de Messias, de Schepper van de aarde, de Heiland en Verlosser van de wereld, de onsterfelijke Zoon van God; '*Indien gij Mij (...) ontvangt, dan zult gij Mij kennen*' (LV 132:23; cursivering toegevoegd).

Om de Heer Jezus Christus te leren kennen, moeten wij, en de gehele mensheid, Hem ontvangen. En om Hem te ontvangen, moeten we zijn dienstknechten ontvangen. (Zie Matteüs 10:40; LV 1:38; 68:8–9; 84:36; 112:20.)

Om Hem te ontvangen, moeten we de volheid van zijn evangelie ontvangen, zijn eeuwig verbond, met inbegrip van alle waarheid of wetten, verbonden en verordeningen die de mensheid nodig heeft om weer in de tegenwoordigheid van God te kunnen terugkeren. (Zie LV 39:11; 45:9; 66:2; 76:40–43; 132:12; 133:57.)

Om Hem te ontvangen moeten getrouwe zoons van God zijn priesterschap ontvangen en hun roepingen grootmaken. (Zie LV 84:33–35.)

Uiteindelijk moeten wij en de gehele mensheid om Hem te ontvangen en te leren kennen, doen wat Moroni ons aanspoort te doen: 'Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt' (Moroni 10:32). Met andere woorden: we moeten tot Christus komen en ernaar streven te worden zoals Hij. (Zie 'Opdracht tot wording', *Liahona*, januari 2001, blz. 40–43.)

Conferentiegangers stromen door de noordelijke poort die naar Temple Square leidt.

De herrezen Heer heeft gezegd: 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27). Om zijn antwoord 'Zoals Ik ben' goed te begrijpen is het essentieel dat we de betekenis van het woord 'behoort' in zijn vraag 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?' begrijpen. Het woord 'behoren' betekent onder meer: 'vereist worden'. De heilige Schriften, zowel de oude als de hedendaagse, bevestigen dat het noodzakelijk is dat wij zijn, zoals Hij zegt: 'Zoals Ik ben.' (3 Nephi 27:27; zie ook 3 Nephi 12:48; Matteüs 5:48; 1 Johannes 3:2; Moroni 7:48.)

Het is mijn gebed dat de tijd spoedig mag komen 'dat de kennis van een Zaligmaker onder alle natiën, geslachten, talen en volken zal worden verspreid' (Mosiah 3:20; zie ook Mozes 7:62; Jesaja 11:9), dat allen die dat willen, Hem zullen ontvangen, ja, de Heer Jezus Christus, en Hem zullen kennen, dat zij tot onze hemelse Vader kunnen komen en Hem kennen, en zo het eeuwige leven mogen verwerven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Enkele fundamentele lessen uit de Geschiedenis van Joseph Smith

Ouderling Carlos H. Amado
van de Zeventig

'Bekering is een persoonlijk en geestelijk proces. Iedereen moet deze beginselen voor zichzelf onderzoeken!'

De Geschiedenis van Joseph Smith is geschreven om het verhaal van de herstelling van kerk in deze laatste dagen bekend te maken. De kern van het verhaal is een uiting van vertrouwen in de beloften van de Heer en een bron van vreugde en zekerheid voor allen die geloven.

Ik heb het verhaal vele keren en in verschillende omstandigheden kunnen lezen. Als kind was ik ervan onder de indruk; het was een leidraad en krachtbron toen ik een tiener was; als jonge zendeling verkondigde ik het met moed en enthousiasme; en ook nu nog vervult het me met verbazing en een diep gevoel van dankbaarheid. Sinds Joseph Smith die ervaring heeft gehad, is het een zegen en een geloofsgeschenk voor de oprechte gelovige; het is een uitnodiging voor allen die naar waarheid zoeken en een blijvende uitdaging voor de ongelovige.

U die nog geen lid van de kerk bent, raad ik aan het getuigenis van Joseph Smith zonder vooroordelen en met een eerlijke bedoeling te lezen. U zult voelen hoe oprecht hij was en ontdekken hoe de kerk is gevestigd en op wonderbaarlijke wijze is hersteld.

Hoewel dit fascinerende verhaal een rijke geestelijke inhoud heeft, zal ik mijn opmerkingen beperken tot het bespreken van vijf beginselen waardoor u, evenals de jonge profeet, God kunt leren kennen.

BEGINSEL 1: EEN OPRECHT VERLANGEN OM DE WAARHEID TE LEREN KENNEN.

Joseph Smith had een intens verlangen om God te leren kennen en zijn wil te doen. U kunt datzelfde verlangen hebben, en God zelf kan u naar de waarheid leiden. Als u die waarheid herkent, doe dan alles in uw vermogen om ernaar te leven.

BEGINSEL 2: ONTDEK HET BELANG VAN SCHRIFTSTUDIE.

Joseph Smith kende de Schriften want hij bestudeerde ze. Hij zei:

'(...) [ik] las op zekere dag uit de zendbrief van Jakobus hoofdstuk 1 vers 5, dat luidt: *En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden*' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:11).

Gedurende zijn korte bediening ontving Joseph Smith ook veel andere openbaringen die het gevolg van schriftstudie waren. Je moet ze bestuderen om God, de bron van alle waarheid, te leren kennen.

BEGINSEL 3: ONTDEK DE WAARDE VAN GEBED.

De jonge Joseph gaf aan: 'Uiteindelijk kwam ik tot de gevolgtrekking dat ik in het duister en de verwarring moest blijven verkeren, als ik de weg die Jakobus wees niet bewandelde: wijsheid van God begeren.

'Het was de eerste maal in mijn leven, dat ik zo'n poging deed, want in al mijn bekommeringen was ik er nog nooit toe gekomen hardop te bidden.

'(...) [ik] ben neergeknield en begonnen de verlangens van mijn hart tot God op te zenden.

'Ik had bevonden dat het getuigenis van Jakobus waar was: indien iemand wijsheid ontbreekt, mag hij die van God vragen, en zal hij ze zonder verwijt ontvangen' (GJS 1:13–15, 26).

Onze Vader in de hemel kent, als volmaakte vader, al uw geestelijke en materiële noden, en Hij wil u zegenen. Daarom heeft Hij u het gebod gegeven Hem te zoeken en Hem vragen te stellen.

Joseph kwam de waarheid te weten omdat hij bad. In onze tijd kunnen miljoenen leden van de kerk mede getuigen van de werkelijkheid van de herstelling omdat ze, die raad opvolgend, er de Heer met geloof naar gevraagd hebben. U heeft hetzelfde recht om een antwoord op uw gebeden te ontvangen want *een getuigenis is een geschenk dat God*

alleen geeft aan hen die met een eerlijke bedoeling vragen. Probeer het maar uit; de belofte zal worden vervuld.

BEGINSEL 4: ONTDEK DE ZEGEN VAN MEDITATIE.

Joseph Smith mediteerde vaak; hij overdacht, analyseerde, vergeleek; hij probeerde antwoorden te vinden op vragen naar aanleiding van zijn schriftstudie. Hij zei:

'In deze tijd van grote opwinding werd mijn geest tot ernstig nadenken en grote onrust aangespoord; (...) [ik] vroeg me vaak af: (...) Welke van al deze groepen hebben gelijk, of hebben ze allemaal ongelijk? Als er één gelijk heeft, welke is dat dan, en hoe kom ik het te weten?

'Nog nooit had een tekst uit de Schriften een mensenhart sterker getroffen dan deze, toen, het mijne. Hij leek wel met grote kracht in iedere vezel van mijn hart door te dringen. Ik dacht telkens en telkens weer over deze tekst na (...)' (GJS 1:8, 10, 12).

Over eeuwige waarheden mediteren is nadenken en onszelf keer op keer afvragen: 'Hoe kan ik erachter komen?', 'Hoe zijn anderen erachter gekomen?' Hoe kunt u kennis van die zaken krijgen? Denk daar alstublieft ernstig over na.

BEGINSEL 5: ERVAAR DE VREUGDE VAN KERKBEZOEK.

Gedreven door zijn verlangen naar waarheid ging Joseph Smith naar verschillende kerkgenootschappen in de buurt. Over zijn ervaring met God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, beschrijft hij duidelijk welke instructies hij met betrekking tot andere kerken ontving:

'(...) [ik] vroeg de Personen die zich boven mij in het licht bevonden, welke van alle sekten gelijk had — bij welke ik mij moest aansluiten.

'(...) het was niet mijn plicht mij bij een der sekten aan te sluiten, maar ik moest op dezelfde wijze voortgaan, totdat ik verdere aanwijzingen zou ontvangen' (GJS 1:18, 26).

Wij moeten allemaal het koninkrijk van God op aarde leren kennen en een getuigenis krijgen dat het waar is. We gaan naar de kerk om de Geest te voelen, zijn leerstellingen te horen, onze verbonden te hernieuwen en de verordeningen van heil en verhoging te ontvangen om met ons gezin in de nabijheid van God terug te keren. Wij nodigen u van harte uit om naar de kerk te komen en dit alles met eigen ogen te zien.

Bekering is een persoonlijk en geestelijk proces. Iedereen moet deze beginselen voor zichzelf onderzoeken! Het is niet genoeg om een zwakke poging te ondernemen die gepaard gaat met twijfel, angst of gebrek aan vertrouwen. God belooft ons, vanwege zijn genade, dat Hij onze smeekbeden zal beantwoorden overeenkomstig onze oprechtheid. Alleen zij die met een eerlijke bedoeling zoeken, krijgen hun antwoord, als geschenk van God, door de Heilige Geest.

De Heilige Geest wordt ook wel de Trooster en de Getuige genoemd. Aan Hem hebben wij onze kennis en ons getuigenis te danken dat Christus de Zoon van God is.

Als u zich heeft laten dopen en uw verbonden goed en getrouw naleeft, zult u de voortdurende leiding van de Heilige Geest genieten, door

influisteringen, indrukken, gevoelens, dromen en waarschuwingen.

In de Geschiedenis en de Schriften lezen we over mensen die God hebben gehoord, met Hem hebben gesproken of op en andere manier concrete bewijzen van het bestaan van God hadden, en van zijn plan voor ons behoud. Niettemin bleven velen van hen niet trouw aan hun overtuiging.

Daardoor weten we dat niet hetgeen wij door onze fysieke zintuigen ontdekken, maar wat onder de invloed van de Heilige Geest tot ons komt, ons in staat stelt om de doelstellingen van God te begrijpen en Hem te volgen.

Als iemand deze basisbeginselen heeft geleerd en ze dan niet langer toepast, verliest hij het licht en de leiding waarmee hij God en zijn profeten kan begrijpen. De uiterlijke symptomen die wij waarnemen, zijn dat ze zich afscheiden, minder actief worden of zelfs tegen de kerk strijden. Het innerlijke symptoom is dat ze een of meer van deze vijf beginselen niet meer beoefenen.

1. Ze hebben geen oprecht verlangen naar de waarheid meer.
2. Ze bestuderen de schriften niet meer.
3. Ze bidden niet meer.
4. Ze mediteren niet meer over eeuwige waarheden.
5. Ze gaan niet meer naar de kerk.

Het is geweldig dat Joseph Smith in een tijd van grote godsdienstige verwarring, terwijl hij toch nog geen vijftien jaar oud was, ondanks tegenstand en zelfs vervolging, geduldig en ijverig gehoorzaam was en ons de simpele maar doeltreffende manier wees waarop we dichter tot God kunnen komen.

Dat proces vereist dat we leren, regel op regel, hier een beetje en daar een beetje, totdat we geloof ontwikkelen en een helder begrip krijgen van ons goddelijk potentieel. (Zie 2 Nephi 28:30.)

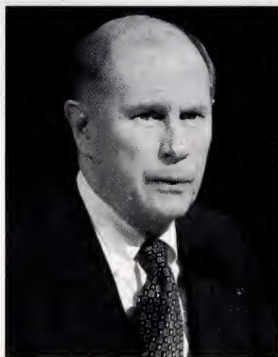
Het is onze taak om de ingevingen van de Geest dag na dag uit te diepen, door een constante toepassing van deze vijf beginselen.

Het is mijn gebed dat we dat zullen doen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Naastenliefde: volmaakte, eeuwigdurende liefde

Ouderling Gene R. Cook
van de Zeventig

'Denken en handelen wij steeds meer zoals Hij, dan vallen de eigenschappen van de natuurlijke mens weg en worden ze vervangen door het hart en de wil van Christus.'

Geliefde broeders en zusters, boven alles wil ik nu mijn getuigenis geven van de liefde van God voor mij, voor u en voor alle mensen. Wie is er voldoende in staat om de omvang van zijn dankbaarheid voor de liefde van God te uiten? Ik ben zo gezegend dat ik zoveel jaren met u heb kunnen doorbrengen en dat ik heb gevoeld dat de reine liefde van Christus van u uitging. Ik sta in de schuld bij u en God.

DEFINITIE VAN NAASTENLIEFDE

De Heer heeft gezegd dat naastenliefde 'de reine liefde van Christus'[1] is, dat het 't 'meest verblijdende voor de ziel'[2] is, 'de grootste van alle gaven Gods'[3], 'eeuwige [en] volmaakte liefde'.[4]

Hoe moeilijk liefde ook te beschrijven is, ze is vrij makkelijk te herkennen in het leven van hen die haar bezitten.

- Een invalide grootmoeder heeft een abonnement op een avondkrant, wetend dat ze daardoor elke dag haar kleinzoon, die de krantenjongen is, bij haar thuis krijgt, en zij leert hem bidden.
- Een moeder die in moeilijke economische tijden en vleesschaarste tot ieders verbazing alleen kipkluifjes lekker lijkt te vinden.
- Een man wordt onterecht in het bijzijn van anderen bestraft, maar ondergaat dat toch nederig.

Is de rode draad door deze voorbeelden niet naastenliefde, onzelfzuchtigheid, het niet nodig vinden om ergens iets voor terug te krijgen? Al onze goddelijke eigenschappen lijken uit dit ene voort te komen, het lijkt ze alle te omvatten.[5] Alle mensen kunnen de gave van liefde hebben, maar naastenliefde wordt alleen gegeven aan hen die *ware* volgelingen van Christus zijn.[6]

De macht Gods is te vinden in zijn goddelijke eigenschappen.[7] De macht van het priesterschap wordt door die eigenschappen in stand

gehouden.[8] Wij streven naar die eigenschappen, vooral naastenliefde, de reine liefde van Christus.[9]

VERNIETIGERS VAN LIEFDE EN VREDE

Maar er is ook de duivel, de vernietiger van die liefde, die haar met boosheid en vijandigheid vervangt.[10] Mijn vriend William voelde dat: vijandigheid. Het leek wel dat wat er ook gebeurde, alles de schuld van de Heer was: een ziekte, een sterfgeval, een kind dat afdwaalde, een zwakheid, een 'onverhoord' gebed — alles verhardde zijn hart. Zijn innerlijke woede, die in een oogwenk kon oplaaien, was gericht op God, zijn medemens en zichzelf. Uit zijn hart kwam ongeloof, koppigheid, hoogmoed, twist en een verlies van hoop, liefde en richtingsgevoel. Hij was ellendig!

Die vernietigers van vrede[11] maakten William blind voor Gods gevoelens voor hem. Hij kon Gods liefde niet ontdekken of *voelen*. Hij zag niet in, vooral niet op die duistere momenten, dat God hem toch nog rijkelijk zegende. In plaats daarvan gaf hij boosheid in ruil voor liefde. Hebben we dat niet allemaal wel eens gevoeld? Zelfs als we liefde het minst verdienden, had Hij ons het meeste lief. Hij heeft ons waarlijk eerst lief.[12]

LIJDEN MET EEN DOEL: NAASTENLIEFDE GEEFT KRACHT

Maar mijn christelijke vriendin Betty was precies het tegengestelde. Zij kreeg veel van dezelfde moeilijkheden als William, maar omdat zij *wél* Gods liefde voelde, leed zij beproeving in de naam van de Heiland,[13] nam deel aan zijn goddelijke natuur,[14] en werd aldus deelgenoot van een dieper geloof in en van meer liefde voor God, en boven dien viel haar de kracht ten deel om af te rekenen met wat op haar pad kwam.

Haar liefde voor andere mensen nam toe. Ze leek anderen al *bij voorbaat* te vergeven. Ze leerde hoe ze hen haar liefde kon laten *voelen*. Ze leerde dat liefde die je geeft, vermenigvuldigd wordt.

Uiteindelijk leerde ze om zichzelf meer lief te hebben, vriendelijker te zijn, zachtaardiger en zachtmoediger.

Ze streefde niet meer naar meer zelfachting en begon zichzelf lief te hebben zoals God haar liefhad. Haar zelfbeeld werd het beeld dat Hij van haar had.

GODS LIEFDE HERKENNEN, ONTVANGEN EN DOORGEVEN

Hoe kunnen wij onszelf bekleden met 'de mantel der naastenliefde, (...) de mantel van volmaaktheid en vrede'?[15] Ik wil u drie mogelijkheden voorleggen.

1. Erken zijn liefde. 'Bidt (...) met alle kracht van uw hart'[16] om die gave. Doe dat zachtmoedig, met een berouwvol hart, dan wordt u door de Heilige Geest zelf vervuld met hoop en liefde. Hij zal u Christus openbaren.[17]

Onderdeel van de gave van naastenliefde is in staat zijn om de hand van de Heer te erkennen en zijn liefde te voelen in alles om ons heen. Soms is het niet makkelijk om de liefde van de Heer te erkennen in alles wat we meemaken, omdat Hij een volmaakte, *anonieme* Gever is. U kunt uw hele leven zoeken om zijn hand en zijn gaven aan u te ontdekken, vanwege zijn intieme, bescheiden, nederige manier om dergelijke fijne gaven te verstrekken.

Denk eens even met mij na over de volgende majesteitelijke gaven: de heerlijkheid van de schepping,[18] de aarde, de hemelen; uw gevoelens van liefde en vreugde; zijn reacties van genade, vergeving en talloze antwoorden op gebeden; de gave van dierbaren; en, ten laatste, de grootste van alle gaven — de gave die de Vader heeft gegeven van zijn verzoening brengende Zoon, de Volmaakte in naastenliefde, ja, de God van liefde.[19]

2. Ontvang zijn liefde in ootmoed. Wees dankbaar voor de gave, en vooral voor de Gever.[20] Ware dankbaarheid is het vermogen om in ootmoed liefde te zien, te voelen en zelfs te ontvangen.[21] Dankbaarheid is een vorm van liefde teruggeven aan God. Erken zijn hand, zeg Hem dat, spreek uw liefde voor Hem uit.[22] Als u de Heer echt leert kennen, dan vindt u een intieme, heilige relatie die gebaseerd is op vertrouwen. U

komt er dan achter dat Hij uw kwellingen begrijpt[23] en dat Hij vol mededogen altijd in liefde op u zal reageren.

Neem het in ontvangst. *Voel* het. Het is niet voldoende om alleen te weten dat God u liefheeft. Die gave moet u dag in, dag uit, voortdurend *voelen*.[24] Dan wordt het een goddelijke motivatie voor u. Bekeer u. Verwijder alle wereldsheid uit uw leven,[25] inclusief boosheid. Ontvang voortdurend vergeving voor uw zonden,[26] dan zult u al uw begeerten beteugelen en vervuld worden met liefde.[27]

3. *Geef zijn liefde door.* De Heer reageert altijd vol liefde op ons. Moet onze reactie op Hem dan niet net zo zijn, met *ware* gevoelens van liefde? Hij geeft genade (of goedheid) op genade, eigenschap op eigenschap. Naarmate onze gehoorzaamheid toeneemt, ontvangen wij meer genade (of goedheid) voor de genade die wij aan Hem teruggeven.[28] Bied Hem de verfijning van uw karakter aan, zodat u *net* zo bent als Hij wanneer Hij verschijnt.[29]

Dompelt een mens zijn gedachten eerst onder in liefde, en geeft hij die gevoelens door aan God, zijn medemens, of zichzelf, dan zal hij beslist van de Geest een groter deel van die eigenschap krijgen. Dat geldt voor alle goddelijke eigenschappen. Rechtschapen gevoelens, voortgebracht door een mens, lijken vooraf te gaan aan een versterking van die gevoelens door de Geest. Als u geen liefde voelt, kunt u ook geen ware liefde aan anderen doorgeven. De Heer heeft ons gezegd dat wij elkander moeten liefhebben zoals Hij ons liefheeft,[30] dus bedenk: om liefde te ontvangen, moet u zelf *waarlijk* liefhebben.[31]

DE VRUCHTEN VAN DE GAVE VAN NAASTENLIEFDE

Broeders en zusters, als bijzonder getuige van Christus, geef ik u nogmaals mijn getuigenis van de overstelpende liefde van God voor ieder van ons persoonlijk. Als u die gave van God grootmaakt, krijgt u een nieuw hart, een zuiver hart, en steeds meer liefde en gemoedsrust. Denken en handelen wij steeds meer zoals Hij, dan vallen de eigenschappen van de natuurlijke mens weg en worden ze vervangen door het hart en de wil van Christus.[32] Wij worden zoals Hij, en ontvangen Hem dan echt.[33]

De profeet van de Heer heeft u lief, en al deze broeders van mij hebben u ook lief. Moge de Heer ons zegenen dat 'de toegenegenheid van [ons] hart voor eeuwig aan [Hem mag] zijn gewijd.'[34] 'Dat [onze] lasten licht mogen worden door de vreugde van zijn Zoon',[35] dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Moroni 7:47.
2. Zie 1 Nephi 11:22–23; 8:10–12.
3. 1 Nephi 15:36.
4. Moroni 8:17.
5. 'Er is één deugd, eigenschap of beginsel dat, als de heiligen het koesteren en in praktijk brengen, heil zou brengen aan duizenden en duizenden mensen. Ik heb het over naastenliefde, of liefde, waaruit vergeving, lankmoedigheid, vriendelijkheid en geduld voortkomen.' (Brigham Young, *Journal of Discourses,* deel 7, blz. 133–34.)
6. Zie Moroni 7:48. Is er verschil tussen naastenliefde, ofwel mensenmin, en liefde? De Heer heeft ze een aantal malen afzonderlijk genoemd, namelijk in LV 4:5. Sommigen zeggen dat naastenliefde liefde plus opoffering is — een rijpe liefde. [...] Er is actie, werk en opoffering voor nodig. Naastenliefde omvat zijn liefde voor ons, onze liefde voor Hem, en christelijke liefde voor anderen.
7. Zie LV 84:19–24.
8. Zie LV 121:41–46.
9. 'Een mens die vervuld is met de liefde Gods, is niet tevreden als hij alleen zijn gezinsleden tot zegen is, maar gaat de wereld in met het verlangen om het hele menselijk ras tot zegen te zijn.' (Joseph Smith, *History of the Church,* deel 4, blz. 227.)
10. Wanneer er waar lijden is in het leven, is de duivel er altijd bij om het hart van de mens te verbitteren in boosheid, terwijl de Heer voortdurend liefde uitstraalt. In hetzelfde lijden zijn '(...) *velen verhard (. . .) en velen verzacht vanwege hun beproevingen (. . .)*' (Alma 62:41). Wat een geweldig voorbeeld van de manier waarop wij op beproeving moeten reageren.
11. Enkele voorbeelden van vernie tigers van de liefde en vrede van de mens: vrees, perfectionisme, afgunst, onderworpenheid, twijfel, boosheid, jaloezie, onrechtvaardige, heerschappij, ongeloof, ongeduld, oordelen, gekwetste gevoelens koesteren, hoogmoed, twist, morren, eer nastreven, concurrentie, liegen. Deze komen allemaal van de natuurlijke mens en niet van de christelijke mens.
12. Zie 1 Johannes 4:19.
13. Zie LV 138:13. Mijn vriendin wist dat haar lijden ertoe zou leiden dat zij beproefd werd (zie Abraham 3:24–25; LV 98:13–14); leerde kiezen tussen goed en kwaad (2 Nephi 2:18); leerde dat de zegeningen na beproeving komen (zie LV 58:2–4); ze ontwikkelde gehoorzaamheid, geduld en geloof (zie LV 105:6; Mosiah 23:21; Rom. 5:3–5); ze kreeg vergeving van haar zonden (zie Helaman 15:3; LV 132:50, 60; 95:1).
14. Zie 2 Petrus 1:1–8.
15. LV 88:125.
16. Moroni 7:48.
17. Zie Moroni 8:25–26; Rom. 5:5; 2 Ne. 26:13.
18. Zie Mozes 6:63; Alma 30:44.
19. Zie 1 Johannes 4:8.
20. Zie LV 88:33.
21. Zie Alma 5:26.
22. Zie Alma 26:16; Moroni 10:3.
23. Zie LV 133:52–53.
24. Zie Alma 34:38.
25. Zie 1 Johannes 2:15–17.
26. Zie Mosiah 4:11–12.
27. Zie Alma 38:12.
28. Zie LV 93:12–13, 20.
29. Zie 1 Johannes 3:1–3.
30. Zie John 13:34; LV 112:11.
31. 'Hoed u voor hoogmoed en streef er niet naar om boven een ander uit te steken, maar handel voor elkanders welzijn.' ('Thoughts of the Prophet Joseph Smith', *De Ster*, december 1989, blz. 5.)
32. 1 Korintiërs 2:16; 2 Korintiërs 10:5.
33. 'De grootste mens is hij die het meest op Christus lijkt. Wat u oprecht in uw hart vindt van Christus, bepaalt wat u bent en zal in hoge mate bepalen wat u doet. (. . .) Kies u Hem als uw ideaal, dan schept u in uzelf een verlangen om te worden zoals Hij, om één met Hem te zijn.' (David O. McKay, Conference Report, april 1951, blz. 93, 98.) Als u lang genoeg aan Hem denkt, gaat u zich gedragen zoals Hij. Als u zich lang genoeg gedraagt zoals Hij, zult u echt worden zoals Hij.
34. Alma 37:36.
35. Alma 33:23.

Voel de liefde van de Heer

Bonnie D. Parkin
Algemeen ZHV-presidente

'Als er iéts is wat ik elke vrouw in de kerk toewens, dan is het dat zij de liefde van de Heer voelt.'

Broeders en zusters, er is een gezegde dat luidt: 'Wees blij met de kans om te groeien.' En ik ben ervan overtuigd dat ik zal groeien. Ik wil mijn dank uitspreken voor de zusters Smoot, Dew en Jensen, voor het enorme werk dat ze verzet hebben voor ons allen, als kerk. Ik ben ook dankbaar voor mijn raadgeefsters, Kathy en Anne, en voor hun bereidwilligheid om dit werk te doen. Zij zijn gelovige vrouwen.

Ik ben uiterst dankbaar voor mijn moeder en vader, voor wat ze me geleerd hebben, voor hun liefde en dat ze me geleerd hebben om te werken. Ik weet hoe ik moet werken. Ik ben dankbaar voor mijn man. Jim is een fantastische echtgenoot. Ik houd van hem en ben dankbaar voor zijn steun. Hij is integer. Ik ben dankbaar voor mijn zoons en hun echtgenotes, die hen geholpen hebben om een betere man te worden. Ik ben dankbaar voor mijn kleinkinderen. Laatst reden we op een avond naar een van onze zoons om hem te vertellen over deze roeping. Ze hadden hun kinderen al in bed gestopt. Ik zei tegen Brett en Angie: 'Ik ben geroepen als algemeen ZHV-presidente.' En Brett zei: 'Jíj? Presidente van de ZHV van de hele kerk?' Zijn kinderen niet geweldig? Hij bracht onder woorden wat ik de afgelopen weken zelf al gevoeld heb.

Toen we gisteren thuiskwamen, lag er een fax van onze zoon David en zijn vrouw, Jennifer, uit België. David zei: 'Moeder, ik weet dat u het kunt. Misschien weet u het niet meer, maar u had vroeger deze tekst aan de koelkast hangen: "Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!" (Jozua 24:15.)' Hij zei: 'Ik pakte vaak wat uit de koelkast, en ik weet dat papa en u dat meenden.' Ik ben erg dankbaar voor onze kinderen.

Ik ben dankbaar voor de vrouwen van de kerk die me zoveel geleerd hebben, die me liefde gegeven hebben, die me onderwijs gegeven hebben, die in me geloofd hebben. Ik ben dankbaar voor de

zendelingen in het zendingsgebied Londen-Zuid (Engeland), voor hun goedheid, voor de manier waarop ze zich aan hun verbonden houden. Ik ben dankbaar voor de Britse heiligen, die mij liefhadden en mij thuis lieten voelen in dat geweldige land.

Broeders en zusters, ik weet niet waarom ik geroepen ben, maar ik weet wel dát ik geroepen ben. Ik zeg u mijn liefde en steun toe en vraag u om geduld met me te hebben terwijl ik leer.

Ik nodig de volwassen jonge vrouwen van de kerk, waar zij ook wonen, uit om eens naar de ZHV te kijken en in te zien dat jullie daar nodig zijn, dat we jullie liefhebben, dat we samen een fijne tijd kunnen hebben. Doe alsjeblieft met ons mee.

Wallace Stegner heeft over de mormonen geschreven: 'De vrouwen waren fantastisch.'[1] En dat geldt nog steeds! Ik weet dat de Heer de vrouwen van de kerk liefheeft. Als er íéts is wat ik elke vrouw in de kerk toewens, dan is het dat zij dagelijks de liefde van de Heer voelt. Ik heb zelf de liefde van de Heer gevoeld en daar ben ik erg dankbaar voor. Ik ben ook dankbaar voor de gemoedsrust die ik gekregen heb.

Ik getuig van mijn Heiland, Jezus Christus. Ik weet dat Hij leeft. Ik heb zijn liefde gevoeld. Ik heb zijn vergeving gevoeld. Ik denk aan een zendelingzuster die het zendingsveld verliet. In haar laatste getuigenis zei ze: 'Ik ging op zending om mijn hemelse Vader te laten zien dat ik van Hem hield, om mijn waardering voor Hem te uiten, en Hem iets terug te geven.' En ze zei: 'Nu ik wegga, sta ik nog verder bij Hem in de schuld dan toen ik kwam.'

Ik getuig van de kracht van een profeet van God, president Gordon B. Hinckley, en ik ben dankbaar voor hem en voor zijn liefde, en voor alle profeten die vertrouwen in mij hebben gehad. Ik getuig hiervan in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOOT

1. *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1964), blz. 13.

De kans om te dienen

Ouderling Gerald N. Lund
van de Zeventig

'Ik weet hoezeer Hij ons liefheeft en hoe volslagen onweerstaanbaar zijn liefde voor ons is.'

Na 34 jaar voor de kerkelijke onderwijsinstellingen te hebben gewerkt, besloten mijn vrouw en ik ongeveer drie jaar geleden, dat voor mij de tijd gekomen was om met pensioen te gaan en eens wat andere paden te bewandelen. We begonnen plannen te maken. We verhuisden om dichter bij onze kinderen en kleinkinderen te zijn. Ik begon enkele projecten te ontwikkelen die ik fantastisch vond. Sommige waren beslist briljant, vond ik. En toen kwam er zo'n keerpunt in het leven.

We hadden toen het voorrecht dat ouderling F. Enzio Busche, die nu emeritus lid van de Zeventig is, en zijn vrouw onze overburen waren. Op een dag gaf ouderling Busche les aan ons hogepriestersquorum, en hij haalde een tekst aan in het boek Alma waarin Alma wenst dat hij de stem van een engel heeft. Vervolgens komt Alma meteen weer terug op dat gevoel, en in vers vier doet hij een opmerkelijke uitspraak. Hij stelt voor dat we moeten oppassen met onze verlangens, want de Heer geeft ons de verlangens van ons hart. En toen volgde er wat voor mij een schokkende uitspraak was: 'hetzij voor hun heil of voor hun ondergang.' God zal ons geven wat wij verlangen. (Zie Alma 29:1–5.)

Ik ging die dag naar huis — niet met het gevoel dat een van mijn verlangens verkeerd was — maar met het besef dat het *mijn* verlangens waren. Vanaf die dag heb ik de Heer laten weten dat ik graag aan *zijn* verlangens tegemoet wilde komen. En ik dacht toen dat ik dat echt meende, maar ik ben erachter gekomen dat het makkelijker gezegd dan gedaan is. Zoals ouderling Maxwell gisteren heeft gezegd, kan God onze reiniging, heiliging en vervolmaking pas echt versnellen als we ons hart echt aan Hem opgeven. (Zie Helaman 3:35.) Wij hebben in de daaropvolgende drie jaar gezien dat de Heer ons op andere paden heeft geleid dan we verwacht hadden, en dit is het meest recente pad.

Onlangs las ik, nadat president Hinckley mijn vrouw en mij geroepen had, in het boek Deuteronomium en vond een vers in hoofdstuk 12 dat veel voor mij is gaan betekenen. Het is in de vorm van een gebod. De Heer zegt: 'Gij zult u verheugen voor het aangezicht van de Here, uw God, over alles wat gij ondernomen hebt' (Deuteronomium 12:18.) Wij zijn dankbaar voor dit voorrecht om ons door deze nieuwe gelegenheid in de Heer te verheugen.

Sinds we ons op die paden begeven hebben, zijn we erachter gekomen

hoe barmhartig God is, hoezeer Hij ons liefheeft, en hoe onweerstaanbaar zijn liefde voor ons is. Toen ik zestien jaar was en nog niet slim genoeg om erg veel te weten, raakte de Geest mijn hart en besefte ik hoe belangrijk het is met welke vrouw je trouwt. Toen ben ik begonnen de Heer te bidden dat Hij een vrouw voor me zou zoeken die mijn eeuwige metgezellin kon worden. Die gebeden zijn verhoord en al het goede in onze familie met kinderen en kleinkinderen is grotendeels aan haar te danken.

Ik ben te weten gekomen dat Jezus onze Christus is, dat de barmhartigheid van Hem en de Vader oneindig is, zelfs als we het niet verdienen. Ik heb de profeet Joseph Smith altijd geweldig gevonden, maar het is mijn voorrecht geweest om ongeveer tien jaar lang een intensieve, uitgebreide studie van zijn leven te maken, en van zijn geschriften en leringen, en van hen die Hem kenden en liefhadden, en ik ben erachter gekomen dat hij een van de groten onder de profeten was, iemand die het waardig was om de grote herstelling van deze laatste grote bedeling tot stand te brengen. En ik heb een sterk getuigenis gekregen dat de sleutels die hersteld zijn, tot nu toe intact zijn gebleven en dat onze levende profeet, Gordon B. Hinckley, ze nu bezit.

Nogmaals: wij verheugen ons in deze gelegenheid om te dienen. Wij voelen ons daardoor heel nederig en zeer vereerd, en ik geef u dat getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

***Onder:* Hallen van het Conferentiecentrum.**

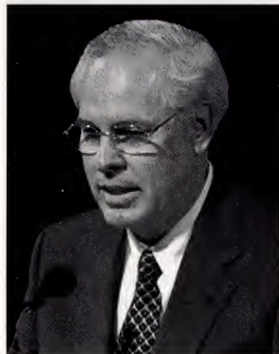

Ik ga daar waarheen Gij mij zendt

Ouderling William R. Walker
van de Zeventig

'Ik houd van Hem. Ik wil alles doen wat in mijn vermogen ligt om te doen wat Hij wil dat ik doe.'

Geliefde broeders en zusters, in grote ootmoed en waardering sta ik op deze heilige plek. Tijdens mijn jeugd in Raymond (Alberta, Canada) vond ik het altijd heerlijk als we zongen 'Ik ga daar waarheen Gij mij zendt, o Heer' (lofzang 179). Die woorden brandmerkten, elke keer dat we ze zongen in een avondmaalsdienst of zondagsschool, mijn hart en ziel met toewijding. Ik wilde altijd al gaan waar de Heer wilde dat ik ging, zeggen wat Hij wilde dat ik zei: 'Wat Gij wilt, zal 'k wezen', o Heer. En het lijkt vandaag gepast om nog eens uiting te geven aan die toewijding.

Ik ben dankbaar voor de steunverlening van gisteren, en samen met u steun ik president Gordon B. Hinckley en zijn raadgevers, president Monson en president Faust, en president Packer en de rest van de Twaalf, als profeten, zieners en openbaarders. Ik getuig dat zij waarlijk profeten, zieners en openbaarders zijn.

Ik heb de Heer lief. Ik heb deze kerk lief. Ik heb de fijne, getrouwe heiligen over de hele wereld lief die alles doen wat zij kunnen om hun toezeggingen na te komen en volgens hun godsdienst te leven. Ik getuig dat God leeft en dat Jezus Christus, zijn Zoon, onze Heiland en Verlosser is. Ik heb Hem lief. Ik wil alles doen wat in mijn vermogen ligt om te doen wat Hij wil dat ik doe, en ik zeg dat, en geef mijn getuigenis van de waarheid hiervan, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

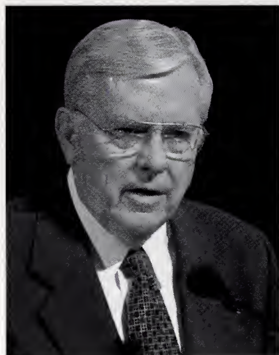

Conferentiegangers praten buiten een van de ingangen van het Conferentiecentrum.

De vrede in het koninkrijk

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Vrede — werkelijke vrede, van ganser harte — kan alleen in en door geloof het in de Heer, Jezus Christus, worden verkregen.'

Broeders en zusters, sta mij toe, namens ons allen, ook waardering uit te spreken voor het ZHV-presidium en hun bestuur, die ons ongelooflijk goed van dienst zijn geweest en die onlangs zijn ontheven.

Opnieuw naderen wij het einde van een opbouwende en inspirerende algemene conferentie. Ik voel me altijd gestimuleerd en verlicht tijdens deze schitterende dagen van onderricht en getuigenis. Ik weet dat de meesten van u dat ook zo voelen. Misschien zijn onze gevoelens tijdens een conferentie te vergelijken met het gevoel dat de eerste discipelen van de Heiland hadden toen zij Hem van dorp tot dorp volgden en Hem het goede nieuws van zijn evangelie hoorden verkondigen.

In veel opzichten was dat een ontmoedigende tijd voor de Israëlieten. Zij gingen gebukt onder de overheersing van het Romeinse Rijk, en snakten naar vrijheid en vrede. Zij keken uit naar de komst van de Messias; ze wisten zeker dat Hij hen uit hun fysieke en politieke verdrukking zou bevrijden. En sommigen gaven gehoor aan het evangelie van geluk en vrede van de Heiland, hoewel ze nog niet alle geestelijke implicaties ervan volledig op waarde konden schatten.

Aan het begin van de bediening van de Heer volgde een grote menigte Hem naar het Meer van Galilea. Zij verdrongen zich om Hem heen toen Hij aan de oever stond 'zodat Hij in een schip ging en daarin nederzat op de zee, en de gehele schare was bij de zee op het land. En Hij leerde hun vele dingen in gelijkenissen' (Marcus 4:1–2).

Op die dag werden er grote en prachtige waarheden verkondigd, waaronder de gelijkenis van de zaaier. (Zie Marcus 4:3–20.) Aan het eind van een lange dag van onderricht en instructie, stelde de Heer aan zijn discipelen voor om naar de andere kant van het Meer van Galilea te varen.

Toen ze die avond onderweg naar de overkant waren, 'stak [er] een zware stormwind op en de golven sloegen in het schip, zodat het schip reeds vol liep.

'Maar Hij zelf lag op het achterschip tegen het kussen te slapen. En zij maakten Hem wakker en zeiden tot Hem: Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan?

'En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil.' (Marcus 4:37–39.)

Kunt u zich voorstellen wat de apostelen gedacht moeten hebben toen zij zagen dat de elementen — de wind, de regen en de zee — aan het gebod van hun Meester gehoor gaven? Hoewel ze pas onlangs tot het heilig apostelschap waren geroepen, kenden zij Hem, hadden Hem lief en geloofden in Hem. Zij hadden hun werk en hun gezin achtergelaten om Hem te volgen. In een relatief korte tijd hadden zij Hem ongelofelijke waarheden horen verkondigen, en hadden zij Hem machtige wonderen zien verrichten. Maar dit konden zij niet begrijpen, en dat moet van hun gezicht af te lezen zijn geweest.

'En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij zó bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?

'En zij werden bovenmate bevreesd en zeiden tot elkander: Wie is toch deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?' (Marcus 4:40–41.)

In roerige en soms angstige tijden worden wij krachtig herinnerd aan de bijzondere belofte van de Heiland van oneindige en eeuwige vrede, die net als zijn vermogen om de golven te kalmeren een diepe indruk gemaakt moet hebben op de mensen die zich die avond zo lang geleden bij Hem op het Meer van Galilea bevonden.

Net als de mensen die tijdens zijn bediening leefden, zijn er onder ons ook mensen die op zoek zijn naar aardse vrede en voorspoed, als teken van de wonderbaarlijke macht van de Heiland. Soms kunnen we maar niet begrijpen dat de eeuwige vrede die Jezus beloofd heeft, innerlijke vrede is, die uit geloof voortkomt, door ons getuigenis wordt verankerd, door liefde wordt gekoesterd en door voortdurende gehoorzaamheid en bekering tot uitdrukking komt. Het is een geestelijke vrede die in het hart en de ziel weerklinkt. Als iemand deze innerlijke vrede waarlijk kent en ervaart, is er geen vrees voor wereldse onenigheid of

strijd. Iemand weet van binnen wel of alles op het gebied van de essentiële zaken in orde is.

President Hinckley heeft de broeders gisteren voorgehouden dat er geen vrede in zonde is. Er kan gemak, populariteit, beroemdheid en zelfs voorspoed uit voortkomen, maar geen gemoedsrust. 'Goddeloosheid bracht nimmer geluk' (Alma 41:10). Iemand kan geen gemoedsrust ontvangen als zijn leven niet in overeenstemming met de geopenbaarde waarheid is. Wij kunnen geen gemoedsrust krijgen als we slecht gehumeurd of twistziek zijn. Er is geen vrede in vulgair gedrag, zedeloosheid of losbandigheid. We kunnen geen gemoedsrust krijgen als we verslaafd zijn aan drugs, alcohol of pornografie. En we kunnen geen gemoedsrust vinden als we anderen op de een of andere manier mishandelen, emotioneel, lichamelijk of seksueel. Want zij die anderen mishandelen, zullen in verstandelijke en geestelijke verwarring verkeren totdat zij zich tot Christus wenden en door middel van volledige bekering vergeving ontvangen.

Ik denk dat iedereen op enig moment verlangt naar 'de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat' (Filippenzen 4:7). Wij kunnen die vrede voor ons verontruste hart alleen ontvangen als we de Geest van Christus volgen, die 'aan ieder mens [is] gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden' (Moroni 7:16), en die ons aanzet om ons van onze zonden te bekeren en naar vergeving te streven. Wij kunnen allemaal hunkeren naar 'de vreedzame dingen van het koninkrijk' (LV 36:2), en naar de vruchten van gerechtigheid, die 'in vrede [worden] gezaaid voor hen, die vrede stichten' (Jakobus 3:18). In ieder huis, iedere buurt of samenleving, moeten we naar vrede streven. Wij mogen nooit onenigheid of verdeeldheid veroorzaken.

De Heer heeft zijn volgelingen in de loop van de schriftuurlijke geschiedenis altijd vrede beloofd. De psalmist heeft geschreven: 'De Here zal zijn volk sterkte verlenen, de Here zal zijn volk zegenen met vrede' (Psalmen 29:11). Jesaja noemde de Heiland 'Vredevorst' (Jesaja 9:5). Nephi voorzag de tijd onder zijn nakomelingen dat 'de Zoon der Gerechtigheid aan hen [zal] verschijnen, en Hij hen [zal] genezen, en zij zullen vrede met Hem hebben' (2 Nephi 26:9).

Slechts uren voordat Hij aan het glorierijke, maar afschuwelijke proces van de verzoening begon, beloofde de Heer, Jezus Christus, het volgende aan zijn apostelen: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u' (Johannes 14:27).

Beloofde Hij zijn dierbare discipelen de vrede die de wereld bedoelt — veiligheid, zonder strijd of ellende? Het historisch verslag doet aan iets anders denken. Deze oorspronkelijke apostelen hebben de rest van hun leven veel beproeving en vervolging ervaren. Misschien dat de Heer daarom het volgende aan zijn belofte heeft toegevoegd: 'Niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd' (Johannes 14:27).

En later zei Hij: 'Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in *Mij* vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen' (Johannes 16:33, cursivering toegevoegd).

Vrede — werkelijke vrede, van ganser harte — kan alleen in en door geloof in de Heer, Jezus Christus, worden verkregen. Als die waardevolle waarheid wordt ontdekt, en als de beginselen van het evangelie worden begrepen en toegepast, kan er in het hart van de kinderen van onze hemelse Vader grote vrede worden ontwikkeld. De Heiland zei tegen Joseph Smith dat 'hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld' (LV 59:23).

Het is soms verbazingwekkend om te zien wat voor invloed deze vrede op ontvankelijke mensen kan hebben. Toen ik jaren geleden president van het zendingsgebied Toronto (Canada) was, gaven onze zendelingen les aan een gezin dat in geestelijke duisternis verkeerde. Zij waren arm en ongeschoold, en aan hun uiterlijk was te zien dat ze weinig interesse in dagelijkse hygiëne en verzorging hadden. Maar het waren goede, eerzame mensen – de eerlijken van hart, waar wij altijd

voor bidden dat onze zendelingen ze zullen vinden — en zij reageerden op geestelijke wijze toen zij voor de eerste keer in hun leven de vrede ervaarden die het evangelie biedt.

Toen we hoorden dat ze zich zouden laten dopen, gingen zuster Ballard en ik naar de doopdienst. Ik stond naast de bisschop van de wijk toen het gezin de kerk binnenkwam. Ik moet eerlijkheidshalve toegeven dat ze er niet uitzagen. Ze zagen er onverzorgd, vies en slordig uit. Omdat hij een tijdje op reis was geweest, had de bisschop de nieuwste leden van zijn wijk nog niet ontmoet. Zijn eerste indruk was niet erg positief, om het zachtjes uit te drukken. Toen ze wegliepen, leek het wel of ik zijn knieën hoorde knikken.

Ik sloeg mijn arm om deze goede bisschop heen om hem lichamelijk en geestelijk te ondersteunen. Ik voelde me geïnspireerd om tegen hem te zeggen: 'Bisschop, is het niet prachtig? We zullen goede heiligen der laatste dagen van hen maken!'

Hij keek me aan en glimlachte. Ik wist niet of hij glimlachte omdat hij het met me eens was, of omdat hij dacht dat ik een van die overdreven enthousiaste zendelingen was.

De doopdienst begon, en het gezin werd gedoopt. De volgende dag besloten we naar die wijk te gaan om er zeker van te zijn het gezin goed werd opgevangen, nu ze voor het eerst als nieuwe leden naar de kerk kwamen.

Toen het gezin de kapel binnenkwam, zat ik naast de bisschop op het podium. De vader had een schoon, wit overhemd aan. Het was niet groot genoeg om het bovenste knoopje dicht te krijgen, en hij had een stropdas om die ik een van de zendelingen weleens had zien dragen. Maar hij straalde van geluk en tevredenheid. De moeder en haar dochters hadden een gedaanteverandering ondergaan. Ze droegen geen modieuze jurken, maar ze waren schoon en netjes. Ook zij hadden die bijzonder uitstraling van het evangelie. De jongetjes droegen een wit overhemd dat veel te groot was, zelfs als de mouwen opgerold waren. En hun stropdas hing bijna op hun knieën. Het was duidelijk dat de jongetjes de witte overhemden en stropdassen van de zendelingen droegen, zodat ze netjes gekleed naar de avondmaalsdienst konden komen.

Ze zaten bij de zendelingen, en de geest van het evangelie straalde van hen af. Alma beschrijft dat als '[Gods] beeld in uw gelaat ontvangen' (Alma 5:14). Ik boog mij naar de bisschop over en zei: 'Ziet u wel, bisschop? We zullen heiligen der laatste dagen van hen maken!'

Uiteraard was de lichamelijke gedaanteverandering oppervlakkig vergeleken met de geestelijke verandering die dat gezin onderging toen het evangelie volledig in hun hart en in hun dagelijks leven doordrong. Door de instructie van de zendelingen en de begeleiding van een goede bisschop en zijn leden, is dit gezin vanuit de geestelijke duisternis in het licht van het evangelie en de waarheid terechtgekomen. In die geest is dat gezin verwarmd, verfrist en versterkt door de vrede die voortkomt uit de kennis dat de Heer, Jezus Christus, leeft. Door het licht van het evangelie dat door de profeet Joseph Smith op aarde werd hersteld, heeft dit gezin de weg naar de tempel gevonden, waar ze een jaar later hun eeuwige zegeningen hebben ontvangen.

Ik citeer nogmaals de profeet Jesaja: 'Al uw [kinderen] zullen leerlingen des Heren zijn; en het heil uwer [kinderen] zal groot zijn' (zie Jesaja 54:13).

Als wij eenmaal de zoete vrucht van Gods vrede hebben geproefd, hebben we de natuurlijke neiging om er met anderen over te praten. Franciscus van Assisi stond bekend als een 'liefhebber van alle scheppingen'. Het grootste deel van zijn leven zorgde hij voor de armen en behoeftigen om hem heen — waaronder dieren. Hij putte energie uit de vrede die hij ontving, waardoor hij het verlangen had om anderen daar deelgenoot van te maken. Hij schreef:

Heer, maak mij een instrument van
uw vrede.
Laat mij liefde zaaien waar
haat is;
vergeving waar pijn is;
geloof waar twijfel is;
hoop waar wanhoop is;
licht waar duisternis is;
en vreugde waar verdriet is.
O, goddelijke Meester, help mij dat
ik niet zozeer zal proberen
vertroost te worden, maar te troosten;

President Hinckley groet de aanwezigen in het Conferentiecentrum met zijn wandelstok terwijl president Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, toekijkt.

begrepen te worden, maar te begrijpen;
geliefd te worden, maar lief te hebben;
want als wij geven, zullen we ontvangen;
als wij vergeven, zullen wij vergeving ontvangen;
en als wij sterven, zullen we het eeuwige leven ontvangen.

Meer dan eens heeft de Heiland zijn volgelingen aangemoedigd om 'vredestichters' te zijn. Hij heeft beloofd dat zij 'kinderen Gods' genoemd zullen worden (Matteüs 5:9). Dat denkbeeld is overal in de Schriften te vinden, waardoor er een patroon van gelijkenissen en proclamaties ontstaat:

- 'Wees vriendelijk jegens uw tegenpartij' (Matteüs 5:25).
- 'Hebt uw vijanden lief' (Matteüs 5:44).
- 'Oordeelt niet' (Matteüs 7:1);
- 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matteüs 22:39).
- 'Veroordeelt niet' (Lucas 6:37).
- 'Laat los' [vergeef] (Lucas 6:37).
- 'Hebt elkander lief.' (Johannes 13:34.)

Dit zijn slechts een aantal instructies uit de Schriften waaruit duidelijk blijkt dat we Gods vrede niet voor onszelf mogen houden. Maar wij moeten onze familieleden, vrienden en naasten erin laten delen. Leden van de kerk en mensen die geen lid van onze kerk zijn, moeten erin delen. Hoewel uw naasten er misschien niet voor kiezen om de zoetheid en vrede van de volheid van het evangelie te aanvaarden, zullen ze toch gezegend worden omdat zij de vrede van het evangelie in uw leven zien en voelen. De boodschap van vrede zal door ons voorbeeld groeien.

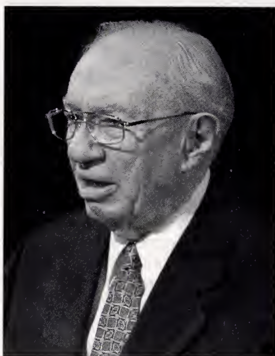
De apostel Paulus heeft gezegd: 'Houdt vrede, en de God der liefde en des vredes zal met u zijn' (2 Korintiërs 13:11).

Ik ben dankbaar dat ik tot u kan getuigen dat Jezus de Christus is, en dat Hij de Zoon van God is. Door Hem in geloof en vertrouwen te volgen, zullen allen de innerlijke rust vinden die het evangelie biedt, zoals ons tijdens deze conferentie duidelijk is gemaakt. Daarvan getuig ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wij zien op naar Christus

President Gordon B. Hinckley

'Net als de Poolster aan de hemel (...) staat de Verlosser van de wereld, de Zoon van God, vast en zeker als het anker van ons onsterfelijke leven.'

Geliefde broeders en zusters, ook ik wil mijn diepe waardering uitspreken voor het vele werk dat zuster Smoot, zuster Jensen en zuster Dew en hun bestuur hebben verricht. Ze hebben allemaal zulk goed werk verricht in deze grote en indrukwekkende organisatie voor vrouwen. Het is een fantastische vereniging, vier miljoen 900 duizend leden sterk. Er is, denk ik, niets in de wereld dat ermee vergeleken kan worden, en het brengt zoveel goeds teweeg in het leven van de vrouwen, waar ook ter wereld. Dank u, lieve zusters, voor wat u gedaan hebt. Welkom, zuster Parkin en uw raadgeefsters, en het bestuur dat u zult uitkiezen.

Wij komen nu aan het eind van deze fijne conferentie. We hebben een waar feest gehad aan de dis van de Heer. Wij hebben op zijn wijze lering ontvangen in zijn wegen.

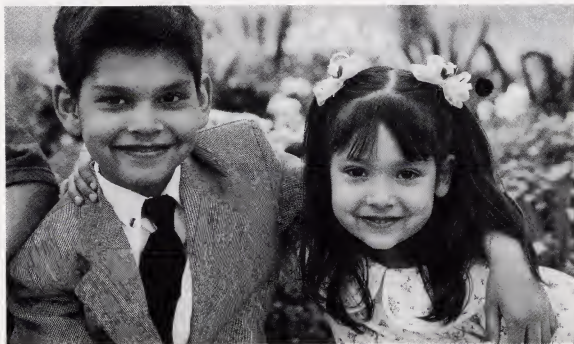
Ieder van ons zou een beetje beter moeten zijn door deze rijke ervaring. Anders is onze bijeenkomst grotendeels voor niets geweest.

Na mijn woorden, zingt het koor:

Verblijf bij mij, nu d'avond valt;
de dag verging en vlood,
het schijnsel van de zon verdween,
kleurt slechts de kim nog rood.
Mijn hart verwelkomt U als gast,
verblijf en ga niet heen.
O, Heiland, houd de wacht bij mij,
nu 't schemert om mij heen.
(Lofzang 111.)

Dat vat onze gevoelens, nu wij naar huis gaan, aardig samen.

Moge de Geest van de Heer ons begeleiden en bij ons blijven. Wij weten niet wat voor ons ligt. Wij weten niet wat de komende dagen zullen brengen. Wij leven in een onzekere wereld. Voor sommigen zal er succes zijn. Voor anderen teleurstelling. Voor sommigen vreugde en opgewektheid, goede gezondheid en een fijn leven. Voor anderen misschien ziekte en enig verdriet. Dat weten we niet. Maar één ding weten we wél. Net als de Poolster aan de hemel, ongeacht wat de toekomst brengt, staat de Verlosser van de wereld, de Zoon van God, vast en zeker als het anker van ons onsterfelijke leven. Hij is de Rots van ons heil, onze kracht, onze troost, het middelpunt van ons geloof.

In zonneschijn en schaduw zien wij naar Hem op, en Hij is er om ons gerust te stellen en ons toe te lachen.

Hij is het middelpunt van onze aanbidding. Hij is de Zoon van de levende God, de Eerstgeborene van de Vader, de Eniggeborene in het vlees, die het koninklijke hof van omhoog verlaten heeft om als sterveling geboren te worden in de nederigste omstandigheden. Hij heeft over de eenzaamheid van zijn leven gezegd: 'De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen' (Matteüs 8:20). Hij 'is rondgegaan, weldoende' (Handelingen 10:38).

Hij was een man van wonderen. Hij stak mensen in nood de helpende hand toe. Hij genas de zieken en wekte de doden op. Maar ondanks alle liefde die Hij in de wereld bracht, werd Hij veracht en verworpen door de mensen; hij was een Man van smarten en vertrouwd met ziekte (…). Hij was veracht, en niet geacht. (Zie Jesaja 53:3.)

Wij kijken terug op zijn ongeëvenaarde leven en zeggen met de profeet Jesaja: 'Onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, en onze smarten gedragen (…).

'Om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden' (Jesaja 53:4–5).

Toen de grote oorlog in de hemel werd uitgevochten, kwam Lucifer, de zoon van de morgen, met een plan dat verworpen werd. De Vader van ons allen kwam, in liefde voor ons, zijn kinderen, met een beter plan waardoor wij de vrijheid zouden hebben om zelf onze levenskoers te bepalen. Zijn eerstgeboren Zoon, onze oudste Broer, was de sleutel tot dat plan. De mens zou zijn keuzevrijheid hebben, en met die keuzevrijheid ook rekenschap verschuldigd zijn. De mens zou de wegen van de wereld bewandelen en zou zondigen en vallen. Maar de Zoon van God zou vlees aannemen en zou Zichzelf als offer aanbieden om verzoening te brengen voor de zonden van alle mensen. Door onuitsprekelijk lijden zou Hij de grote Verlosser worden, de Heiland van de mensheid.

Met enig begrip van die onvergelijkelijke gave, de gave van de verlossing, buigen wij in eerbiedige liefde voor Hem.

De kerk heeft te maken met critici, vele zelfs. Zij zeggen dat we niet in de traditionele Christus van het christendom geloven. Er zit iets in wat zij zeggen. Ons geloof, onze kennis, is niet gebaseerd op oude tradities, waarvan de geloofsbelijdenissen voortgekomen zijn uit een beperkt begrip en uit de bijna oneindige discussies van mensen die probeerden de herrezen Christus te definiëren. Ons geloof, onze kennis, komt van een getuigenis van een profeet in deze bedeling, die de grote God van het heelal voor zich zag staan, alsmede zijn geliefde Zoon, de herrezen Heer Jezus Christus. Zij spraken tot hem. Hij sprak tot Hen. Hij getuigde openlijk, ondubbelzinnig en onbeschaamd van dat geweldige visioen. Het was een visioen van de Almachtige en de Verlosser van de wereld, dat zo heerlijk was dat het ons begrip te boven gaat, maar dat zeker en ondubbelzinnig was in de kennis die het opleverde. Uit die kennis, diep geworteld in de grond van hedendaagse openbaring, 'spreken wij', om met Nephi te spreken, 'van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat [wij en] onze kinderen mogen weten uit welke Bron [wij] vergeving hunner zonden mogen verwachten' (2 Nephi 25:26).

En, broeders en zusters, nu wij weer voor enige tijd afscheid van u nemen, herhalen wij ons vast en blijvend getuigenis. Wij doen dat als mensen met een vaste en zekere kennis. Zoals ik al vaker heb gezegd, en ik zeg het nu weer, ik weet dat God onze eeuwige Vader leeft. Hij is de grote God van het heelal. Hij is de Vader van onze geest met wie wij in gebed kunnen spreken.

Ik weet dat Jezus de Christus is, zijn eniggeboren Zoon, de Verlosser van de wereld, die zijn leven gegeven heeft opdat wij het eeuwige leven mochten hebben, en dat Hij samen met zijn Vader bestuurt en regeert. Ik weet dat zij afzonderlijke Personen zijn, afzonderlijk en verschillend van elkaar, hoewel zij in vorm, wezen en doelstelling overeenkomen. Ik weet dat het het werk van de Almachtige is om 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). Ik weet dat Joseph Smith een profeet was, de grote profeet van deze bedeling, door wie wij deze waarheden hebben ontvangen. Ik weet dat deze kerk het werk van God is, en dat het gepresideerd en geleid wordt door Jezus Christus, wiens heilige naam het draagt.

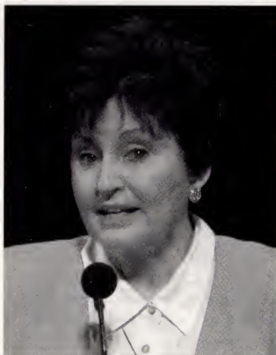
Hiervan getuig ik plechtig, en ik laat u, mijn geliefde medewerkers, mijn liefde en mijn zegen, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. God zij met u tot w'u wederzien. □

Algemene bijeenkomst van de jongevrouwen
30 maart 2002

In heilige plaatsen staan

Sharon G. Larsen
Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

'In heilige plaatsen staan heeft alles te maken met goed gezelschap, of je nu alleen bent of met anderen.'

Het was donderdagavond, de avond waarop mijn ouders altijd in de Cardston-tempel werkten. Ik was een tiener, net als jullie, jongevrouwen. Mijn oma, die bij ons inwoonde, was weg, dus zou ik alleen thuis zijn. Toen ze vertrokken, knuffelde mijn vader me en zei: 'Sharon, zorg dat je goed gezelschap hebt.'

Ik dacht: wat denkt hij wel? Weet hij niet dat ik hier alleen ben? En toen besefte ik dat hij dát nu net dacht.

In heilige plaatsen staan heeft alles te maken met goed gezelschap, of je nu alleen bent of met anderen. Het betekent zijn waar de Heilige Geest onze metgezel is — alleen of met anderen. Als wij besluiten onze gedachten en onze daden te beheersen en ons uiterste best te doen, zal het beste van het leven ons deel worden.

Op een heilige plaats voelen we ons veilig, bemind en bemoedigd. Zo was het ook in ons hemels thuis. Op heilige plaatsen en in goed gezelschap krijgen we weer gevoelens over hoe het geweest moet zijn in het thuis dat we achterlieten, het thuis dat soms zo ver weg lijkt.

Tweeënhalf jaar nadat de kerk georganiseerd was, waarschuwde de Heer Joseph Smith voor oorlogen, hongersnoden en plagen waarvan goddeloosheid de oorzaak zou zijn. Vervolgens vertelt Hij ons hoe wij in zo'n wereld veilig kunnen zijn: 'Staat daarom in heilige plaatsen, en wordt niet aan het wankelen gebracht, totdat de dag des Heren komt' (LV 87:8).

In heilige plaatsen worden we beschermd voor de bijna verpletterende onrust in de wereld. Engelen kunnen onze metgezellen en steun zijn. (Zie LV 84:88.) De grote profeet Moroni werd omringd door goddeloosheid en de Lamanieten, die alles wat op hun pad kwam, verwoestten. Hij heeft zich in alle eenzaamheid bijna twintig jaar schuilgehouden. Stel je die eenzaamheid eens voor! En toch leren we uit zijn schitterende getuigenis en raad in de laatste paar hoofdstukken van het Boek van Mormon dat hij gezelschap had van engelen en de Heilige Geest. Hij was niet alleen. De Heilige Geest kan dat kwellende, pijnlijke gevoel van eenzaamheid, afzondering of afwijzing wegnemen en ons vervullen van vrede. Hij wordt de Trooster genoemd — en dat is Hij!

Misschien zijn het wel de eenzaamste momenten als we omringd zijn door mensen, vrienden zelfs, die verkeerde keuzen maken en waarin wij alleen staan. Er is een aantal plaatsen die niet veilig voor je zijn, zelfs niet als je iemand in nood wilt helpen. De Heer heeft gezegd dat we *in* heilige plaatsen moeten staan. Er zijn plaatsen waar de Geest nooit zal zijn. Jij weet waar dat is. Blijf daar vandaan. Bedwing je nieuwsgierigheid, prikkel die niet. Let op je gevoel zodat je weet wanneer je je onzeker of ongemakkelijk voelt.

Heather vertelde ons dat ze eens uitgenodigd was voor een feestje met de 'populaire' mensen van school. Toen ze er binnenkwam, werd haar geest negatief beïnvloed door de muziek die door het huis denderde. Ze werd er misselijk van. Vervolgens verdwenen vrienden en vriendinnen in donkere kamers. Heather vertelde: 'Op dat feest besefte ik al snel dat ik moest kiezen: die mensen, of mijn normen. Allebei kon niet. Ik wilde die woorden niet horen en die filmscènes mijn gedachten niet laten verontreinigen, ongeacht hoe populair die mensen waren. Ik wist dat ik daar niet hoorde. Terwijl ik wachtte tot mijn moeder me kwam ophalen, keek ik uit het raam de donkere nacht in, en daar stond, lichtend als een baken, de tempel op de heuvel. Het was alsof de Heer me verzekerde dat ik het goede deed.' (Met toestemming; de naam is veranderd.)

Door in heilige plaatsen te staan, worden we heilig, maar dat is een deugd die oefening vereist. Oefen je in het luisteren naar de Geest en in gehoorzaamheid. Oefen je in zedelijke reinheid. Oefen je in eerbiedig omgaan met heilige zaken. De Heer heeft gezegd dat we tot Hem moeten komen, dan kan Hij ons heilig maken. (Zie LV 60:7.) Laat Hem je met liefde, vergeving en vrede

omhullen. Ongeacht wat er om je heen gebeurt, kun je oefenen in het scheppen van je eigen omgeving, vervuld van de Geest van de Heer.

In plaats van een ander te vragen hoe kort, strak of bloot je kleding kan zijn, ben *jij* er *zelf* verantwoordelijk voor. Vraag je af: 'Wat kan ik dragen? Hoe moet ik eruitzien en handelen zodat de Heilige Geest bij me kan zijn en onze hemelse Vader me kan zegenen?'

Het is moeilijk je verlangen naar het goede en naar schoonheid te oefenen als je steeds met het tegendeel geconfronteerd wordt dat verleidelijker, leuker en meer in trek lijkt.

Toen je je hebt laten dopen, heb je verbonden gesloten om de geboden te onderhouden. Die verbonden en de zegen dat je altijd de Geest van de Heer bij je kunt hebben, hernieuw je steeds als je zuiver aan het avondmaal deelneemt. Het zal je sterken als je verleid wordt.

Onze dochter bracht lekkers mee naar de avondmaalsdienst om haar drie kleine jongens zoet te houden. Toen het heilige symbool, het brood, in onze rij werd doorgegeven, fluisterde Jake, die toen drie was, in mijn oor: 'Zeg dat we dat brood niet nodig hebben. We hebben ons eigen lekkers bij ons.' Een jongetje van drie zag alleen stukjes brood, en hij vond dat hij iets beters had. Onderscheiden wat heilig is en ons verlangen ernaar ontwikkelen, is essentieel voor ons geluk. Een schitterende zonsondergang of een met sterren bezaaide hemel, een bedauwde roos of een jong poesje — dat alles herinnert ons er weer aan dat Gods zaken heilig zijn.

Heilige plaatsen kunnen overal zijn — of je nu alleen bent, met anderen, met vreemden, met vrienden. De weg naar Jericho was verraderlijk en angstaanjagend. Dieven verscholen zich in bosjes en bomen om reizigers te overvallen. Er was een vriendelijke en moedige Samaritaan nodig om die weg te veranderen van een slechte in een heilige plaats. Jij kunt iets doen om heiligheid te brengen op gewone plaatsen: door een middag met kinderen door te brengen zodat een vermoeide moeder uit kan rusten, door af te wassen, ook al is je broer aan de beurt, door het huis van een bejaarde vriendin schoon te maken — die zaken geven een gevoel van onzelfzuchtigheid, offerbereidheid en heiligheid.

Er zullen momenten zijn dat de Geest zal fluisteren dat je de plaats waar je je bevindt, beter kunt maken. De Russische stad Omsk in Siberië kwam nogal koud en kaal op me over, totdat ik een groep jongemannen en jongevrouwen in hun eigen taal 'Hoe groot zijt Gij' (lofzang 54) hoorde zingen. Plotseling werd de hele wereld — of tenminste onze wereld — warm, liefdevol en blij, een heilige plaats.

Jongevrouwen die voor de algemene JV-bijeenkomst arriveren in het Conferentiecentrum, treffen daar banieren aan.

Er staat je een overvloed aan intelligentie, leiding en veiligheid ter beschikking door regelmatig, aandachtig gebed en schriftstudie. Dat houdt je geest stevig en standvastig in heilige plaatsen als je op school bent, kleren koopt, of internet bezoekt. President James E. Faust heeft gezegd: 'Ik denk dat lezen in de Schriften de beste wasmachine is voor onreine of onbeheerste gedachten.' ('De kracht van zelfbeheersing', *Liahona*, juli 2000, blz. 53.)

Heiligheid is rustig en zachtaardig. Je ziet het over het hoofd als je niet oplet. De herrezen Heer liep naar Emmaüs met twee mannen die zo verdiept waren in de gebeurtenissen rond zijn kruisiging en opstanding dat ze niet wisten dat de Heer zelf met hen meeliep.

Jaren geleden zong ik Händels *Messiah* met een groep mensen van verschillende religies. Hoewel ons geloof anders was, zongen we allemaal over dezelfde Messias, onze Heiland. Ik had dat oratorium vele malen gezongen, maar tijdens een bepaalde oefenperiode vertelde de Geest me dat ik niet alleen maar noten zong. Ik zong mijn getuigenis: 'Onze ziekten heeft Hij op zich genomen, en onze smarten gedragen' (Jesaja 53:4). Ik wist met mijn hele ziel dat Hij dat voor mij had gedaan. Heel even vervaagden de driehonderd andere stemmen en had ik het gevoel dat ik alleen was met de Heer. Ik voelde zijn liefde en de geruststelling dat Hij het verdriet en de zorgen van mijn tienerhart had gedragen, en dat Hij, als ik gehoorzaamde, de rest van mijn leven naast mij zou blijven.

Die zegen, die troost en volkomen liefde van de Heer voelen, is elke prijs waard. Misschien moeten we er onze wereldse genoegens of populariteit voor opofferen. Misschien vereist het nederigheid, vergevensgezindheid of volkomen bekering. Het vereist schone handen en een rein hart.

(Zie Psalmen 24:4.) Doe wat je moet doen om in heilige plaatsen te kunnen staan en niet te wankelen, om te staan voor waarheid en rechtschapenheid, ongeacht de oppervlakkige verlokkingen, het kwaad en de bedoelingen van samenspannende mensen (zie LV 89:4) en de media. Om met president Hinckley te spreken: 'Laten we een paar treden beklimmen, en laat het goede in [je] karakter tot uitdrukking komen in [je] leven.' ('Tijd voor een nieuw begin', *Liahona*, juli 2000, blz. 107.) Lieve jongevrouwen, vraag de Heer om met je te wandelen. Laat Hem je hele leven je metgezel zijn, elk dag van je leven, zodat je kunt terugkeren naar dat thuis waarnaar je verlangt, de allerheiligste plaats.

Ik besluit met een lofzang die mijn gebed voor jullie en voor mezelf weergeeft:

Meer heiligheid geef mij,
meer ijver en lust,
meer leed over zonde,
meer vrede en rust,
meer blijven in Christus,
meer sterkte in U,
meer lust u te dienen,
Heer, geef mij dit nu!
(Lofzang 57)

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ons thuis sterken

Carol B. Thomas
Eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

'Laten we het hebben over drie beginselen waarmee je je huisgenoten kunt versterken: koesteren, offeren, bidden.'

Omdat we het einde van de Olympische Winterspelen van 2002 hebben gezien, ontkomen we er niet aan te denken aan degenen die goud mee naar huis namen. Veel atleten die zich jarenlang hadden voorbereid, kwamen samen om te wedijveren en hoopten te winnen. Als jongevrouwen in de kerk bereiden jullie je ook voor om te wedijveren voor een medaillon terwijl de Geest helder in je brandt.

Het programma van de jongevrouwen kan je prima voorbereiden om je doelen te bereiken, en het thema van de jongevrouwen herinnert je er steeds aan dat wij in die wedstrijd niet alleen staan. Wij horen bij het team van de Heer, en Hij zal er altijd zijn om te zorgen dat wij goud mee naar huis nemen.

Als dochters van God hebben sommigen van jullie grote atletische vaardigheden, maar jullie zijn allemaal gezegend met veel talenten en gaven. Een van de belangrijkste gaven is de vaardigheid om 'ons gezin te sterken', een nieuwe zin die aan het jongevrouwenthema is toegevoegd. Herken je die woorden? Een van de opdrachten die wij als meisjes en vrouwen in het koninkrijk hebben gekregen, is van onze huisgenoten houden en ze sterken.

Het is vanavond mijn gebed dat de geest in jullie zal branden, dat jullie een groot verlangen zullen hebben om je huisgenoten nu te sterken en je voor te bereiden op je toekomstige gezin. De Schriften staan vol met manieren om onze gezinnen te versterken. Er is geen groter leraar dan de Heiland. Als wij zijn leringen bestuderen en zijn voorbeeld volgen, kunnen we het gezinsleven verbeteren. Laten we het hebben over drie beginselen waarmee je je huisgenoten kunt versterken:

- Koesteren
- Offeren
- Bidden

KOESTEREN

Wie vindt het niet fijn om met een klein kind te spelen of een pasgeboren baby in haar armen te houden? Wij vrouwen zijn geboren met een natuurlijke aanleg om anderen lief te hebben en te koesteren. Koesteren betekent elkaar steunen, bemoedigen, verzorgen en van elkaar houden. Doen we dat bij ons thuis?

De Heiland zelf heeft verklaard hoe dat kan. Vele malen heeft Hij gezegd: 'Hoe menigmaal heb Ik u bijeenvergaderd, zoals een hen haar kiekens onder haar vleugels bijeenvergadert, en heb u verzorgd' (3 Nephi 10:4).

Jongevrouwen arriveren bij de deuren van het Conferentiecentrum voor de algemene JV-bijeenkomst van 30 maart.

Door als huisgenoten samen te komen kun je zoveel doen om de eensgezindheid te bevorderen. Wanneer heb je voor het laatst je armen om je moeder of vader heengeslagen en ze bedankt voor alles wat ze doen? Ouders koesteren meestal, maar zij moeten ook gekoesterd worden.

Als vrouw kunnen we onze kuikens liefdevol en teder onder onze vleugels nemen. Kortgeleden zag ik een jonge moeder met haar kindje van twee praten. Toen het huilde en de moeder niet begreep wat het wilde, zei de moeder: 'Niet huilen. Praat. Vertel me wat je dwars zit.' Zij had zoveel respect getoond voor dat kindje van twee dat het ophield met huilen en 'praatte'. Die jonge moeder leert hoe ze moet koesteren.

Toen onze Vader in de hemel de Heiland aan de wereld voorstelde, toonde Hij hoe Hij de mensen koesterde door met zachte stem te spreken. In de taal van de Schriften staat er: '[Zij] hoorden (...) een stem, alsof die uit de hemel kwam; (...) en het was geen scherpe stem; (...) niettegenstaande het een zachte stem was, drong ze bij hen, die ze hoorden, tot het binnenste door' (3 Nephi 11:3).

Dat kan thuis een voorbeeld zijn voor de manier waarop we met onze huisgenoten praten.

Laten we niet schreeuwen, maar zachte spreken als we praten met wie we liefhebben. Dat is de manier waarop onze hemelse Vader met zijn kinderen spreekt.

OFFEREN

Het tweede beginsel is offeren. Als jongevrouw leer je dagelijks hoe je kunt offeren. Wij zijn erg onder de indruk van de goede dingen die jullie doen.

- Na school pas je op als je moeder moet werken. Je helpt het eten klaarmaken en brengt de baby naar bed.
- In het weekend ga je niet naar feestjes omdat je geen ongepaste films wilt zien, ongeacht de aanbeveling van de keuring.
- Duizenden van jullie staan elke ochtend om vijf uur op om vóór school het ochtendseminarie te volgen.

De Heiland is trots op jullie. Hij weet wat jullie doormaken. Hij begrijpt hoe moeilijk het voor jullie is om te offeren. De Heiland heeft ons offeren geleerd. Hij heeft voor de hele mensheid zijn leven geofferd.

Na zijn opstanding heeft Hij de Nephieten allereerst verteld hoe Hij geofferd had. Hij zei: 'Ik heb uit de bittere beker gedronken, die de Vader Mij heeft gegeven. (...) Ik (...) heb Mij in alle dingen (...) aan de wil des Vaders onderworpen' (3 Nephi 11:11). Hij heeft gedaan wat Hij van zijn hemelse Vader moest doen.

Onze hemelse Vader wil dat we een rechtschapen gezin stichten. Door echtgenote en moeder te worden beperk je misschien je carrièremogelijkheden, maar het kan zeer lonend zijn. Ik herinner me dat ik als jonge moeder een liedje voor mijn kinderen speelde terwijl zij de kamer ronddanste. Het klinkt misschien een beetje raar, maar het slaat de spijker wel op de kop:

Als ik groot ben, wil ik moeder
worden en een gezin beginnen:
een kleine, twee kleine, drie kleine
kleutertjes.
Van alle baantjes is er voor mij
maar één:
ik word moeder in een leuk gezin.
(...)
En ik hou de hele dag van ze
en geef ze koekjes en melk
en gele ballonnen.

En knuffel ze als er iets fout gaat
en lees ze verhaaltjes voor
en zing ze leuke deuntjes voor.
(Janeen Brady, 'I Want to Be a Mother', *Beloved Songs* [1987], blz. 10–13.)

Je hoort wel wat ik bedoel. Een moeder zijn is een grote zegen, geen opoffering.

BIDDEN

Ten derde: de Heiland leert ons dat we moeten bidden.

Als jullie je thuis willen versterken, moet gebed een constant, dagelijks onderdeel van je leven zijn. Gebed beschermt tegen de tegenstander, geeft je gemoedsrust en brengt meer onderlinge liefde in het gezin.

Toen de Heiland de Nephieten bezocht, had Hij maar een paar dagen om hun over de volheid van het evangelie te vertellen. Een groot deel van die tijd concentreerde Hij Zich op het gebed. Wist je dat gebed in 3 Nephi 17 tot en met 20 ongeveer 44 keer genoemd wordt? Vaak gebood Hij de mensen om te bidden. Hij knielde neer en bad voor hen. Hij leerde hun bidden. Hij zegende de kleine kinderen en bad tot de Vader voor ze. Hij gebood hun om altijd een gebed in hun hart te hebben.

Misschien kun je tijdens een wekelijkse activiteitenavond je Schriften meebrengen, die vier hoofdstukken voorlezen en het woord *gebed* onderstrepen — en elkaar deelgenoot maken van verhalen en getuigenissen over de kracht van gebed. Ik beloof je dat je de Geest van de Heer zult voelen en een groter getuigenis van het gebed zult krijgen.

Onze profeten hebben gezegd dat ze zich geen zorgen maken over de jeugd die tweemaal per dag bidt. Als zij zich geen zorgen over ons maken, hoeven wij ons ook niet druk te maken als wij tweemaal per dag oprecht bidden.

Luister naar een schitterend verhaal van de moeder van de profeet Joseph Smith over de avond waarop hij de gouden platen ging halen. Zij schrijft: '[Die avond] was ik nog heel laat op. (...) Om ongeveer twaalf uur kwam Joseph binnen (...) en vroeg of ik een kist had met een slot en een sleutel (...) en omdat ik er geen had, was ik erg ontsteld. (...) Maar Joseph (...) zei: "Het hindert niet, ik kan heel goed (...) zonder — rustig maar — het is in orde."'

Kort daarna vertrokken Joseph en Emma met paard en wagen. (Luister nu wat zijn moeder zegt.) 'Ik bracht de hele nacht door in gebed en smeekbeden tot God, want door de onrust van mijn geest kon ik niet slapen.' De smeekbeden van een moeder, een rechtschapen dochter van God, bemoedigden de profeet en beschermden de gouden platen. In de loop van de jaren hebben haar constante gebeden haar familie gesterkt. (Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, onder redactie van Preston Nibley [1979], blz. 102.)

Hoe kun je met gebed je huisgenoten sterken? Omdat onze hemelse Vader zoveel van je houdt, wil Hij dat je tot Hem spreekt. Waarmee je ook worstelt, je kunt overal om bidden.

- Je kunt bidden om je aan de gezinsregels te houden, zoals op tijd thuis komen.
- Je kunt bidden dat je huisgenoten het verlangen hebben om samen in de Schriften te lezen.
- Je kunt bidden dat je beter met je vader en je moeder kunt communiceren.
- Je kunt bidden om meer geduld met een zus of broer, om ze te helpen met het oplossen van hun problemen.

Bid over problemen die je zorgen baren! Geef niet op. Onze hemelse Vader kan en wil je gebeden verhoren. Er zijn veel gebeden van mij verhoord. Ik heb ook gebeden die nog niet verhoord zijn. Onze gebeden zullen beantwoord worden op de tijd van de Heer als wij er klaar voor zijn.

Vanavond heb ik drie beginselen besproken waarmee jullie je huisgenoten kunnen sterken:

- Koesteren
- Offeren
- Bidden

De Heiland, onze Verlosser en Vriend, heeft ons de weg gewezen. Als je zijn leer in de praktijk brengt, win je misschien nooit Olympisch zilver of goud, maar als je je medaillon van de jongevrouwen verdient, is dat wel een veel grotere beloning die je zal helpen om het vuur van de Heilige Geest binnenin je helder brandend te houden. Bestudeer de Schriften en ga van ze houden. Ik bid dat jullie manieren zullen ontdekken om jullie huisgenoten te sterken. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Houd de fakkel omhoog

Margaret D. Nadauld
Algemeen jongevrouwenpresidente

'Ontwikkel je goddelijke aard. Laat de helderheid van de geest waarmee je uit de hemel kwam, niet dof worden. De Heer heeft jouw goede invloed in deze wereld nodig.'

Dit is een fakkel die in februari een deel van de reis van Griekenland naar Salt Lake City de olympische vlam heeft gedragen. Het is een symbool van uitmuntendheid en hoop. Lang geleden was hij in Griekenland aan het begin van de allereerste Olympische Spelen voor het eerst ontstoken.

Dit is de fakkel van de jongevrouwen. Het is het symbool van het licht van het evangelie dat van onze hemelse Vader komt. Dat licht heeft zijn oorsprong in de hemel, lang voordat jij geboren werd. Daar werd jou over het grote heilsplan verteld, omdat jij dat plan aanvaardde, valt jou de eer van fakkeldraagster te beurt.

De Heiland heeft gezegd: 'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.'[1] Het goddelijke licht dat jij in je ziel meedraagt, heb je van God geërfd omdat je zijn dochter bent. Een deel van het licht dat jou zo bijzonder maakt, is de zegen van het vrouwzijn. Wat is het fantastisch te weten dat jouw vrouwelijke eigenschappen een gave van God zijn. Onze hedendaagse profeten leren ons: 'Het geslacht is een essentieel kenmerk van iemands voorsterfelijke, sterfelijke en eeuwige identiteit en bestemming.'[2] Het is een zegen dat we geboren zijn met de verfijnde eigenschappen van een dochter van God. Vrouwen Gods, oud en jong, zijn geestelijk ingesteld, fijngevoelig en zachtaardig. Zij zijn vriendelijk en zorgzaam van aard. Onderschat nooit de gaven die God aan jou heeft gegeven. Ontwikkel je goddelijke aard. Laat de helderheid van de geest waarmee je uit de hemel kwam, niet dof worden. De Heer heeft jouw goede invloed in deze wereld nodig.

En dus wil ik vanavond uit het hart spreken en jullie leren wat het inhoudt een goed mens te zijn en dat dat je geen windeieren zal leggen. Het gaat over de fakkel hooghouden.

De wereld zal erop hameren dat goedheid uit de tijd en ouderwets is, en dat je populair bent als je regels overtreedt en je normen verlaagt. Neem die denkwijze niet over. Als je televisie kijkt of tijdschriften leest, kun je je een buitenbeentje gaan voelen terwijl jij het in feite bij het juiste eind hebt.

Misschien weet je dat ik zeven zoons heb. Ik weet wat er in jongens omgaat. Bij ons thuis is er wat aan de hand geweest! Ik heb veel geleerd van hen en van hun vrienden en vriendinnen. Ik zou je een paar van hun geheimen kunnen vertellen. Ik zou er één kunnen verklappen, en hopen dat ik niet in moeilijkheden kom. Jongens willen niet graag in verlegenheid gebracht worden. Ik denk aan die keer dat een jongeman die ik ken een afspraakje had voor een dansavond. Van tevoren nam hij haar mee naar ons huis waar ik mijn fototoestel opzocht. Hij zei: 'Moet je straks de jurk van mijn vriendin een zien. Ze ziet er zo mooi uit!' Die jongen had nog nooit zoiets gezegd, dus ik stond te popelen om te zien wat hij bedoelde.

Toen ik haar zag, begreep ik het; ze was mooi. Ze droeg een prachtige jurk; ik hoorde dat ze er met haar moeder overal naar gezocht had. Toen ze deze jurk eindelijk gevonden hadden, wisten ze dat hij volmaakt zou zijn als ze er wat kleine dingen aan veranderden waardoor hij aan hun hoge normen zou voldoen.

Hun inspanningen werden beloond, want ze zag er die avond absoluut stralend uit, maar dat kwam niet alleen door de jurk. Het kwam door haar zelfvertrouwen. Toen ik haar zo zag, moest ik denken aan de tekst: 'Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabijzijn van God sterk worden.'[3] Waar kwam dat zelfvertrouwen van haar vandaan? Ik merkte dat die jongevrouw anderen aandacht kon geven omdat ze zich niet druk maakte over haar uiterlijk. Daarvoor had ze weken daarvóór al gezorgd. De jongeman met wie ze was, voelde zich op zijn gemak, veilig en gelukkig in haar gezelschap, omdat haar jurk niets prijs gaf. De jurk was in alle opzichten fatsoenlijk en daardoor voelde ze zich op haar gemak en gelukkig. En dat is aantrekkelijk. Hij werd door haar niet in verlegenheid gebracht; hij was trots op haar.

De jongevrouw die een fantastische fakkeldraagster kan zijn, heeft altijd hoge normen, niet alleen in haar dansjurk, maar elke doordeweekse dag. Velen van jullie zijn zo, en daarvoor wil ik jullie een compliment maken. Jullie hebben fatsoen tot een levenswijze gemaakt. Het zit hem niet alleen in je kleding. Het heeft met ten minste zes zaken te maken waaraan ik kan denken: (1) Je gedraagt je netjes, en toch ben je leuk gezelschap; (2) Je taal is nooit ruw, maar fatsoenlijk en boeiend; (3) Je verzorgt je goed en dat maakt je aantrekkelijk; (4) Je bent bezig met de ontwikkeling van je talenten en je doelen, niet met piercings, tatoeages en pronken met je lichaam; (5) Je doet met plezier aan sport, maar nooit onbeheerst; (6) Het kan je weinig schelen wat de nieuwste popster draagt en doet; want jij hebt je eigen stijl. Kortom: jij imiteert de wereldse normen niet omdat je een hogere norm kent. Je weet wie je bent, en dat strekt je echt tot voordeel. Jij weet dat je werkelijk een dochter van je hemelse Vader bent. Je weet dat Hij je *kent* en dat Hij van je *houdt;* je wilt hem behagen en zijn liefde voor jou eer aandoen. Je weet dat Hij, zelfs als je domme fouten maakt, je zal helpen als jij je tot Hem wendt.

Jij gedraagt je alsof je *Voor de kracht van de jeugd* uit je hoofd hebt geleerd! Is dat geen geweldig gidsje? Soms noem ik het graag 'ideeën voor geluk' omdat die normen jouw geheime wapen kunnen zijn waarmee je goede mensen aantrekt en die je op het goede pad houden. Als jij elke dag leeft volgens de hoge normen van de kerk, houd je de fakkel hoog.

Liz is een goed voorbeeld. Zij volgde wiskundelessen met Lindsay die merkte dat Liz iets 'stralends' had, zoals zij het noemde. Lindsay gaf toe dat Liz haar volgens haar niet echt kende, maar dat ze bij haar toch een goed gevoel kreeg. Ze kwam echt op voor wat ze geloofde, gaf anderen altijd een goed gevoel en betrok ze erbij. Lindsay observeerde Liz een paar weken. Op een dag kwam Liz niet op school. Er gingen een paar dagen voorbij. Lindsay hoorde dat Liz ernstig ziek was. Ze had hersenvliesontsteking.

Toen ze thuis kwam uit school ging ze aan tafel zitten huilen. Liz en zij waren geen dikke vriendinnen, maar ze zei tegen haar moeder dat ze gewoon iets moesten doen om haar te helpen. Lindsay stelde voor dat ze misschien met het hele gezin voor Liz moesten vasten en bidden. Het was een schok voor haar moeder om dat van een van haar eigen kinderen te horen, want vasten en bidden was in hun gezin al jaren niet ter sprake gekomen. Toen Lindsay en haar moeder die avond aan tafel met de rest van het gezin spraken, kwam er wat weerstand, maar Lindsay bleef aandringen en uiteindelijk kwamen ze overeen dat ze allemaal zouden vasten en bidden voor Liz, die ze niet kenden. Er gebeurde iets wonderbaarlijks. Kort daarna kwam Liz weer op school, net zo gezond en blij als anders. Maar bovendien kwam er door die ervaring een opmerkelijke geest van hoop bij Lindsay thuis. Daardoor hebben daar belangrijke veranderingen plaatsgevonden. Nu houden ze samen gezinsgebed, wat in jaren niet is gebeurd.

Liz' goedheid viel op en was besmettelijk. Liz, als jij hier vanavond

bent, wil ik zeggen: 'Dank je! Door jouw goedheid ben je ten minste één heel gezin, dat jij waarschijnlijk niet eens kent, tot zegen geweest. En wie weet hoeveel anderen geleid zijn doordat jij jouw fakkel hooghield.'

Als je een goed mens bent, voel je je goed en anderen voelen zich er ook goed door. Ik wil alleen maar zeggen — het is zoveel gemakkelijker om te doen wat goed is dan te doen wat verkeerd is. Het leven is veel minder ingewikkeld als je rechtschapen bent.

Het grootste voordeel van goedheid is dat je erdoor naar de tempel wordt geleid, de prachtigste en heiligste plek op deze aarde. De tempel is de plek die de Heiland kon bezoeken omdat het zijn heilig huis hier op aarde is.

De kleindochter van president Lorenzo Snow was eens met hem in de tempel toen hij tegen haar zei: 'Allie, ik wil je iets vertellen. (…) Hier is de Heer Jezus Christus aan mij verschenen.' [Grootvader] 'legde zijn rechterhand op [mijn] hoofd en zei: "Kleindochter, ik wil dat je onthoudt dat dit het getuigenis van je grootvader is, dat hij jou zelf heeft verteld dat hij de Heiland werkelijk gezien heeft, hier in de tempel, en met Hem heeft gesproken."'[4]

Kun je je voorstellen hoe eerbiedig je zou lopen door dezelfde zalen waar de Heiland heeft gelopen? Stel je jezelf daar voor, rein en schoon, een dochter van God, voorbereid om zijn mooiste zegeningen te ontvangen?

'Persoonlijke vooruitgang' is een hulpmiddel om je op de tempel voor te bereiden. Het is geïnspireerd vanuit de hemel. Wat is dat een prachtige schat. Je zult nader tot de Heiland komen en het zal je helpen om de goddelijke gaven van het vrouwzijn waarover we gesproken hebben, groot te maken. Het is juist voor jullie geschreven in deze belangrijke voorbereidingsperiode, want de koers die je volgt en de keuzen die je nu maakt, zullen de rest van je leven beïnvloeden. Het is ons gebed dat jouw licht, als je jouw 'Persoonlijke vooruitgang' hebt voltooid, zo helder zal schijnen dat het de komende generaties positief zal beïnvloeden. Daarom, en om nog andere redenen, heeft het Eerste Presidium gezegd: 'Wij willen dat alle jongevrouwen streven naar de onderscheiding Voorbeeldige jongevrouw. Als jongeren aan die doelen werken, zullen zij vaardigheden en eigenschappen ontwikkelen die hen naar de tempel leiden en voorbereid worden op een leven van dienstbetoon aan hun gezin en aan de Heer.'[5] Op het medaillon van de jongevrouwen staan torenspitsen die je eraan herinneren dat je je voorbereidt op het ontvangen van de tempelverordeningen, want door de tempel komen we tot Christus.

Onze gedachten zijn op deze paasavond vooral bij Christus. Op deze avond ruim tweeduizend jaar geleden geloofden sommigen, omdat zijn lichaam in het graf lag, dat het licht was gedoofd. Wij weten echter dat Hij, op de morgen van de derde dag, die wij Pasen noemen, herrezen is om onze redding te zijn, onze Heiland, ons eeuwige licht dat ons nooit in het duister zal laten. Ik getuig dat Christus het licht en het leven van de wereld is.

Lieve jongevrouwen, laat zo je licht schijnen voor al je gezinsleden en je vrienden en vriendinnen dat zij je goede werken zien en je Vader, die in de hemel is, verheerlijken. Het is een voorrecht om de fakkel te dragen. Het is ons gebed dat het licht ervan elke stap op je pad zal verlichten en dat je op een goede dag door je goedheid in aanmerking komt om de verordeningen van de tempel te ontvangen, want op die heilige plek zul je het grootste licht vinden. In de naam van Jezus Christus. Amen. ☐

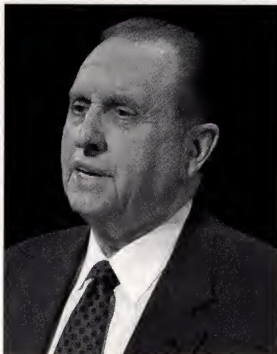
NOTEN

1. Matteüs 5:16.
2. 'Het gezin: proclamatie aan de wereld', *Liahona*, oktober 1998, blz. 24.
3. LV 121:45.
4. Susan Arrington Madsen, 'Lorenzo Snow and the Sacred Vision', *Friend*, augustus 1993, blz. 14.
5. Brief van het Eerste Presidium over de kracht van de jeugd, 28 september 2001.

Paden tot volmaking

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Maak je vier beproefde, specifieke deugden eigen: dankbaarheid, leergierigheid, zelfdiscipline en werklust.'

Ons jongevrouwenpresidium heeft het prima gedaan, vinden jullie niet? Ik steun en onderschrijf alles wat jullie vandaag van deze voortreffelijke vrouwen hebben gehoord. Zij zijn echte dienaressen van onze hemelse Vader en hebben zijn heilige woord verkondigd.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Geluk is het doel van ons bestaan, en het zal uiteindelijk ons deel zijn als wij het pad volgen dat erheen leidt, en dit pad is deugd, oprechtheid, getrouwheid, heiligheid en het onderhouden van al Gods geboden.'[1]

Maar hoe kan iemand dat pad vinden en, wat nog belangrijker is, hoe kan iemand op dat pad blijven dat tot volmaking leidt?

In het tijdloze verhaal van Lewis Carroll, *De avonturen van Alice in Wonderland*, komt Alice bij een splitsing in de weg, waar twee paden voor haar liggen, die echter elk in een tegengestelde richting voeren. Ze ontmoet de Kollummer Kat, aan wie zij vraagt: 'Welk pad zal ik nemen?'

De kat antwoordt: 'Dat hangt ervan af waar je naartoe wilt. Als je niet weet waar je naartoe wilt, maakt het eigenlijk niet uit welk pad je neemt!'[2]

In tegenstelling tot Alice weten jullie waar je naartoe wilt. Het maakt *wel degelijk* uit waar jullie naartoe gaan, want het pad dat jullie in dit leven bewandelen, leidt naar het pad dat jullie in het leven hierna zullen bewandelen.

In een populair lied uit het verleden komt de volgende provocerende regel voor: 'Als alle wensen uitkomen, blijf dan maar wensen, dan zullen je zorgen verdwijnen.' Een andere formule om te falen komt in een recenter lied tot uitdrukking: 'Don't worry; be happy!' (Maak je geen zorgen, wees blij!)

Ons thema vanavond, 'Staat daarom in heilige plaatsen', is toepasselijker. Ik ben ook dankbaar voor de woorden die erop volgen: 'Staat daarom in heilige plaatsen, *en wordt niet aan het wankelen gebracht*.'[3]

President George Albert Smith, de achtste president van de kerk heeft gezegd: 'Laten we ons op de weg begeven die tot geluk en het celestiale koninkrijk leidt. Niet af en toe, maar iedere dag en ieder uur, want als we aan de kant van de Heer blijven, als we openstaan voor de invloed van onze hemelse Vader, kan de tegenstander ons niet verleiden. Maar als we ons op het terrein van de duivel begeven (…) zullen we ongelukkig worden, en dat ongeluk zal met de jaren toenemen, tenzij we ons van onze zonden bekeren en tot de Heer terugkeren.'[4]

Ik heb vaak tijdens toespraken tot de jongemannen van de Aäronische priesterschap de raad van een vader aan zijn dierbare zoon geciteerd: 'Als je je ooit op een plaats bevindt waar je niet hoort te zijn, maak dan dat je wegkomt!' Datzelfde geldt voor de jongevrouwen die hier in het Conferentiecentrum en in verschillende kerkgebouwen over de hele wereld zijn vergaderd.

Ik ben van mening dat we, als we in algemeenheden spreken, zelden succes hebben. Maar als we specifiek zijn, zullen we zelden falen. Daarom wil ik jullie aanmoedigen om de volgende vier specifieke deugden in je dagelijks leven toe te passen. Namelijk:

1. Dankbaarheid,
2. Leergierigheid,
3. Zelfdiscipline, en
4. Werklust.

Ten eerste, *dankbaarheid*. In hoofdstuk 17 van Lucas staat het verslag van de tien melaatsen. De Heiland kwam op weg naar Jeruzalem door Galilea en Samaria en zag aan de rand van een dorp een groep van tien melaatsen die door hun ziekte gedwongen waren om in afzondering te leven. Zij bleven 'op een afstand' staan en riepen: 'Jezus, Meester, heb medelijden met ons!'

De Heiland zei met veel genegenheid en liefde: 'Gaat heen, toont u aan de priesters', en onderweg merkten ze dat ze genezen waren. In de Schriften staat: 'En één van hen keerde terug, toen hij zag, dat hij genezen was, met luider stem God verheerlijkende, en hij wierp zich op zijn aangezicht voor zijn voeten om Hem te danken. En dit was een Samaritaan.'

De Heiland antwoordde: 'Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen? Waren er dan geen anderen om terug te keren en God eer te geven, dan deze vreemdeling? En Hij zeide tot Hem: Sta op, ga heen, uw geloof heeft u behouden.'[5]

Door goddelijke tussenkomst werden deze tien melaatsen verlost van een wrede, langzame dood en

kregen zij een nieuwe levenskans. De dankbaarheid die een van hen uitte, oogstte de zegen van de Heiland, de ondankbaarheid van de andere negen zijn teleurstelling.

De plagen van tegenwoordig zijn te vergelijken met de melaatsheid van vroeger. Ze doen langzaam maar zeker hun slopende, vernielende werk. Ze zijn overal om ons heen. Ze dringen overal in door en kennen geen grenzen. We kennen ze als egoïsme, hebzucht, onmatigheid, wreedheid en misdaad, om er maar een paar te noemen.

Tijdens een regionale conferentie heeft president Gordon B. Hinckley gezegd: 'We leven in een verdorven wereld. Er is overal vuil om ons heen. Op straat. Op de televisie. In boeken en in tijdschriften. (...) Het lijkt wel of een grote, lelijke, vuile, gemene vloed de wereld overspoelt. We moeten erboven staan. (...) De wereld gaat wat zedelijke normen betreft achteruit. Daar kan alleen maar ellende uit voortkomen. De weg naar het geluk is te vinden in een sterk gezinsleven en in de naleving van zedelijke normen. De waarde daarvan is door de eeuwen heen bewezen.'[6]

Als we de raad van president Hinckley opvolgen, kan ons leven op aarde een prachtige tijd zijn. Onze mogelijkheden zijn onbeperkt. Er is veel goeds om ons heen — zoals leerkrachten, vrienden die de helpende hand toesteken, huwelijken die standhouden en ouders die offers brengen.

Wees dankbaar voor je ouders, je familieleden en je vrienden. Zeg tegen de leraressen in de jongevrouwen dat je dankbaar voor ze bent. Ze hebben je lief, ze bidden voor je, ze helpen je. Je bent waardevol in hun ogen en in de ogen van onze hemelse Vader. Hij verhoort onze gebeden. Hij wil jullie gemoedsrust en liefde geven. Blijf dicht bij Hem en zijn Zoon, dan zul je er nooit alleen voor staan.

Ten tweede, *leergierigheid.*

De apostel Paulus zei tegen Timoteüs: 'Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen.'[7]

President Stephen L. Richards, die jaren geleden raadgever in het Eerste Presidium was, dacht altijd diep na. Hij zei: 'Bedenk dat niemand tegelijkertijd geloof en twijfel kan hebben, want het ene zal het andere verdrijven.' Ik wil jullie adviseren om geloof te hebben en twijfel te verdrijven.

De Heer heeft gezegd: 'Put woorden van wijsheid uit de beste boeken, zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.'[8]

We kunnen waarheid vinden in de Schriften, in de leringen van de profeten, in de instructies van onze ouders, en in de inspiratie die we ontvangen als we God op onze knieën om hulp vragen.

We moeten trouw zijn aan onze idealen, want idealen zijn met de sterren te vergelijken: je kunt ze niet aanraken, maar als we ze volgen, zullen we onze bestemming bereiken.[9]

Veel van jullie leerkrachten zijn hier vanavond bij jullie. Ik ga er van uit dat iedere leerkracht aan de volgende beschrijving voldoet: 'Zij schiep in haar klas een sfeer waar warmte en aanvaarding hun toverkracht deden gelden; waar de jonge mensen er zeker van waren dat ze vooruitgang maakten, veel leerden, hun fantasie de vrije loop mochten laten en waar ze vol levenslust waren.'[10]

Ten derde wil ik graag *Zelfdiscipline* bespreken.

Onze hemelse Vader heeft ons de macht gegeven om te denken, te redeneren en beslissingen te nemen. Voor die macht is zelfdiscipline een vereiste.

Wij moeten allemaal beslissingen nemen. Je kunt je afvragen: 'Zijn beslissingen echt zo belangrijk?' Ik zeg jullie: beslissingen bepalen je bestemming. Je kunt geen eeuwige beslissingen nemen zonder de eeuwige gevolgen te aanvaarden.

Ik wil graag een eenvoudige formule bespreken aan de hand waarvan je kunt bepalen of je keuzen juist zijn. Het is een eenvoudige formule: 'Je kunt niet goed zitten als je fout doet, en je kunt niet fout zitten als je goed doet.' Ons geweten waarschuwt ons als een vriend voordat hij ons als een rechter straft.

De Heer heeft door middel van de profeet Joseph Smith gezegd: 'En hetgeen niet opbouwt, is niet van God, doch is duisternis. Hetgeen van God is, is licht.'[11]

Sommige dwazen keren de wijsheid van God de rug toe en volgen de verleidingen van de veranderlijke mode, de aantrekkingskracht van schijnbare populariteit en de spanning van het moment. Er is moed voor nodig om het goede te denken, voor het goede te kiezen en het goede te doen; want zo'n koers is zelden de gemakkelijkste.

De strijd om zelfdiscipline kan iemand wat schrammen en blauwe plekken opleveren, maar het gevolg is altijd een beter mens. In het gunstigste geval is zelfdiscipline een rigoureus proces; maar te veel mensen willen dat het moeiteloos en pijnloos is. Als we met tijdelijke tegenspoed te maken krijgen, is

onze vastbeslotenheid en moed om het opnieuw te proberen een belangrijk onderdeel van onze strijd om zelfdiscipline.

Geliefde jonge zusters, ik ken geen beschrijving die jullie duidelijker omschrijft dan die van het Eerste Presidium op 6 april 1942: 'Hoe heerlijk en dicht bij de engelen is de reine jeugd; deze jeugd heeft een onuitsprekelijke vreugde hier, en eeuwig geluk in het hiernamaals.'[12]

Het eeuwige leven in het koninkrijk van onze Vader is jullie doel, en zelfdiscipline is een belangrijke vereiste om dat doel te bereiken.

Ten slotte moeten we allemaal *werklust* hebben. President J. Reuben Clark, die jaren geleden raadgever in het Eerste Presidium was, heeft ooit gezegd: 'Ik ben van mening dat wij hier zijn om te werken, en daar is volgens mij geen ontsnappen aan. Ik denk dat we die gedachte ons niet snel genoeg eigen kunnen maken. We moeten werken als we succes willen hebben of vooruitgang willen maken. Er is geen andere manier.'[13]

'Steek uw handen uit de mouw, niet gemard'[14] is meer dan een zin uit een lofzang; het is een oproep om aan het werk te gaan.

Het is misschien goed als ik een voorbeeld geef. Van uitstel komt afstel — vooral op het gebied van hard werken. En dan bedoel ik dat je ijverig moet studeren als je je voorbereidt op proefwerken op school en op de beproevingen van het leven.

Er was een studente die zo druk bezig was met haar studentenleven dat zij de voorbereiding op een examen steeds maar uitstelde. De avond van tevoren besefte ze dat het al laat was en dat ze niet was voorbereid. Ze zei tegen zichzelf: *Wat is belangrijker – mijn gezondheid, die slaap vereist, of mijn geestdodende studie?* Jullie kunnen wel raden wat er gebeurde. Ze ging slapen. En omdat ze niet gestudeerd had, zakte ze voor het examen. Wij moeten werken.

Dit is de formule die voorstel:
1. Dankbaarheid,
2. Leergierigheid,
3. Zelfdiscipline, en
4. Werklust.

Iedereen heeft momenten van wanhoop en behoefte aan leiding van God — soms slaken we een onuitgesproken kreet om hulp. Met heel mijn hart en ziel getuig ik dat onze hemelse Vader jullie liefheeft, aan jullie denkt en jullie niet in de steek zal laten.

Ik zal dat illustreren met een persoonlijke en gekoesterde ervaring. Jarenlang ben ik voor de kerk naar het deel van Duitsland gegaan dat achter het IJzeren Gordijn lag. Onder het communistisch bewind waren de mensen in dat gebied van Duitsland bijna al hun vrijheden kwijtgeraakt. De activiteiten van jongeren werden beperkt; alles wat zij deden werd in de gaten gehouden.

Kort nadat ik voor dat gebied verantwoordelijk werd, bezocht ik een opbouwende conferentie in dat gedeelte van Duitsland. Na de inspirerende lofzangen en toespraken wilde ik buiten het oude gebouw nog even iets tegen die fijne jongelui zeggen. Er waren er niet zoveel, maar zij luisterden aandachtig naar mij. Ze stonden open voor de woorden en de aanmoedigingen van een apostel van de Heer.

Voordat ik op weg naar de conferentie de Verenigde Staten verliet, kreeg ik het gevoel dat ik drie pakjes kauwgom moest kopen. Ik kocht drie verschillende smaken: *Doublemint*, *Spearmint*, en *Juicy Fruit*. Na de bijeenkomst met de jongeren gaf ik iedereen twee stukjes kauwgom — iets wat ze nog nooit hadden geproefd. Ze namen dit geschenk blij in ontvangst.

De jaren gingen voorbij. Ik kwam terug in Dresden — de plaats van die conferentie van vroeger. Nu waren er kerkgebouwen. De mensen waren vrij. Ze hadden een tempel. Duitsland werd niet meer door politieke grenzen verdeeld, maar was één land geworden. De jongeren waren nu volwassen. Ze hadden zelf kinderen.

Na afloop van een grote en inspirerende conferentie kwamen er een moeder en haar dochter op me af. De dochter, die ongeveer van jullie leeftijd was, en die een beetje Engels sprak, zei tegen me: 'President Monson, kunt u zich nog herinneren dat u lang geleden na een districtsconferentie een korte bijeenkomst met de jongeren hebt gehouden en dat u iedereen twee stukjes kauwgom hebt gegeven?'

Ik antwoordde: 'Jazeker, dat weet ik nog wel.'

Ze zei: 'Mijn moeder was een van die jongeren. Ze vertelde dat zij één stukje kauwgom in kleine stukjes had verdeeld. Ze zei hoe lekker het was en dat het zo bijzonder was.' En terwijl haar lieve moeder glimlachte, gaf ze me een doosje. Toen ik het doosje opendeed, lag daar het andere stukje kauwgom, netjes in het wikkeltje van bijna twintig jaar geleden. En toen zei ze: 'Mijn moeder en ik willen dit graag aan u teruggeven.'

Er vloeiden tranen; we omhelsden elkaar.

Toen zei de moeder: 'Voordat u jaren geleden naar onze conferentie kwam, had ik mijn hemelse Vader gevraagd om me te laten weten dat Hij inderdaad om me gaf. Ik heb dat geschenk bewaard als aandenken en om mijn dochter te vertellen dat onze hemelse Vader onze gebeden verhoort.'

Ik laat jullie dat geschenk vanavond zien — als symbool van geloof en zekerheid dat onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, ons altijd zullen helpen.

Mogen wij, op deze avond voor Pasen, onze gedachten richten op Hem die voor onze zonden de verzoening tot stand heeft gebracht, die ons heeft laten zien hoe we moeten leven, hoe we moeten bidden, en die ons door zijn voorbeeld heeft laten zien hoe wij dat ook kunnen doen. Deze Zoon van God — de Heer Jezus Christus — die in een stal werd geboren en in een kribbe werd verzorgd, smeekt eenieder van ons om Hem te volgen. 'Niets dat mij zoveel vreugde geeft: ik weet dat mijn Verlosser leeft.'[15] In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. *Teachings of the Prophet Joseph Smith,* onder redactie van Joseph Fielding Smith (1970), blz. 255–256.
2. Naar Lewis Carroll, *De avonturen van Alice in wonderland* (1992), blz. 76.
3. LV 87:8; cursivering toegevoegd.
4. Conference Report, april 1944, blz. 31–32.
5. Lucas 17:11–19.
6. Regionale conferentie Berlijn, 16 juni 1996.
7. 1 Timoteüs 4:12.
8. LV 88:118.
9. Zie Carl Schurz, 1859, in John Bartlett, samensteller, *Familiar Quotations,* 15de druk (1980), blz. 602.
10. Uit Grand Street Boys Club and Foundation, geciteerd in the *New York Times.*
11. LV 50:23–24.
12. James R. Clark, samensteller, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* 6 delen (1965–1975), deel 6, blz. 150.
13. J. Reuben Clark, jr., *Work — Work Always!* BYU Speeches of the Year (25 mei 1960), blz. 4.
14. Will L. Thompson, 'Steek uw handen uit de mouw', lofzang 169.
15. Samuel Medley, 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft', lofzang 92.

Zij hebben ook tot ons gesproken

Verslag van de 172ste aprilconferentie van 6–7 april 2002 voor de kinderen van de kerk

President Gordon B. Hinckley: Net als de Poolster aan de hemel, ongeacht wat de toekomst brengt, staat de Verlosser van de wereld. (...) In zonneschijn en schaduw zien wij naar Hem op, en Hij is er om ons gerust te stellen en ons toe te lachen. Hij is het middelpunt van onze aanbidding.

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium: In veel families zijn er gekwetste gevoelens en aarzeling om te vergeven. Het maakt niet uit wat de kwestie was. We mogen niet toestaan dat het ons blijft schaden. Beschuldigingen houden de wonden open. Alleen vergeving geneest.

President James E. Faust, tweede raadgeefster in het Eerste Presidium: Ten eerste: gebed is een nederige erkenning dat God onze Vader is en dat de Heer Jezus Christus onze Heiland en Verlosser is. Ten tweede bekennen we oprecht onze zonden en overtredingen, en we vragen om vergeving. Ten derde erkennen we dat we hulp nodig hebben waarin we zelf niet kunnen voorzien. Ten vierde is het een gelegenheid om uiting te geven aan onze dankbaarheid jegens onze Schepper.

President Boyd K. Packert, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen: Niets is te vergelijken met een vader met verantwoordelijkheidsbesef die dat op zijn beurt aan zijn kinderen leert. Niets is te vergelijken met een moeder die aanwezig is om hen te troosten en hun zelfvertrouwen te geven.

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen: Vrede — werkelijke vrede, van ganser harte — kan alleen in en door geloof het in de Heer, Jezus Christus, worden verkregen.

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen: Licht verjaagt duisternis. Waar licht is, [moet] duisternis (...) weggaan. Nog belangrijker: duisternis kan licht niet overwinnen, tenzij het licht verzwakt of weggaat. Wanneer het geestelijk licht van de Heilige Geest er is, gaat de duisternis van Satan weg.

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen: [We kunnen] bijvoorbeeld beginnen door naar de Vader terug te keren. Dat moeten we met zoveel mogelijk spoed en nederigheid doen. Onderweg kunnen we onze vele zegeningen tellen, en kunnen we de prestaties van anderen toejuichen. Maar we kunnen vooral anderen dienen, de beste oefening die ooit voor het hart is voorgeschreven.

Ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen: Nieuwe leden (...) moeten zelf in geloof kiezen om zich te laten dopen en vertrouwen op hun volmaakte Vriend, de Heiland. (...) Zij moeten ervoor kiezen de gave van de Heilige Geest te ontvangen. (...) En die keuze moet niet eenmaal worden gemaakt, maar elke dag, elk uur, elke minuut. Zelfs als de Heilige Geest ze aanzet tot bepaalde zaken, hebben ze de keuze om het wel of niet te doen.

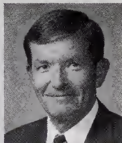
Ouderling Earl C. Tingey van het Presidium der Zeventig: Een bijzondere rust die alle begrip te boven gaat, zal op u en uw gezin neerdalen als u een eerlijke tiende betaalt. (...) U zult merken dat uw hemelse Vader van u houdt.

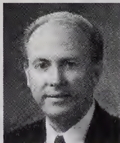
Zuster Gayle M. Clegg, tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium: Het is een zegen om kinderen zo ver te laten rennen als ze op eigen kracht kunnen, zodat ze kracht ontwikkelen voor hun eigen getuigenis. □

Algemene presidiums van de hulporganisaties

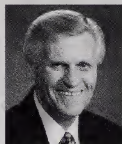
ZONDAGSSCHOOL

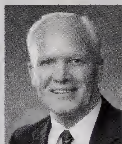

Ouderling John H. Groberg
Eerste raadg ever

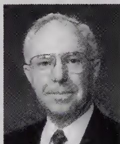

Ouderling Cecil O. Samuelson jr.
President

Ouderling Richard J. Maynes
Tweede raadgever

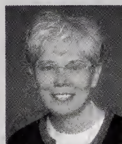
JONGEMANNEN

Ouderling Glenn L. Pace
Eerste raadgever

Ouderling F. Melvin Hammond
President

Ouderling Spencer J. Condie
Tweede raadgever

ZUSTERSHULPVERENIGING

Zuster Kathleen H. Hughes
Eerste raadgeefster

Zuster Bonnie D. Parkin
Presidente

Zuster Anne C. Pingree
Tweede raadgeefster

JONGEVROUWEN

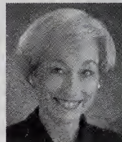

Zuster Carol B. Thomas
Eerste raadgeefster

Zuster Margaret D. Nadauld
Presidente

Zuster Sharon G. Larsen
Tweede raadgeefster

JEUGDWERK

Zuster Sydney S. Reynolds
Eerste raadgeefster

Zuster Coleen K. Menlove
Presidente

Zuster Gayle M. Clegg
Tweede raadgeefster

HULPBRONNEN BIJ HET ONDERWIJS

Leringen voor onze tijd 2002

Leringen voor onze tijd vormt het lesmateriaal op de vierde zondag van de maand voor zowel de Melchizedekse priesterschap als de ZHV. Hiervoor kiest het Eerste Presidium ieder jaar tien onderwerpen met bronnenmateriaal uit. Hier volgen de onderwerpen met bronnenmateriaal voor het jaar 2002. Het ring- of districtspresidium kiest nog twee onderwerpen.

De leerkracht kiest een of hoogstens twee bronnen uit die het beste passen bij de behoeften van de leden van de groep of het quorum. De leid(st)ers en leerkrachten wordt aangeraden discussies op gang te brengen, niet een preek of een presentatie te geven. Ze moeten manieren bedenken om de leden van de groep of het quorum te stimuleren de beginselen die in de discussie behandeld worden, in hun leven toe te passen. Wenken voor de voorbereiding en het leiden van de discussies in het quorum of de groep staan in *Onderwijzen — geen grotere roeping* en *Leidraad onderwijs*.

1. Jezus van Nazaret, Heiland en Koning

Matt. 1:18–21; Hand. 4:8–12; 3 Ne. 11:7–17.

'Bijzondere getuigen van Christus', *Liahona*, april 2001, blz. 2 (facultatief hierbij de video *Bijzondere getuigen van Christus*, 56584 120).

Russell M. Nelson, 'Jezus de Christus: onze Meester, en meer', *Liahona*, april 2000, blz. 4.

'Jezus Christus, ons vast fundament', les 1 in *De vrouw in de kerk B*.

2. Zich werkelijk bekeren, als gezin en als individu

Luc. 18:18–30; Mos. 4:6–7; 5:2; Alma 5:14–35.

Gordon B. Hinckley, 'Het wonder van geloof', *Liahona*, juli 2001, blz. 82.

Leringen voor onze tijd, 2003

De lijst met onderwerpen en hulpbronnen voor 'Leringen voor onze tijd' in 2003 zal in juli 2002 in vele talen verschijnen op de website van de kerk (www.lds.org).

L. Tom Perry, 'Discipelschap', *Liahona*, januari 2001, blz. 72.
Dallin H. Oaks, 'Opdracht tot wording', *Liahona*, januari 2001, blz. 40.
'Naastenliefde', hoofdstuk 30 in *Evangeliebeginselen*.

3. Ons doopverbond trouw blijven
Matt. 3:13–17; 2 Ne. 31:5–20; Mos. 18:7–10.
James E. Faust, 'Wederom geboren', *Liahona*, juli 2001, blz. 68.
Robert D. Hales, 'Het doopverbond: in het koninkrijk en van het koninkrijk zijn', *Liahona*, januari 2001, blz. 6.
'De doop: een blijvend verbond', les 29 in *Priesterschapsplichten en zegeningen A*.

4. Vreugde en vrede als gevolg van de verzoening
Jes. 1:16–20; 2 Ne. 9:18–21; Alma 34:14–16; 38:8–9; LV 18:10–13.
Boyd K. Packer, '"De hand van de Meester"', *Liahona*, juli 2001, blz. 25.
Richard G. Scott, 'Het pad naar vrede en vreugde', *Liahona*, januari 2001, blz. 31.
'Bekering', hoofdstuk 19 in *Evangeliebeginselen*.

5. Een getuigenis van de waarheid van evangeliebeginselen verkrijgen
Joh. 7:17; Alma 5:44–46; 32:27–28; Ether 12:6; Moro. 10:4–5; LV 6:20–23.
James E. Faust, 'Een groeiend getuigenis', *Liahona*, januari 2001, blz. 69.
Joseph B. Wirthlin, 'Zuiver getuigenis', *Liahona*, januari 2001, blz. 27.
'Een getuigenis van het evangelie van Jezus Christus', les 26 in *Priesterschapsplichten en zegeningen A*.

6. Onze kinderen een nalatenschap van geloof geven
Spr. 22:6; Matt. 5:13–16; Titus 2:1–8; 1 Ne. 1;1; LV 68:25–28.
Gordon B. Hinckley, 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona*, april 2001, blz. 30.
David. B. Haight, 'Wees een sterke schakel', *Liahona*, januari 2001, blz. 23.
'Het gezin kan eeuwig zijn', hoofdstuk 36 in *Evangeliebeginselen*.

7. Het gezin tegen het kwade beschermen
Jes. 52:11; Joh. 15:1–4; Jakob 3:10–12; LV 121:45.
Thomas S. Monson, 'Pornografie — een dodelijke bacillendrager', *Liahona*, november 2001, blz. 2.
Neal A. Maxwell, 'Het geruk en getrek van de wereld', *Liahona*, januari 2001, blz. 43.
'Zedelijke reinheid', les 34 in *Priesterschapsplichten en zegeningen A*.

8. Deelnemen aan zendingswerk, als gezin en als individu
Marc. 16:15; LV 18:15–16; 34:4–6; 60:1–2; 123:12; 88:81.
M. Russell Ballard, 'De leden zijn de sleutel', *Liahona*, sep. 2000, blz. 12.
Jeffrey R. Holland, '"Gij zijt mijn getuigen"', *Liahona*, juli 2001, blz. 15.
'Zendingswerk', hoofdstuk 33 in *Evangeliebeginselen*.

9. De verloren schapen van de Heer zoeken en voeden
Luc. 10:25–37; Ef. 2:19; Alma 31:34–35; LV 18:15–16.
Thomas S. Monson, 'Uw eeuwige vaart', *Liahona*, juli 2000, blz. 56.
Henry B. Eyring, '"Waakt met Mij"', *Liahona*, juli 2001, blz. 44.
'Begeleiden: een taak van de priesterschap', les 10 in *Priesterschapsplichten en zegeningen B*.

10. De zegeningen van de tempel
Ps. 23:3–5; LV 109:12–23; 110:6–10.
Boyd K. Packer, 'De heilige tempel', *De Ster*, juni 1992, blz. 14.
Russell M. Nelson, 'Uw voorbereiding op de tempelzegens', *Liahona*, juli 2001, blz. 37.
'Onze tempel- en familiehistorische taken', les 8 in *Priesterschapsplichten en zegeningen B*. □

Het balkon van het Conferentiecentrum tijdens een conferentiebijeenkomst.

Hulpbronnen voor *Aäronische priesterschap, lesboek 3*

(Als aanvulling op de lessen 26–49 gebruiken, niet als vervanging.)

Gelieve de lessen te geven in de volgorde waarin ze in het boek staan. NB: het lesboek bevat geen speciale les voor Kerstmis. Als u een speciale kerstles wilt geven (22 december), kunt u conferentietoespraken gebruiken, alsmede artikelen en lofzangen die over de geboorte, de verzoening, de herrijzenis, het leven en de zending van de Heiland gaan.

Les 26: De zegeningen van kuisheid

'Wat profeten zeggen over kuisheid en trouw', *De Ster*, oktober 1999, blz. 26–29.

Jeffrey R. Holland, 'Reinheid', *De Ster*, januari 1999, blz. 89–92.

Robert Layton, 'Wat dacht u van onthouding?' *De Ster*, november 1999, blz. 42–43.

Terrance D. Olson, 'Waarheden over zedelijke reinheid', *De Ster*, oktober 1999, blz. 30–39.

Les 27: Ons lichaam is een tempel

Boyd K. Packer, '"Gij [zijt] Gods tempel"', *Liahona*, januari 2001, blz. 85–88.

Colleen Whitley, '"Ik schaad er niemand mee"', *Liahona*, maart 2000, blz. 40–42.

Les 28: Verleidingen weerstaan

Boyd K. Packer, 'De geest van openbaring', *Liahona*, januari 2000, blz. 26–29.

Neal A. Maxwell, 'Het geruk en getrek van de wereld', *Liahona*, januari 2001, blz. 43–46.

Darrin Lythgoe, 'Verleiding weerstaan', *Liahona*, november 2001, blz. 7.

Brad Wilcox, 'Een gevaarlijke vraag', *Liahona*, mei 2000, blz. 32–35.

Les 29: De sabbat heiligen

James E. Faust, 'De dag van de Heer, *De Ster*, januari 1992, blz. 31–33.

Brian Lewis, 'Van jeugdwerk tot zendingswerk', *De Ster*, februari 1999, blz. 46–47.

D. Kelly Ogden, 'Gedenk de sabbatdag', *De Ster*, mei 1998, blz. 16–23.

'Stijg' ons lied nu zoet en teer', lofzang 101.

Les 30: Een Aäronisch-priesterschapsdrager respecteert de vrouw

Thomas S. Monson, '"Zie uw moeder"', *De Ster*, april 1998, blz. 2–7.

Russell M. Nelson, 'Onze heilige taak om de vrouw te eren', *De Ster*, juli 1999, blz. 45–48.

'O mijn Vader', lofzang 190.

Les 31: Een eeuwige partner kiezen

Gordon B. Hinckley, 'De verplichtingen van het leven', *De Ster*, mei 1999, blz. 2–7.

Richard G. Scott, 'Het goede doen', *Liahona*, maart 2001, blz. 10–17.

Alfonso Castro Vázquez, '"Ik wil een eeuwig gezin"', *Liahona*, augustus 2000, blz. 26–28.

Les 32: De voorbereiding op je begiftiging

James E. Faust, '"Wie mag de berg des Heren beklimmen"', *Liahona*, augustus 2001, blz. 2–5.

Carlos E. Asay, 'Het tempelonderkleed', *Liahona*, september 1999, blz. 32–39.

F. David Stanley, 'De belangrijkste stap', *De Ster*, oktober 2001, blz. 34–37.

Carol B. Thomas, 'Onze familie voorbereiden op de tempel', *De Ster*, juli 1999, blz. 13–15.

Les 33: Het celestiale huwelijk — een voorbereiding op de eeuwigheid

Richard G. Scott, 'De zegeningen van de tempel ontvangen', *De Ster*, juli 1999, blz. 29–31.

'Een bestendige liefde voeden', *Liahona*, mei 2000, blz. 25.

Larry E. Dahl, 'De hogere wet', *De Ster*, augustus 1999, blz. 16–24.

'Ons gezin kan eeuwig zijn', lofzang 204.

Les 34: Gehoorzaamheid

James E. Faust, 'Gehoorzaamheid: het pad naar de vrijheid', *De Ster*, juli 1999, blz. 53–56.

Kenneth Johnson, '"Zal hij van deze leer weten"', *De Ster*, juni 1999, blz. 11–15.

Denalee Chapman, 'De drie vragen', *Liahona*, november 2000, blz. 46–47.

'Wees gehoorzaam aan de geboden', lofzang 197.

Les 35: Geloof in de Heer Jezus Christus

Gordon B. Hinckley, 'Wees niet bevreesd, geloof alleen', *Liahona*, oktober 2000, blz. 26–29.

'Geloof in Jezus Christus', *Liahona*, maart 2002, blz. 42–43.

'Christus is mijn Heer', lofzang 90.

Les 36: De patriarchale zegen

James E. Faust, 'Priesterschapszegens', *De Ster*, januari 1996, blz. 56–58.

'Hoe kan ik me op mijn patriarchale zegen voorbereiden?' *Liahona*, augustus 2001, blz. 22–24.

'God spreekt door persoonlijke openbaring tot zijn kinderen', *De Ster*, mei 1999, blz. 25.

Les 37: Vruchten en gaven van de Geest

Thomas S. Monson, '"De Geest maakt levend"', *De Ster*, juni 1997, blz. 2–7.

John B. Dickson, 'De weergaloze gaven', *De Ster*, oktober 1999, blz. 18–24.

'Een God van wonderen', *De Ster*, november 1999, blz. 8–11.

Ronal Navarro Gutiérrez, 'Door de Geest geleid', *De Ster*, november 1998, blz. 8–9.

Les 38: De reine liefde van Christus

Thomas S. Monson, 'Wie Jezus liefhebben', *De Ster*, maart 1999, blz. 2–7.

Todd Dunn, '"Hallo, José"', *Liahona*, februari 2000, blz. 43.

Linda A. Peterson, 'Mijn held', *De Ster*, december 1999, blz. 34–35.

Jeanie McAllister, '"De liefde vergaat nimmermeer"', *De Ster*, februari 1999, blz. 26–31.

Les 39: Je in Christus woord verheugen

Robert D. Hales, 'Lichaam en ziel genezen', *De Ster*, januari 1999, blz. 16–19.

Trisha Swanson Dayton, 'Mijn oorlog winnen', *Liahona*, augustus 2001, blz. 26–28.

George A. Horton jr., 'De Schriften op onszelf toepassen', *Liahona*, augustus 2000, blz. 44–45.

'Bij mijn studie van de Schriften', lofzang 178.

Les 40: Zendingswerk doen

David B. Haight, 'Je zending — een geestelijk avontuur', *Liahona*, oktober 2001, blz. 12–16.

M. Russell Ballard, 'Dit is de tijd', *Liahona*, januari 2001, blz. 88–91.
Barbara Jean Jones, 'Je oproep', *Liahona*, oktober 2001, blz. 20–23.
'Uitgekozen Hem altijd te dienen', lofzang 167.

Les 41: Meer op onze Heiland gaan lijken
Dallin H. Oaks, 'Opdracht tot wording', *Liahona*, januari 2001, blz. 40–43.
Richard C. Edgley, '"Zie de mens"', *Liahona*, januari 2000, blz. 49–51.
Yessika Delfin Salinas, '"Bid voor uw vijanden"', *Liahona*, september 2000, blz. 8–10.
'U wil ik volgen, Heer', lofzang 153.

Les 42: Nederig zijn en altijd bereid zijn om te leren
James E. Faust, 'Het overvloedige leven vinden', *Liahona*, november 2000, blz. 2–6.
Neal A. Maxwell, '"Ons bekeren van onze zelfzucht" (LV 56:8)', *De Ster*, juli 1999, blz. 26–28.
Sam en Christie Giles, '"Je bent hier niet welkom"', *De Ster*, juni 1999, blz. 38–40.
'O, wees need'rig', lofzang 83

Les 43: Gedachten en taalgebruik
James E. Faust, 'De kracht van zelfbeheersing', *Liahona*, juli 2000, blz. 52–55.
Cree-L Kofford, 'In ons huis wordt geen kwaad over u gesproken', *De Ster*, juli 1999, blz. 96–98.
H. David Burton, 'Het priesterschap eren', *Liahona*, juli 2000, blz. 46–48.

Les 44: Anderen dienen
Gordon B. Hinckley, 'Vreest niet goed te doen', *Liahona*, februari 2000, blz. 2–5.
D. Todd Christofferson, 'Het priesterschapsquorum', *De Ster*, januari 1999, blz. 47–49.
Roger Terry, '"Eén van deze mijn minste broeders"', *Liahona*, december 2000, blz. 18–24.
'Daar Gij mij veel gegeven hebt', lofzang 151.

Les 45: Je getuigenis versterken door het te geven
Gordon B. Hinckley, 'Mijn getuigenis', *Liahona*, juli 2000, blz. 82–85.
James E. Faust, 'Een groeiend getuigenis', *Liahona*, januari 2001, blz. 69–71.
Joseph B. Wirthlin, 'Zuiver getuigenis', *Liahona*, januari 2001, blz. 27–30.
'Getuigenis', lofzang 93.

Les 46: Doeltreffend huisonderwijs
Russell M. Nelson, 'Herders, lammeren en huisonderwijzers', *De Ster*, april 1999, blz. 42–48.
Malcolm W. Watson, 'Huisonderwijs tot het einde toe', *Liahona*, september 2000, blz. 43–44.
Kellene Ricks Adams, 'Een betere huisonderwijzer of huisbezoekster worden', *De Ster*, september 1998, blz. 34–45.

Les 47: Eerlijkheid
James E. Faust, 'Wij streven dat na', *De Ster*, juli 1998, blz. 49–51.
Gordon Swensen, 'De arm van eer', *Liahona*, maart 2001, blz. 8–9.
Robert J. Matthews, '"Gij zult geen valse getuigenis spreken"', *De Ster*, november 1998, blz. 14–21.
Richard D. Draper, '"Gij zult niet stelen"', *De Ster*, oktober 1998, blz. 26–31.

Les 48: Door je opleiding ben je later beter in staat anderen te helpen
Gordon B. Hinckley, 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona*, april 2001, blz. 30–41.
Anne Yelvington Lynch, 'Vleugels', *Liahona*, februari 2000, blz. 26–29.
Darrin Lythgoe, 'De beloningen van leren', *De Ster*, november 1999, blz. 48.

Les 49: Wij hebben een prachtig erfgoed gekregen
Jeffrey R. Holland, 'Als duiven op ons raamkozijn', *Liahona*, juli 2000, blz. 90–93.
Stephen B. Oveson, 'Ons erfgoed', *Liahona*, januari 2000, blz. 34–36.
'Maakt het echt iets uit of je van de pioniers afstamt?', *De Ster*, maart 1998, blz. 30–32.
"Carry On," *Hymns* 255. □

Hulpbronnen voor *Jongevrouwen — Lesboek 3*

(Als aanvulling op de lessen 26–47 gebruiken, niet als vervanging.)

Gelieve de lessen te geven in de volgorde waarin ze in het boek staan. NB: Er staat geen speciale les voor Kerstmis in het boek. Als u een speciale kerstles wilt geven (22 december), kunt u conferentietoespraken gebruiken, alsmede artikelen en lofzangen die over de geboorte, de verzoening, de herrijzenis, het leven en de zending van de Heiland gaan. K=*De Kindervriend* of *De Kinderster*.

Les 26: Bekering

Richard G. Scott, 'Het pad naar vrede en vreugde', *Liahona,* januari 2001, blz. 31–33.

Henry B. Eyring, 'Stel niet uit', *Liahona,* januari 2000, blz. 38–41.

'Gemoedsrust vinden', *Liahona,* juni 2000, blz. 32–33.

'O, komt tot Jezus', lofzang 85.

Les 27: Jezelf vergeven

Gordon B. Hinckley, 'Hoe word ik de soort vrouw waarvan ik droom?', *Liahona,* juli 2001, blz. 112–115.

'Hoe weet ik dat ik vergiffenis heb ontvangen?', *De Ster,* november 1999, blz. 26–28.

Patricia H. Morrell, 'Vergeef me, alsjeblieft', *De Ster,* september 1998, blz. 7.

Roderick J. Linton, 'Een hart vol vergeving', *De Ster,* juni 1998, blz. 28–33.

Les 28: Toewijding en offerande

James E. Faust, 'De prijs van het discipelschap', *De Ster,* april 1999, blz. 2–6.

M. Russell Ballard, 'De wet van offerande', *Liahona,* maart 2002, blz. 10–20.

Donald L. Enders, 'Getrouwe eerste gelovigen', *Liahona,* februari 2001, blz. 38–45.

Laury Livsey, 'Ik zal heengaan en doen', *De Ster,* februari 1998, blz. 8–11.

Les 29: Een verandering van hart

James E. Faust, 'Wederom geboren', *Liahona,* juli 2001, blz. 68–71.

Spencer J. Condie, 'De neiging om voortdurend het goede te doen', *Liahona,* juni 2001, 14–21.

Robert L. Millet, 'De natuurlijke mens afleggen', *Liahona,* augustus 2000, blz. 6–10.

Juan Antonio Flores, 'Mijn leven veranderen', *De Ster,* mei 1998, blz. 40–41.

Les 30: De Schriften bestuderen

L. Tom Perry, 'Laat het woord je hart vervullen', *De Ster,* november 1996, blz. K2–3.

Trisha Swanson Dayton, 'Mijn oorlog winnen', *Liahona,* augustus 2001, blz. 26–28.

'"Gij kunt de waarheid weten"', *Liahona,* oktober 2000, blz. 22–24

George A. Horton jr., 'De Schriften op onszelf toepassen', *Liahona,* augustus 2000, blz. 44–45.

Les 31: Dienstbetoon in de kerk

Thomas S. Monson, 'Hoe tonen we onze liefde?', *De Ster,* februari 1998, blz. 2–7.

M. Russell Ballard, 'Verankerd in geloof en toewijding', *Liahona,* augustus 2001, blz. 30–40.

Peter B. Gardner, 'Achter de schermen', *Liahona,* februari 2000, blz. 22–23.

'Steek uw handen uit de mouw', lofzang 169.

Les 32: Dienstbetoon in de gemeenschap

Thomas S. Monson, '"Een voorbeeld voor de gelovigen"', *De Ster,* januari 1993, blz. 88–89.

Roger Terry, '"Eén van deze mijn minste broeders"', *Liahona,* december 2000, blz. 18–24.

'"In de dienst van uw naasten"', *De Ster,* augustus 1998, blz. 14–15.

'Daar Gij mij veel gegeven hebt', lofzang 151.

Les 33: Ieder mens is goddelijk en eeuwig

Gordon B. Hinckley, 'Het licht dat je in je hebt', *De Ster,* juli 1995, blz. 91.

Ronald A. Rasband, 'Eén voor één', *Liahona,* januari 2001, blz. 36–37.

'"Bedenk wie je bent"', *Liahona,* juni 2001, blz. 46–47.

'Om de wereld te overwinnen', *Liahona,* september 2000, blz. 26–27.

Les 34: Oneerlijkheid vermijden

James E. Faust, 'Eerlijkheid: een moreel kompas', *De Ster,* januari 1997, blz. 39–42.

Robert J. Matthews, '"Gij zult geen valse getuigenis spreken"', *De Ster,* november 1998, blz. 14–21.

Richard D. Draper, '"Gij zult niet stelen"', *De Ster,* oktober 1998, blz. 26–31.

Les 35: Beslissingen over het maken van afspraakjes

Richard G. Scott, 'Het goede doen', *Liahona,* maart 2001, blz. 10–17.

Tamara Leatham Bailey, 'Een tempelbezoeker', *De Ster,* mei 1999, blz. 46–48.

'Ons gezin kan eeuwig zijn', lofzang 204.

Les 36: Huwelijksnormen

'Wat profeten zeggen over kuisheid en trouw', *De Ster,* oktober 1999, blz. 26–29.

Jeffrey R. Holland, 'Reinheid', *De Ster,* januari 1999, blz. 89–92.

Lola B. Walters, 'Het grapefruitsyndroom', *De Ster,* september 1999, blz. 24.

'Het celestiale huwelijk', *De Ster,* oktober 1998, blz. 25.

Les 37: Gods woord als norm

Richard G. Scott, 'Serieuze vragen, serieuze antwoorden', *De Ster,* september 1997, blz. 28–32.

Larry E. Dahl, 'De hogere wet', *De Ster,* augustus 1999, blz. 16–24.

Zoltán Soltra, 'Wat is de zwaarste last?', *De Ster,* april 1999, blz. 29.

'Onderzoek mijn woord', *De Ster,* maart 1998, blz. 25.

Les 38: Goede en gezonde gewoonten

Gordon B. Hinckley, 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona,* april 2001, blz. 30–41.

Neal A. Maxwell, 'Wijsheid en orde', *Liahona,* december 2001, blz. 18–23.

Jennifer Parry, 'Aanpassing', *Liahona,* maart 2000, blz. 11–12.

Colleen Whitley, '"Ik schaad er niemand mee"', *Liahona,* maart 2000, blz. 40–42.

Les 39: Inzien wat je waard bent

Russell M. Nelson, 'Wij zijn kinderen van God', *De Ster,* januari 1999, blz. 101–104.

Sam en Christie Giles, '"Je bent hier niet welkom"', *De Ster,* juni 1999, blz. 38–40.

Jack Weyland, 'De positieve lijst', *De Ster,* maart 1999, blz. 40–45.

'Triomf', *De Ster,* augustus 1998, blz. 40–41.

Les 40: Jezelf en anderen liefhebben

James E. Faust, 'Wie mij eren, zal Ik eren', *Liahona,* juli 2001, blz. 53–56.

Stephen A. West, '"Met kleine middelen"', *De Ster,* juli 1999, blz. 32–34.

Anne Billings, 'Populair', *De Ster,* februari 1999, blz. 24.

'Houd van elkander', lofzang 199.

Les 41: Betrouwbaarheid

Gordon B. Hinckley, 'De zoektocht naar uitmuntendheid', *De Ster,* september 1999, blz. 2–8.

Gordon B. Hinckley, 'Laat de bal niet vallen', *De Ster,* september 1998, K2–3.

Denalee Chapman, 'De drie vragen', *Liahona,* november 2000, blz. 46–47.

Les 42: Je voorbereiden op veranderingen

Gordon B. Hinckley, 'Wees niet bevreesd, geloof alleen', *Liahona,* oktober 2000, blz. 26–29.

Lance B. Wickman, 'Jouw toekomst', *Liahona,* november 2000, blz. 22–24.

Anja Müller, 'Je voorbereiden op de stormen van het leven', *Liahona,* maart 2000, blz. 12–13.

Les 43: Omgaan met anderen

Thomas S. Monson, 'De vuurtoren van de Heer: boodschap aan de jongeren van de kerk', *Liahona,* mei 2001, blz. 2–7.

Yessika Delfin Salinas, '"Bid voor uw vijanden"', *Liahona,* september 2000, blz. 8–10.

Linda A. Peterson, 'Mijn held', *De Ster,* december 1999, blz. 34–35.

Jeanette Waite Bennett, 'Ik hoor er gewoon niet', *De Ster,* juni 1999, blz. 41.

Les 44: Noodsituaties vermijden

Gordon B. Hinckley, 'Uw grootste opgave: moeder', *Liahona,* januari 2001, blz. 113–16.

Jeffrey R. Holland, '"Geeft dan uw vrijmoedigheid niet prijs"', *Liahona,* juni 2000, blz. 34–42.

Paula J. Lewis, 'Vijf manieren om stress te verminderen', *Liahona,* september 2000, blz. 24.

'Uw dienst is zoet', lofzang 103.

Les 45: Beroepskeuze

Gordon B. Hinckley, 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona,* april 2001, blz. 30–41.

Gordon B. Hinckley, 'De verplichtingen van het leven', *De Ster,* mei 1999, blz. 2–7.

Les 46: Met geld omgaan

Gordon B. Hinckley, 'Aan de jongens en de mannen', *De Ster,* januari 1999, blz. 63–66.

Marvin J. Ashton, 'Leidraad voor de gezinsfinanciën', *Liahona,* april 2000, blz. 42–47.

Joe J. Christensen, 'Hebzucht, zelfzucht en onmatigheid', *De Ster,* juli 1999, blz. 9–12.

'Niet boven onze stand leven', *Liahona,* mei 2001, blz. 25.

Les 47: Boodschappen van de hedendaagse profeten

M. Russell Ballard, '"Gij moet zijn woord ontvangen"', *Liahona,* juli 2001, blz. 79–82.

Dennis B. Neuenschwander, 'Hedendaagse profeten, zieners en openbaarders', *Liahona,* januari 2001, blz. 49–51.

Neil L. Andersen, 'Profeten en geestelijke molsprinkhanen', *Liahona,* januari 2000, blz. 18–20.

'Het heilig woord van liefd' en deugd', lofzang 176. □

Kerkleden steken hun hand op ter steunverlening aan nieuwe leiders tijdens de conferentiebijeenkomst op zaterdagmiddag.

Algemene autoriteiten en algemeen ZHV-presidium geroepen

Op 6 april is er tijdens de 172ste algemene aprilconferentie steun verleend aan pasgeroepen algemene autoriteiten, gebiedszeventigen en leden van het algemeen ZHV-presidium.

De ouderlingen Gerald N. Lund en William R. Walker zijn geroepen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Bonnie D. Parkin is geroepen als algemeen ZHV-presidente, met Kathleen H. Hughes als eerste raadgeefster en Anne C. Pingree als tweede raadgeefster.

Er zijn ook dertig nieuwe gebiedszeventigen geroepen — 13 uit de Verenigde Staten, twee uit Brazilië, twee uit Japan en één uit Argentinië, Australië, Bolivia, Chili, Ecuador, Engeland, Ghana, Hongkong, Korea, Nieuw-Zeeland, Paraguay, Peru en Uruguay.

In zijn eerste toespraak tijdens de zaterdagmorgenbijeenkomst sprak president Gordon B. Hinckley over de blijvende groei van de kerk. Hij had het over de positieve indrukken die de kerk heeft achtergelaten op de honderdduizenden bezoekers, regeringsleiders en mediavertegenwoordigers die Salt Lake City in het kader van de Olympische Winterspelen bezochten. Hij sprak ook over het succes van het groeiende permanente studiefonds dat vorig jaar april was aangekondigd en nu circa 2400 jonge heiligen der laatste dagen in ontwikkelingslanden aan een opleiding helpt.

Tijdens de priesterschapsbijeenkomst sprak president Hinckley zich krachtig uit tegen mishandeling van echtgenotes, bejaarden en kinderen. 'Het is iets dat niet aanvaard of getolereerd kan worden', zei hij. □

Ouderling Gerald N. Lund

van de Zeventig

"God bedriegt niemand en niemand bedriegt God", zei mijn vader altijd. Hij heeft ons ook vaak gezegd: "God is een gulle betaalmeester". Aldus Gerald N. Lund, pasgeroepen lid van de Zeventig.

'Met die filosofie zijn wij grootgebracht', vervolgt hij, 'en het ligt nog steeds ten grondslag aan wat ik van dienstbaarheid vind. Hoe meer ik probeer God te bedanken, hoe meer Hij me lijkt te zegenen, waardoor ik weer dieper in de schuld bij Hem kom. Je kunt Hem nooit inhalen.'

Toen Gerald Lund terug van zending kwam, had hij besloten dat hij liever ging werken dan studeren.

'Ik ging werken in de bouw', legt hij uit. 'Maar toen ik een week lang cementmallen had schoongemaakt met een borstelmachine, besefte ik dat dit niet de manier was waarop ik mijn leven wilde doorbrengen.'

Hij schreef zich meteen in bij de Brigham Young University, waar hij vervolgens afstudeerde. Zijn besluit om naar de universiteit te gaan, veranderde niet alleen zijn leven, maar resulteerde ook in vele jaren evangelieonderwijs aan talloze heiligen der laatste dagen.

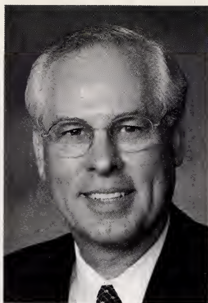
Gerald Lund begon in 1965 seminarieles te geven in Salt Lake City, wat het begin was van een carrière

van 34 jaar in de kerkelijke onderwijsinstellingen. Behalve die eerste jaren als seminarieleerkracht, heeft hij ook nog lesgegeven aan het instituut, is hij instituutsdirecteur geweest, is hij werkzaam geweest als schrijver van lesmateriaal en heeft hij een aantal bestuurlijke taken vervuld. Hij is bovendien auteur van vele populaire boeken en artikelen.

Ouderling Lund is op 12 september 1939 geboren in Fountain Green, in Sanpete County (Utah), in het gezin van Jewell en Evelyn Lund. Het gezin verhuisde naar Salt Lake City toen hij een jaar oud was, en later verhuisde men naar Murray (Utah), waar hij het grootste deel van zijn jeugd doorbracht.

In 1963 trouwde hij met Retta Lynn Stanard uit Great Falls (Montana). Ze hebben zeven kinderen en zeventien kleinkinderen. Zuster Lund is een begaafd musicienne en heeft veel eigen arrangementen gepubliceerd. Het echtpaar Lund heeft aan verscheidene kerst- en paascantates meegewerkt.

Ouderling Lund is werkzaam geweest als gemeentepresident, bisschop en raadgever van de bisschop. Ten tijde van zijn roeping als lid van het Tweede Quorum der Zeventig was ouderling Lund president van de ring Brigham Young University 14. □

Ouderling William R. Walker

van de Zeventig

Toen William Walker nog een kleine jongen was in het kleine Raymond (Alberta, Canada), een plaats met veel heiligen der laatste dagen, bezocht hij vaak zijn grootouders, die dichtbij woonden. Zij hadden een foto van het Eerste Presidium aan de muur hangen. 'Ik kan me die foto nog herinneren. Hij had in mijn jonge jaren een grote uitwerking op me. Ik groeide op met liefde voor de leiders van de kerk', zegt hij.

Conferentiegangers passeren op Temple Square de Tabernakel.

Ouderling William R. Walker is op 25 mei 1944 geboren in het gezin van J. Harris en Beth Russell Walker. Na een voltijdzending in Japan ging hij naar de Brigham Young University, waar hij kennismaakte met zijn vrouw, Vicki Van Wagenen. Op 10 juni 1968 trouwden zij in de Salt Lake-tempel. Ze hebben vijf kinderen.

Toen hij afgestudeerd was, verhuisden de Walkers naar Vancouver (British Columbia, Canada), waar hij aan zijn carrière als effectenmakelaar begon. De Walkers hebben gewoond in Salt Lake City; Concord (Californië); Dunwoody (Georgia); en Kenilworth (Illinois), waarna ze in 1988 terugkeerden naar Utah. Hij was president van een dochteronderneming van American Express, en was later manager bij twee van de grootste banken ter wereld, de Citibank en Barclays Bank.

Ouderling Walker zorgt graag voor de bloemen en fruitbomen in zijn tuin. Maar zijn vrouw en hij hebben ook veel gelegenheid gehad om de tuinen van de Heer te bewerken. In 1990 werden ze geroepen om het zendingsgebied Tokio (Japan) te presideren, en hij was ten tijde van zijn roeping als lid van het Tweede Quorum der Zeventig president van de ring Sandy-Cottonwood Creek (Utah). Hij is twee keer bisschop geweest, lid van de hoge raad, en regionaal vertegenwoordiger van de welzijnszorg.

'De zending die ik als jonge man heb vervuld, was een belangrijk onderdeel van mijn leven', zegt ouderling Walker. 'President Hinckley heeft drie keer Japan bezocht toen ik daar was. Bij een van de bezoeken die hij aan het zendingshuis aflegde, zei hij tegen mijn collega en mij dat we ons moesten voorbereiden om bisschop en ringpresident te worden. Dat verbaasde ons echt. Maar ik ben gezegend met de vervulling van die fijne aanmoediging van een profeet van God.' □

Bonnie D. Parkin

Algemeen ZHV-presidente

'Zoveel goeds in mijn leven is door de ZHV gekomen', zegt Bonnie D. Parkin. 'Ik geloof in de goedheid van vrouwen, dat zij voor elkaar zorgen en elkaar aanmoedigen.'

Zuster Parkin is geboren op 4 augustus in het gezin van Jesse H. en Ruth Butikofer Dansie en is de middelste van vijf kinderen. Ze is opgegroeid in Herriman (Utah), in het zuidwestelijke deel van de Salt Lake Valley, dat door haar overgrootvader is gekoloniseerd, op aanwijzing van president Brigham Young. De ouders van haar moeder waren bekeerlingen uit Zwitserland die zich in de buurt van Idaho Falls (Idaho) gevestigd hadden.

In 1962 haalde zuster Parkin haar baccalaureaat aan Utah State University en al gauw daarna gaf ze les aan een derde klas in Bountiful (Utah). In februari 1963 maakte ze kennis met James L. Parkin, die eerstejaars medicijnenstudent was aan de University of Utah. Zij traden op 1 juli 1963 in de Salt Lake-tempel in het huwelijk.

De Parkins, die vier kinderen en veertien kleinkinderen hebben, gaan het liefst op vakantie naar Lake Powell en gaan graag skiën in de bergen. Zuster Parkin houdt bovendien van tuinieren, tennissen en vroege ochtendwandelingen maken.

'Als ik nadenk over mijn leven, dan heeft iedere roeping mij gesterkt', zegt ze. 'Toen ik als een van de jongste moeders in de wijk werd geroepen als ZHV-presidente, was dat een grote uitdaging, maar ik werd volkomen rustig toen de vrouwen van de wijk me accepteerden. Die roeping is mij tot zegen geweest, en ik ben erdoor gegroeid.'

Zuster Parkin was van 1990 tot en met 1994 lid van het algemeen ZHV-bestuur, waarna ze werd geroepen als tweede raadgeefster in het algemeen JV-presidium. Toen werd in 1997 haar man geroepen om drie jaar lang het zendingsgebied Londen-Zuid (Engeland) te presideren.

'Door de zegen om een zending te vervullen met mijn man heeft mij zeer gesterkt', zegt ze. 'We hielden van de Britse heiligen en van onze zendelingen, en we hebben zoveel van ze geleerd.'

Zuster Parkin wil jonge vrouwen graag aanmoedigen om te ontdekken wat een vreugde het is om deel uit te maken van de ZHV, en wil graag dat ZHV-zusters jonge vrouwen de hand reiken. Ze zegt: 'Door de ZHV kunnen alle zusters geholpen worden om tot Christus te komen.' □

Een gecombineerd koor van de instituten uit Logan en Ogden (Utah) zingt tijdens de conferentiebijeenkomst van zaterdagmiddag.

Kathleen H. Hughes

Eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

'Onze hemelse Vader heeft de vrouw zoveel fantastische gaven, vermogens en deugden gegeven,' zegt Kathleen H. Hughes, de pasgeroepen eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium, 'dat we met zijn hulp, en elkanders hulp, niet kunnen falen.'

Zuster Hughes zegt dat zij in de Schriften en haar wetenschap dat ze Gods dochter is een anker heeft gevonden waar ze gemoedsrust uit

put, zelfs in de moeilijke perioden van haar leven. Toen ze bijvoorbeeld eens te kampen had met wat misschien wel een postnatale depressie is geweest, bezocht zij met haar man de gevangenis te Liberty (Missouri). Ze namen nog eens de ervaring door die de profeet Joseph Smith daar had, en lazen de openbaring die hij er ontvangen had, die in Leer en Verbonden 121 is opgetekend. Zuster Hughes besefte dat de Heer, net als Hij Joseph Smith had gesteund, haar zou helpen met het doorstaan van haar beproevingen. 'Het was een van die momenten die je je herinnert — een beslissend moment waarop ik de nabijheid van de Heer in mijn leven voelde en besefte hoe de Schriften mij troost en gemoedsrust kunnen brengen', zegt ze.

Zuster Hughes is op 19 oktober 1944 in Tooele (Utah) geboren in het gezin van William Daly en Emma Johanson Hurst. Zij trad op 23 november 1966 in de Salt Laketempel in het huwelijk met Dean T. Hughes. Zij hebben drie kinderen en vijf kleinkinderen.

Zuster Hughes haalde in 1966 aan het Weber State College haar onderwijsbevoegdheid als lerares Engels en haalde in 1974 aan de Central Missouri State University haar doctoraal in buitengewoon onderwijs. Ze heeft vele jaren lesgegeven op school en was sinds 1985 werkzaam als bestuurder in het Provo (Utah) schooldistrict.

Onlangs was zuster Hughes nog JV-presidente van de wijk. Ze heeft ook roepingen gehad in de ZHV, het jeugdwerk en de zondagsschool en is lid geweest van het algemeen JV-bestuur.

'Het doel van de ZHV is, samen met de priesterschap, de zusters en hun gezin te helpen om tot Christus te komen', zegt ze. 'Ik heb zo'n vrede met deze roeping en weet dat het een heerlijke gelegenheid wordt om samen te werken met de fijne vrouwen in het presidium.' □

In het Conferentiecentrum.

Anne C. Pingree

Tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

Anne C. Pingree leest graag. Maar veel liever leert ze anderen lezen.

Toen ze met haar man, George C. Pingree, op zending was toen hij het zendingsgebied Port Harcourt (Nigeria) presideerde, concentreerde ze zich ten dele op de bestrijding van analfabetisme, vooral onder leidinggevenden in hulporganisaties. 'Ik vergeet nooit hoe blij de zusters waren toen ze leerden lezen. Als ze opstonden in trainingsbijeenkomsten en eenvoudige zinnen voorlazen over hun taken als leidster, klapten de andere vrouwen voor ze, zo blij waren ze', zegt zuster Pingree. 'Er ging een nieuwe wereld voor ze open.'

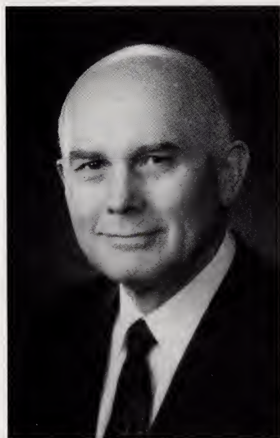
Zuster Pingree, die aan de University of Utah haar baccalaureaat in Engels haalde, is als alfabetiseringsvrijwilligster al verbonden geweest aan het 'I Can Read'-programma voor Spaanstalige basisschoolkinderen en via Literacy Volunteers of America als lerares Engels voor Laotiaanse immigranten.

'Ik denk dat de Heer je in het leven de ervaringen geeft die je voorbereiden op dingen in de toekomst', zegt zuster Pingree, die haar alfabetiseringservaringen ziet als voorbereiding op haar nieuwe roeping. Als tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium hoopt ze de alfabetisering te kunnen blijven bevorderen als een blijvend project van de zustershulpvereniging.

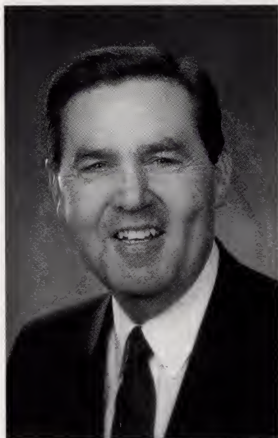
Zuster Pingree voegt daar aan toe dat ze door het werken met mensen uit andere landen ook op andere manieren is voorbereid. 'Mijn perspectief, mijn inzicht en mijn begrip van vrouwen over de hele wereld zijn verruimd. Zij hebben mij meer bijgebracht over geloof en getuigenis dan ik hun ooit geleerd heb', zegt ze.

Ook door haar werkzaamheden voorheen als lid van het algemeen ZHV-bestuur, ZHV-presidente van ring en wijk, raadgeefster in het JV-presidium van de ring, en jeugdwerkpresidente van de wijk heeft zuster Pingree grote liefde en waardering opgevat voor de vrouwen van de kerk. 'Ik hoop elke vrouw te bereiken en haar te laten voelen dat ze belangrijk is in de ogen van de Heer. De profeten hebben ons gezegd dat wij, als verbondsvrouwen, een grote bijdrage te leveren hebben aan de opbouw van het koninkrijk in deze laatste dagen. Onze goede invloed kan veel teweegbrengen in deze wereld', zegt ze.

Zuster Pingree is op 11 juni 1941 geboren in het gezin van Ezra T. en Maude Erickson Clark. In 1963 trad zij met haar man in het huwelijk in de Salt Lake-tempel. Ze hebben vijf kinderen en vier kleinkinderen. □

Ouderling Dallin H. Oaks

Ouderling Jeffrey R. Holland

Ouderlingen Oaks en Holland werkzaam buiten Verenigde Staten

Met ingang van augustus zullen de ouderlingen Dallin H. Oaks en Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen een jaar lang werkzaam zijn buiten de Verenigde Staten. Ouderling Oaks wordt gebiedspresident in de Filippijnen en ouderling Holland gebiedspresident in Chili.

Het is voor het eerst in tientallen jaren dat er leden van het Quorum der Twaalf Apostelen buiten de Verenigde Staten wonen en werkzaam zijn. De ouderlingen Ezra Taft Benson (1899–1994) en Mark E. Petersen (1900–1984) presideerden respectievelijk de Europese Zending en de West-Europese Zending toen zij apostel waren. Ouderling David O. McKay (1873–1970) was begin jaren 1920 zendingspresident van de Britse Zending als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen.

De bedoeling is dat de ouderlingen Oaks en Holland iets doen aan de moeilijkheid waar de kerk in ontwikkelingsgebieden al jaren mee zit: snelle groei. 'Groei is ons grootste probleem', heeft president Gordon B. Hinckley in en interview met *Deseret News* gezegd. 'En wat een heerlijk probleem is het.'

De ouderlingen Oaks en Holland zullen behulpzaam zijn bij het trainen van nieuwe kerkleiders en begeleiden van nieuwe leden om zich aan te passen aan de kerk en hen voorbereiden op de tempel. Door deze nieuwe taken krijgen leden van het Quorum der Twaalf bovendien extra ervaring in het voorzien in dergelijke behoeften.

Zowel in Chili als in de Filippijnen is het ledental van de kerk de afgelopen jaren zeer snel gegroeid. In de Filippijnen is het ledental van de kerk gegroeid tot bijna een half miljoen, waarvan de meeste groei in de afgelopen tien jaar heeft plaatsgevonden. In de Filippijnen had de kerk in 1984 76 duizend leden, in 1990 237 duizend en momenteel 496 duizend. Er zijn nu meer dan twaalfhonderd wijken en gemeenten in tachtig ringen en dertien zendingsgebieden in dat land. In 1984 is de Manila-tempel (Filippijnen) ingewijd.

Chili heeft 520 duizend heiligen der laatste dagen. Toen in 1983 de Santiago-tempel (Chili) werd ingewijd, had het land 140 duizend leden. In 1988 werd Chili het vierde land dat vijftig ringen had. Tussen 1983 en 1993 verdubbelde het aantal Chileense leden en ringen, waardoor Chili het Zuid-Amerikaanse land met het snelst groeiende ledental werd. Verdere groei, inclusief het stichten van 26 nieuwe ringen tussen 1994 en 1996, leidde tot de stichting van het gebied Chili in 1996. □

Aprilconferentie op DVD

De algemene aprilconferentie is nu in zestien talen beschikbaar op één DVD. Leden kunnen nu na een simpele klik de conferentie bekijken en beluisteren in het Kantonees, Cebuano, Engels, Frans, Duits, Italiaans, Japans, Koreaans, Mandarijnenchinees, Portugees, Russisch, Spaans, Tagalog, Tahitiaans of Tongaans.

Omdat de DVD zowel op NTSC, PAL als SECAM werkt, kan hij met DVD-spelers en tv´s over de hele wereld bekeken worden. De DVD-set (catalogusnummer 22057090, met een prijs van US$ 14,25) is sinds juni in distributiecentra van de kerk verkrijgbaar. □

FOTOGRAAF: SCOTT P. ADAIR, MET DANK AAN CHURCH NEWS

De Snowflake-tempel (Arizona), die op een heuvel ligt, is de 108ste tempel die de kerk in bedrijf heeft. Het is de vervulling van profetie en is een eerbetoon aan getrouwe pioniers.

President Hinckley wijdt Snowflake-tempel (Arizona) in

Op 3 maart heeft president Gordon B. Hinckley in vier diensten de Snowflake-tempel (Arizona) ingewijd — de tweede tempel in Arizona, en de 108ste tempel van de kerk.

'Wij zijn degenen dankbaar die het fundament hebben gelegd van deze gemeenschappen, en andere nabijgelegen gemeenschappen', zei president Hinckley in zijn inwijdingsgebed, waarmee hij verwees naar kolonisten uit de begintijd van de kerk die zich op verzoek van president Brigham Young in 1878 in de omgeving van Snowflake vestigden. 'Zij kampten zo wanhopig en zo lang met allerlei soorten tegenslag. Nu oogst hun nageslacht de zoete vruchten van hun inspanningen, en de kroon daarop is deze fantastische, prachtige tempel.'

Andere algemene autoriteiten die met president Hinckley deelnamen aan de inwijdingsdiensten waren ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen en ouderling Dale E. Miller van de Zeventig, tweede raadgever in het presidium van het gebied Noord-Amerika-Zuidwest.

De nieuwe tempel is voor kerkleden in het noordoosten van Arizona en een klein deel van het westen van New Mexico. Het tempeldistrict omvat tevens leden uit de indianenreservaten van de Apache, Hopi, Navajo en Zuni. In het tempelinterieur zijn veel indiaanse ontwerpen en voorwerpen gebruikt, zoals handgemaakte tapijten, manden en keramiek.

Snowflake en het aangrenzende Taylor zijn in 1878 gesticht als deel van de kolonisatie waarvoor president Brigham Young het startschot had gegeven. In 1880 moedigde ouderling Wilford Woodruff, die toen deel uitmaakte van het Quorum der Twaalf Apostelen, de heiligen, die het erg moeilijk hadden, aan om vol te houden. Daarbij had hij het over de mogelijkheid om een eigen tempel te krijgen. Latere profetische uitspraken zijn toegeschreven aan president John Taylor (1808–1887) en Joseph F. Smith (1838–1918). Getrouwe heiligen hielden vast aan die beloften en gaven ze van generatie op generatie door.

'In de geschiedenis en legenden van Snowflake komen die verhalen veel voor', zegt tempelpresident Leon T. Ballard, die in Snowflake geboren en getogen is. 'Ik ben er mee grootgebracht. Daarom beschouw ik dit als een profetische tempel.'

'Deze tempel is het antwoord op profetieën', zegt Dean Porter, coördinator van het tempelcomité van de Snowflake-tempel (Arizona). 'Het is een eerbetoon — eigenlijk niet aan ons, maar aan onze voorouders, de pioniers wie gevraagd was hun woning in Utah te verlaten en hier een bestaan bij elkaar te schrapen.'

Ruim elfduizend mensen woonden de inwijdingsdiensten bij. Hoewel er maar negenduizend mensen in Snowflake en omgeving wonen, werden de open dagen van 2–16 februari door meer dan 94 duizend mensen bijgewoond. President Ballard zegt dat duizenden bezoekers kwamen vanwege hun voorouderlijke banden met het gebied. 'En in hun enthousiasme hebben ze hun vrienden meegenomen', zegt hij. Dat enthousiasme voor de nieuwe tempel is sinds de inwijding overigens niet verminderd. 'We hebben 24 diensten per week, en ze zijn tot nu toe bijna allemaal vol', zegt president Ballard. □

Olympische Winterspelen afgerond met Paralympische Spelen

De geest van sportieve wedijver werd voortgezet toen Salt Lake City van 8–16 maart 2002 gastheer was van de Paralympische Spelen.

Vierduizend vrijwilligers en duizenden toeschouwers juichten de inspanningen toe van gehandicapte sportlieden uit de hele wereld die wedijverden in alpineskiën, ijshockey en langlaufen.

FAKKELDRAGERS

Op 7 maart stonden het Eerste Presidium en leden van het Quorum der Twaalf Apostelen voor het bestuursgebouw van de kerk om de Paralympische vlam door te geven. Op de trap ontving het Eerste Presidium de vlam van fakkeldraagster Carrie Snoddy uit Park City (Utah). Zij overhandigde de fakkel aan president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, die hem overhandigde aan president Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, die hem vervolgens doorgaf aan president Gordon B. Hinckley.

President Hinckley hield de fakkel omhoog zodat de toeschouwers hem konden zien. 'Welkom, welkom bij de Paralympische Spelen, onder uitmuntende sportlieden!' zei hij. 'Doe uw best! Win de race! Eis het kampioenschap op! Wees blij, wees blij. We staan allemaal achter u. We duimen allemaal voor u. We willen dat u slaagt, en we hopen dat dit een fijne en heerlijke belevenis is voor alle deelnemers. Laat iedereen winnaar zijn. Hoera!'

President Hinckley gaf de fakkel vervolgens door aan Margaret Stocks van de wijk Brigham City 2 uit de ring Brigham City-Box Elder (Utah), die hem wegdroeg.

FOTOGRAAF: JEFFREY D. ALLRED, MET DANK AAN *CHURCH NEWS*

President Gordon B. Hinckley verwelkomt Carrie Snoddy, draagster van de Paralympische fakkel, met een kus. President Thomas S. Monson en zijn vrouw, Frances, kijken toe.

DEELNEMERS

Onder de duizend sportlieden uit 36 landen die deelnamen aan de Paralympische Winterspelen van 2002 in Salt Lake City bevonden zich twee heiligen der laatste dagen. Lacey Heward (22) van de wijk Mount Mahogany uit de ring Highland-East (Utah), haalde op 11 en 14 maart al skiënd haar eigen angsten en de meeste mededingers in en won twee bronzen medailles op het onderdeel monoskiën voor dames.

Zuster Heward was pas achttien toen ze door een ongeluk gehandicapt raakte. Maar een lichaamsgebrek heeft haar niet afgeremd in haar streven om 'mijn hoogste potentieel te halen'.

'Ik heb zo hard gewerkt om dit te bereiken', zegt ze. 'Het is zo'n goed gevoel om hier eindelijk te zijn, om eindelijk de adrenaline op gang te brengen en op mijn doel af te gaan.'

Keith Barney, van de wijk Alpine 11 uit de ring Alpine (Utah), deed mee aan het vijf kilometer langlaufen en het onderdeel zitskiën van de biatlon voor heren. Hij is tevens lid van de Paralympische wielrennersploeg.

Broeder Barney kan zijn benen niet meer gebruiken sinds hij op veertienjarige leeftijd een ongeluk heeft gehad. Momenteel is hij werkzaam in het revalidatiecentrum van het University of Utah Medical Center. Hij leert mensen die pas gehandicapt zijn geraakt om een vol en productief leven te leiden.

AANVULLING OLYMPISCHE WINTERSPELEN

Naast de Olympische sportlieden vermeld in de *Liahona* van juni 2002 nam Quinn Wheeler (28), lid van de wijk Taylorsville 39 uit de ring Taylorsville-Zuid (Utah) namens de Amerikaanse Maagdeneilanden deel aan het bobsleeën. Broeder Wheeler was tijdens zijn universitaire studie met bobsleeën begonnen en leerde leden van de ploeg van de Maagdeneilanden kennen toen hij halverwege 2000 werkzaam was in St.-Thomas. Hij voegde zich bij hun ploeg toen er onverwachts een ploeglid uitviel. □

Lacey Heward, kerklid uit Highland (Utah), won bronzen medailles voor het onderdeel mono-skiën van de Paralympische Winterspelen.

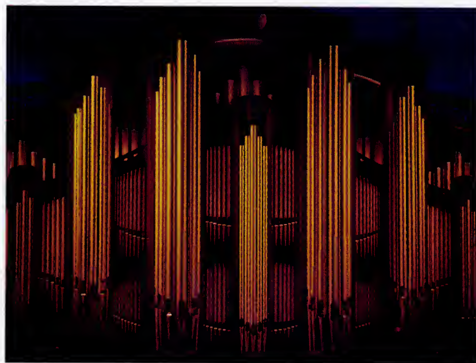

FOTOGRAAF: RAVELL CALL, MET DANK AAN *CHURCH NEWS*

Anne Marie Oborn, *Gedenkdag, 14 september 2001*

Na de terroristische aanslagen op dinsdag 11 september 2001, riep president George W. Bush van de Verenigde Staten vrijdag 14 september uit tot gedenkdag. Iedereen werd gevraagd een kaars aan te steken ter nagedachtenis van de slachtoffers van de aanslagen. De schilderes heeft vastgelegd hoe zij en haar dochter invulling gaven aan deze gedenkdag.

'Dit werk heeft al een grote geschiedenis. Onze mensen hebben alle soorten lijden doorstaan. Hun offers zijn onbeschrijflijk. Hun werk was zo groot dat het ongelooflijk is. Maar uit al die enorme opoffering en dat werk is iets heerlijks voortgekomen. Wij staan nu op de top van de jaren en kijken om ons heen', zo sprak president Gordon B. Hinckley aan het begin van de algemene conferentie. 'Nu het tapijt van het verleden [van de kerk] is uitgerold, is er een prachtig patroon te voorschijn gekomen. Dat komt tot uiting in het leven van een gelukkig en fijn volk. Dat is een voorteken van geweldige dingen die nog moeten komen.'

4 02229 87120 9

VERSLAG VAN DE 172STE
ALGEMENE APRILCONFERENTIE
6–7 APRIL 2002